În Mrejele Dragostei

EDITURA "MIRON"

DIANE PERSHING

Loveswept

Diane Pershing

În mrejele dragostei

Traducere de Cristian Brătescu

Editura MIRON
București

BREATHLESS

by Diane Pershing

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere. All rights reserved

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: *DANIELA ŞERBAN*
Corector: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95061-0-3

Capitolul 1

– La naiba!

Chiar dacă reacţia ei la durerea pricinuită de agrafa de birou ce îi înţepase degetul fusese spusă încet, Hollis Blake se uită dincolo de tejghea, să se asigure că nu o auzise nimeni. Apoi se uită în jos să vadă dacă nu cumva îşi pătase bluza. Ţesăturile acestea vechi nu aveau nimic sintetic în ele care să facă mai simplă curăţarea lor, dar totul era în regulă. Bluza apretată, cu mar-

ginea ei de dantelă, era încă albă ca laptele. Costumul era dificil de întreţinut şi, în mod sigur, nu era cea mai potrivită îmbrăcăminte de purtat toată ziua, dar aşa stabilise mami.

Hollis îşi duse degetul la gură şi şi-l supse, încercînd să-şi potolească durerea.

– Ia te uită la rochiţa asta drăguţă, Madge.

Remarca, făcută pe un ton nazal, aparţinea unei femei cu păr roşcat, de vîrstă mijlocie, care purta un tricou pe care scria „FĂ-MI-O PUR ŞI SIMPLU". Hollis, ale cărei urechi nu erau încă obişnuite cu accentele americane, zîmbi strîmb atît din cauza glasului femeii, cît şi din cauza ciudăţeniei cu care era îmbrăcată. Mami precis că nu ar fi aprobat aşa ceva, se gîndi ea.

Roşcata ţinea în mînă o rochiţă de un alb delicat, pentru botez, care era expusă pe o masă rotundă împreună cu alte lucruri pentru copii – oglinjoare de argint, piepteni mici şi seturi de perii, rame de porţelan pentru fotografii şi botoşei împletiţi de mînă.

Prietena ei, Madge, care era îmbrăcată într-un sveter portocaliu, strălucitor, şi cu o cămaşă asortată, din şifon, privi în jur şi spuse pe un ton plictisit şi monoton:

– Da, e drăguţă.

Nici una din cele două femei nu îi era cunos-

cută. După şase luni de activitate în magazin, Hollis îi ştia destul de bine pe clienţii obişnuiţi. Dar, ca majoritatea clienţilor, păreau destul de înstărite. Brentwood, parte a megalopolisului în extindere al Los Angeles-ului, oferea o astfel de vecinătate. Iar amplasarea magazinului în Piaţa Centrală, la colţul Străzii 26 cu San Vicente, prindea întreaga circulaţie feminină nu pentru că marfa era atît de atrăgătoare, ci pentru că trebuia să treci prin el pentru a ajunge la salonul de manichiură de la etaj. Clientela putea să arunce o privire mărfii în drum spre acesta. Mai tîrziu se puteau aşeza la barul din lemn de pin de la parter ca să servească cafea şi biscuiţi. La ieşire, deseori îşi alegeau unul sau două cadouri.

Da, se gîndi Hollis, cînd mami şi Bella veniseră cu ideea celor două magazine – *Annabella,* de la etaj, şi *Annabella Deux,* la parter – în urmă cu atîţia ani –, avuseseră o idee extraordinară.

Clopoţeii vechi, de sanie, dădură un clinchet şi Hollis se uită în jur să vadă cine intra pe uşa masivă din stejar sculptat. Nou-sositul era un bărbat, ceva rar în această enclavă a feminităţii, dar nu chiar nemaipomenit. Şi era chiar un bărbat destul de interesant.

Era înalt, dar pe atunci toată lumea i se părea înaltă. Hollis ura faptul că nu măsura decît cel

mult un metru şi jumătate, iar acest bărbat avea cel puţin patruzeci de centimetri în plus faţă de ea. Ducea cu el un plic de hîrtie şi dădea impresia că se grăbeşte; aveai senzaţia că abia îşi stăpîneşte nerăbdarea. Era abia trecut de treizeci de ani şi avea un ten bronzat. Moştenire mediteraneeană, presupuse Hollis, italiană, sau grecească. Era îmbrăcat într-un costum care-i venea destul de bine, deşi era foarte suplu. Părul negru şi des îi era puţin lung, atingînd gulerul cămăşii sale albe ca neaua.

Îndreptîndu-se către scară, privi la ea peste umăr şi zîmbi absent. Apoi se opri, se încruntă şi zise:

– Tu eşti Anna, aşa-i?

Ea clătină din cap în semn că nu, iar el se înclină uşor, se întoarse şi îşi continuă drumul în sus, pe scări. Ea rămase cu privirea aţintită într-acolo multă vreme după ce el dispăruse.

– Drăguţ, hm? zise cea îmbrăcată în portocaliu, Madge, cum o numise prietena ei.

– *Foarte* drăguţ, zise cealaltă femeie. Îl cunoşti?

Hollis se întoarse la cutia pe care o despacheta, trăgînd fără ruşine cu urechea la conversaţia celor două femei.

– Soţia lui, Carla, e sus la etaj, spuse Madge.

Ea se ocupă de contractele soţului meu.

– Cum îl cheamă? întrebă roşcata.

– Tony Stellini.

– Bărbatul acela este soţul Carlei? Hollis nu voise să spună asta cu voce tare, dar o făcuse.

Cele două femei se uitară la ea, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa ei acolo.

– De fapt, cred că s-ar putea să fie chiar fostul ei soţ, zise Madge. E mascul bine, nu?

Hollis nu ar fi spus chiar un lucru ca ăsta, aşa că dădu din umeri şi ridică uşor capacul cutiei, cu atenţie ca să nu se rănească din nou. Păstrînd un ton neutru, zise:

– Se poate spune şi aşa, presupun. Vă pot arăta ceva deosebit astăzi?

– Doar ne uităm, mulţumesc, zise doamna cu tricoul, înainte să se întoarcă iarăşi spre Madge. Cu ce se ocupă acest Tony Stellini?

– E avocat.

– La ce firmă?

Hollis continuă să asculte cu mai multă aviditate decît ar fi fost recomandat, poate, murmurele şuierătoare pe care le scoteau cele două femei în timp ce-şi făceau turul prin magazin, luînd în mînă diverse lucruri şi apoi punîndu-le la loc.

– Lucrează pentru stat, cred, răspunse Madge. Avocat public sau procuror districtual – ceva

din astea două.

– Zău? Ce ciudat, zise dezamăgită prietena lui Madge. Nu cîştigă prea mulţi bani aşa.

– Are banii familiei, sînt destul de sigură de asta.

Mintea lui Hollis continuă să înregistreze conversaţia în timp ce ea despacheta figurinele din porţelan pe care le comandase în Franţa. Verifică cu grijă fiecare piesă să nu aibă crăpături. Erau adorabile: păstoriţe, balerine şi copilaşi sculptaţi. Privind în jur, hotărî că ar sta bine în colţul cel mai îndepărtat, lîngă cutiuţele de porţelan pentru pilule. Doamna Wormser spusese că ar putea să treacă în ziua aceea pentru cea verde cu auriu, ar face bine să i-o pună deoparte.

Intrînd în spatele tejghelei, se opri la leagănul unui copil şi îndreptă un urs vechi de pluş care căzuse pe o parte.

Tony Stellini.

Rosti numele încet, plăcîndu-i felul în care suna. Aspru, italienesc, romantic. *Romantic?*

Obrajii i se îmbujorară cînd îşi dădu seama pe unde îi zburau gîndurile. Ţine-ţi imaginaţia în frîu, iubito, îşi spuse ea în sine, vîrîndu-şi degetul între gulerul de dantelă al bluzei şi gît, încercînd să-i mai slăbească strînsoarea. Bluza o strîngea mult prea tare în ziua aceea. Mami trebuie să fi avut

gîtul mult mai subţire decît ea. Ciudat, întotdeauna crezuse că aveau, practic, aceeaşi construcţie.

– Aş putea să vă trezesc, doamnelor, interesul pentru nişte cafea sau *cappuccino?* întrebă ea, luînd cutiuţa pentru pilule şi îndreptîndu-se către barul amplasat de-a lungul unui întreg perete al magazinului.

Cea cu tricoul zîmbi, chipul ei ursuz părînd deodată mai tînăr cu zece ani.

– Nu, mulţumim. Dar îmi place teribil accentul tău. Englezesc, nu? E veritabil?

Hollis zîmbi.

– Mi-e teamă că da.

Fusese deseori întrebată acelaşi lucru. La început fusese surprinsă, dar se obişnuise în cele din urmă. De altfel, Brentwood era o parte integrantă a Los Angeles-ului şi aici industria de bază era spectacolul. Aici, fiecare a doua persoană întîlnită pe stradă era actor. Aceste doamne erau probabil obişnuite cu pretinsele spectacole de televiziune sau cu stelele de cinema care îşi repetau rolurile în timp ce îşi parcau maşina sau dădeau o comandă la restaurant.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în Anglia, explică Hollis.

Cu excepţia vacanţelor şcolare, mama ei insis-

tase ca ea să stea acolo, la internat. „Prea multă libertate în State, spusese mami. Prea multe tentaţii."

– Păi, e foarte drăguţ felul în care vorbeşti, zise Madge. Îmi place şi costumul. Şi părul, e al tău în întregime?

Hollis îşi aranjă cîteva şuviţe.

– Recunosc, aşa e.

– Cînd stai să te gîndeşti că într-o vreme eram obligate să ne îmbrăcăm aşa. Îmi place foarte mult magazinul tău. Îmi voi aminti de el de Crăciun.

Întorcîndu-se către prietena ei, spuse:

– Haide, să mergem pînă la Neiman. Au de vînzare nişte ceasuri de aur.

Clopoţeii le anunţară plecarea, în urma celor două femei rămînînd o urmă de parfum scump. Acesta intră în conflict, pentru moment, cu parfumul natural al magazinului, care emana din vase mari de sticlă, pline cu arome, aşezate în toate colţurile încăperii.

Pentru moment, *Annabella Deux* se golise de clienţi. Fusese o dimineaţă de miercuri destul de agitată, aşa că Hollis privi în jur, mulţumită de liniştea care se lăsase. Gustul lui mami era prezent peste tot, se gîndi ea. Pe rafturile încărcate de cărţi şi pe mesele acoperite cu macrameuri se

aflau expuse pînzeturi albe, apretate, şi şervete de pînză ornamentale vechi, cărţi ilustrate cu *Winnie Năzdrăvanul* şi felicitări pentru diverse ocazii, pături ţesute la războiul manual, dantelă irlandeză, rame argintate, cu ornamente în formă de arcuri şi flori, picturi cu diverse plante şi multe altele. Îi lua o oră în fiecare zi să le scuture pe toate de praf, dar merita efortul.

Tocmai punea în funcţiune expresul de făcut cafea, fiindcă simţea o mare nevoie să bea o ceaşcă de cafea, cînd auzi pe scări nişte paşi repezi, cu siguranţă bărbăteşti. Simţi din nou că îi ard obrajii şi se strădui să nu privească în jur.

– Scuzaţi-mă.

Ea îşi ţinu ceaşca sub dozator.

– Da? răspunse ea, concentrîndu-se asupra operaţiunii ce devenise brusc deosebit de dificilă.

– O să aştept.

Aşa şi făcu, pînă ce ea termină şi se întoarse să-l privească. Fu întîmpinată de nişte ochi atît de căprui, încît păreau aproape negri sub sprîncenele groase şi arcuite care dădeau chipului său un aspect melancolic. Nasul îi era proeminent şi acvilin, iar tenul avea o nuanţă uşor întunecată. Pur şi simplu năucitor, aşa era, se gîndi ea, rugîndu-se în sinea ei ca obrajii să nu-i trădeze emoţia.

El se aplecă spre ea, rezemîndu-se cu coatele de tejgheaua barului.

– Îmi pare rău, rosti gura lui cu nişte buze minunat arcuite.

– Pentru ce?

– Nu am ştiut că Anna a murit. Glasul lui era bine modulat, plin. Condoleanţele mele.

Ochii lui Hollis se umplură brusc de lacrimi, făcînd-o să se agite stînjenită. În clipele de singurătate îşi permisese să plîngă moartea mamei sale, dar rareori lăsase pe altcineva să-i vadă durerea. Acum, acest străin spusese doar două vorbe şi o transformase într-o adevărată cişmea.

– Mulţumesc, reuşi ea să spună, cu buza de jos tremurîndu-i.

Vru să se întoarcă, dar simţi mîna lui peste a ei.

– E în regulă, spuse el cu blîndeţe.

Atingerea lui era extrem de liniştitoare, iar ea rămase aşa pentru o clipă, pe jumătate întoarsă, încercînd să-şi biruie tristeţea. El era tăcut, părînd să respecte nevoia ei de linişte, dar oferindu-i în acelaşi timp şi consolare prin contactul fierbinte al mîinilor.

În cele din urmă, după ce se reculese, îl privi din nou, încercînd să pară mai veselă.

– Nu ştiu ce m-a apucat, zise ea în şoaptă. Îţi mulţumesc.

Tony îi privi chipul şi se simţi cuprins de un fior. Mică şi delicată, cu ochi imenşi, migdalaţi, nici verzi, dar nici chiar aurii, încă strălucind de umezeala lacrimilor, arăta întocmai ca o fotografie dintr-un album vechi, trezită la viaţă. Părul ei castaniu şi des era adunat într-un fel de coc înalt, care se ridica în spirale mari, lăsîndu-i faţa încadrată de cîteva şuviţe ondulate. În rest era îmbrăcată tot după moda de acum o sută de ani: cu o bluză cu guler înalt, de dantelă, al cărei şir de năsturaşi sidefii urca pînă aproape de bărbie. Cu toate că partea de jos a trupului îi era ascunsă de tejghea, el ştia că trebuia să fi purtat o fustă lungă, din crinolină adevărată, aşa cum avusese şi mama ei înainte.

– E prea dureros să vorbeşti despre asta? întrebă el.

– Nu, totul e în regulă, zău. Au trecut şase luni.

Accentul ei englezec suna limpede ca un clopoţel.

– Îmi dau seama ce simţi. Nici eu nu mi-am revenit multă vreme după moartea tatălui meu. Din ce cauză a murit Anna?

– Cancer. Slavă Domnului, nu s-a chinuit prea mult.

El încuviinţă din cap.

– Şi cu tata a fost la fel. Îşi privi o clipă mîinile, apoi se uită din nou spre ea, zîmbind pentru prima oară. Semeni foarte bine cu ea.

– Mi s-a mai spus.

– De-asta am crezut... vreau să spun, cînd am intrat...

– Ştiu. Zîmbi şi ea, politicos şi puţin forţat, dar era totuşi un zîmbet. Îţi pot oferi o ceaşcă de cafea?

El îşi privi ceasul. Nu avea deloc timp.

– Nu pot. Trebuie să...

Ce naiba, Stellini, îşi spuse el oprindu-se. Fă-ţi timp.

– Bine. Dă-mi un *cappuccino*. Urcîndu-se pe un scaun de bar din fier forjat, deschise capacul unui borcan mare de lîngă el şi băgă mîna înăuntru după un fursec cu ciocolată. Pune la socoteală şi o chestie dintr-asta.

– Bine.

O privi cum asamblează ingredientele şi cum porneşte maşina. În timp ce ea îşi făcea de lucru cu ceştile, linguriţele şi şerveţelele, el spuse:

– Eu sînt Tony Stellini.

– Hollis Blake.

– Hollis. Un nume grozav.

– Mulţumesc. Privind peste umăr, îl gratulă cu

un mic zîmbet. De multe ori mi-am dorit un nume obişnuit, cum ar fi Jane sau Ellen, sau chiar Eliza. Dar acum a început chiar să-mi placă. Uruitul maşinii încetă şi ea îi servi lui Tony o ceaşcă de *cappuccino,* aducînd una şi pentru ea. Ai cunoscut-o bine pe mama mea?

– Nu prea. Carla, adică fosta mea soţie... o cunoşti?

Ea încuviinţă.

– Da. Este una dintre clientele mele preferate.

– Ei bine, ea vine aici de ani de zile, în fiecare joi dimineaţă, cu precizie matematică. La început, cînd ne-am căsătorit, ea era încă studentă la drept şi eu treceam pe aici ca să o aduc. Din cînd în cînd mai stăteam aici, ca acum, şi vorbeam cu mama ta. El se opri cîteva clipe. Desigur, nu am mai trecut în ultima vreme pe aici.

– De ce?

– Carla şi cu mine nu mai locuim împreună de vreo doi ani. Nu am mai avut nici un motiv să vin.

– Presupun că nu.

– Dar astăzi a trebuit să-i aduc nişte documente, şi ştii cum se spune, dacă e joi, e zi de manichiură.

De ce făcea atîtea eforturi ca să-i explice ei toate astea? se întrebă Tony. Se simţea puţin penibil, ceea ce nu i se întîmplase niciodată. Îşi sorbi

cafeaua, apreciindu-i aroma.

– Anna era mîndră de magazin.

– Aşa e, de fapt el însemna toată viaţa ei.

– *Annabella* şi *Annabella Deux*. Bine alese nume.

– Anna era mama. Bella este... era... partenera ei.

– Bella, făcu el gînditor. Înaltă, brunetă, zîmbet superb?

– Ea este. E o femeie adorabilă, şi acum presupun că e partenera mea.

– *Annabella*, repetă el, bucurîndu-se de plăcerea acestei mici bîrfe în compania lui Hollis. Era o conversaţie relaxantă, liniştitoare. Este un nume cu prestanţă. Sugerează alt timp, mai blînd, aş spune.

– Cred că asta era ideea.

– O idee foarte deşteaptă. Şi amplasarea e bine aleasă, rîse el. Brentwood-ul e plin de femei care vor să aibă prestanţă.

– Sînt nişte cliente minunate.

– Foarte diplomatic din partea ta.

– Dar nu încerc să fiu diplomată, zise ea cu ochii larg deschişi pentru a exprima mai bine onestitatea. Chiar aşa este. Pe aici nu e aşa cum am văzut eu în Beverly Hills. Mă refer la oamenii care intră în magazin. Sînt oameni adevăraţi,

oameni buni, nu sînt aşa de ...

Ei, ei, se gîndi Tony. Reuşise să obţină de la ea o reacţie puternică. Îi plăcea asta, bănuind că era sfioasă de felul ei şi dorind să o încurajeze.

– Eleganţi? propuse el zîmbind răutăcios. Snobi? Ostentativi?

Buzele ei schiţară un zîmbet amuzat.

– Ceva de genul ăsta.

Surîsul lui îi persista pe faţă pînă cînd îşi aminti să mai soarbă o înghiţitură din cafeaua delicioasă. Urmărind-o cum îşi bea cafeaua, îi observă mişcările delicate, graţioase.

– Anna vorbea mult despre tine. Erai subiectul ei favorit de conversaţie.

Ea îşi plecă privirea, vădit nedumerită de acest comentariu. Pleoapele cu gene lungi coborîră; în timp ce obrajii i se îmbujorară. Un trandafir englezesc, se gîndi el, cu un ten fără cusur şi cu năsucul un pic cîrn. O camee perfectă.

– Nu-mi imaginez ce-ar fi putut să spună despre mine, zise Hollis. Vreau să spun, nu cred că am făcut ceva în mod deosebit.

– Nu încă.

Ea îşi înălţă capul, iar privirea scurtă, plină de recunoştinţă, pe care i-o dărui avea toate atributele unui dar.

– Nu încă, fu ea de acord.

Îl privi în ochi preţ de o clipă, apoi spuse încet:

– Eşti un bărbat drăguţ, nu-i aşa?

Nu era o întrebare.

El ridică din umeri, simţindu-se măgulit de faptul că ea îl numise „drăguţ". Nu era adjectivul care i se atribuia de obicei.

– Mai vrei puţin? zise ea, arătînd spre ceaşca lui.

– Încă una.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Atît de mult păr pe un cap aşa de micuţ. Se întrebă dacă nu cumva coafura aceea nu atîrna cam greu uneori, susţinută de gîtul acela atît de subţire. Ea se întoarse cu ceaşca lui de *cappuccino.*

– E uimitor cît de bine îţi stă în costumul ăsta, zise el.

Ea îi puse în faţă cafeaua şi un şerveţel curat.

– Într-adevăr? întrebă ea, încruntînd puţin din sprîncene.

– Pe cuvînt. Şi eşti mult diferită de Los Angeles. De Los Angeles-ul acesta în orice caz. Arăţi ca o persoană ieşită dintr-un roman despre călătoriile în timp.

Încă încruntată, ea se juca absentă cu perla unuia din cerceii ei.

– Te-am supărat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Cred că orice femeie ar arăta demodată în hainele astea. Şi, ca să fiu sinceră, nu ţin în mod deosebit la ele. Abia aştept să mă dezbrac la sfîrşitul zilei. Se opri puţin, privind în jos, spre tejghea. Ca să intru în alte haine, vreau să zic, rosti ea cu un aer jenat. O, Doamne!

Uluitor! Chiar se simţea jenată de acea remarcă inofensivă legată de faptul că se dezbrăca la sfîrşitul zilei. Unde trăise oare? se întrebă el. Într-o mînăstire?

Ea îşi trecu degetul pe marginea ceştii.

– Te rog, nu sînt obişnuită să fiu principalul subiect de conversaţie. Nu am putea vorbi despre tine?

El izbucni în rîs.

– Niciodată să nu-i ceri unui bărbat să vorbească despre el însuşi. Nu o să mai tacă o clipă din gură. Mai ales dacă este avocat. Mai ales, adăugă el, dacă e procuror.

– Asta eşti tu?

– Da. Lucrez în biroul Procurorului Districtual. Iar nouă, avocaţilor de proces, grozav ne mai place să vorbim. Ştii ce se spune despre noi? Că mergem la frigider, îl deschidem, se aprinde lumina şi sîntem în stare să-l ţinem deschis douăzeci de minute.

Rîsul ei era ca sunetul unui clopoţel delicat,

făcîndu-l să zîmbească. Veselia de pe faţa ei îl îmboldea s-o mîngîie pe obraz; îşi dorea să-i simtă frăgezimea sub palmă.

Încetează, Stellini, se admonestă el. Practic un copil. Oare?

– Cîţi ani ai?

Ea se uită la el alarmată.

– Poftim?

El zîmbi vinovat şi zise:

– Nu e frumos să întrebi o doamnă ce vîrstă are, ştiu, numai că eu ţi-aş da cam optsprezece ani. Sînt prea departe?

– Puţin. Împlinesc douăzeci şi patru săptămîna viitoare. O adevărată fată bătrînă.

– Vorbeşti serios? M-ai fi păcălit foarte uşor.

Era doar cu opt ani mai mică decît el. Iar remarca despre „fata bătrînă“ însemna că era liberă. Doar dacă nu se întîlnea deja cu cineva.

Cînd deschise gura s-o întrebe, îşi dădu seama că deja o copleşise cu destule întrebări personale pentru o singură întîlnire. O să păstreze întrebarea asta pentru altă dată. Aruncînd din nou o privire ceasului de la mînă, exclamă:

– Hopa! Trebuie să plec. Deşi o fac cu părere de rău. Mi-a făcut plăcere vizita la tine.

– Şi mie.

El sorbi la repezeală restul băuturii, apoi se

dădu jos de pe scaun şi căută nişte bani în buzunar.

– Nu, zise ea. Totul a fost din partea casei.

– Prostii, zise el, scoţînd o bancnotă, dar fu oprit de fermitatea tonului ei.

– Te rog, nu.

– Dar nu e corect. Ar trebui să plătesc pentru ce am consumat.

– E magazinul meu, nu-i aşa? zise ea, înclinîndu-şi capul într-o parte. Iar eu îţi spun să pui banii la loc.

– Da, doamnă! se înclină el şi o văzu că rîde.

Ea luă ceaşca şi se îndreptă spre chicineta barului, aflată în spatele unor perdele.

– Aş vrea să mai trec pe aici, zise el deodată. Îmi dai voie?

Ea se opri şi se întoarse spre el, părînd foarte surprinsă.

– Nimeni nu are nevoie de permisiune specială pentru a intra într-un magazin.

– Nu magazinul vreau eu să-l văd, ci pe tine.

– O!

– La urma urmei, îţi datorez o ceaşcă de cafea.

Ea rămase neclintită preţ de o clipă, ca şi cum ar fi cîntărit ceea ce i se spusese. Apoi încuviinţă şi zîmbi din nou, cu chipul ei luminos.

– Ei bine, da. Mi-ar face şi mie plăcere.

El se simţi absurd de binedispus de răspunsul ei. Înclinîndu-şi repede capul, zise:

– La revedere... Hollis.

Şi, cu un clinchet de clopoţei, dispăru.

Hollis rămase pe loc, cu ceaşca în mînă şi cu inima bătîndu-i puternic. Ce se întîmplase? se întrebă ea.

Tony Stellini se întîmplase! Zdrobitor! Era atît de viu, atît de plin de energie! Şi atît de interesant! Nu, mai mult decît atît. Era de-a dreptul sexy! Da, era cu certitudine sexy.

Oare fusese îngrozitor de impudică? se gîndi ea îngrijorată, trăgînd perdeaua într-o parte. „A fost din partea casei", zisese ea şi „Mi-ar face şi mie plăcere", lăsîndu-l practic să-şi dea seama că se simţea atrasă de el. Asta nu-i stătea deloc în fire. Oare ce ar fi spus mami?

Mami nu e aici. Eu, da.

Fu surprinsă de glasul puternic, încrezător, care se auzi din lăuntrul ei.

Şi mi-a plăcut mult să fiu împreună cu el. Chiar foarte mult!

Hollis clătină uşor din cap. Îi plăcea sunetul acelei voci, o făcea să se simtă bine, chiar dacă era puţin cam neobişnuită. Derulînd în minte conversaţia cu Tony, începu să îngîne o melodie în

vreme ce spăla ceaşca la chiuveta micuţă din spatele draperiei.

– Hollis?

Carla era cea care o striga, pregătită pentru cafeaua şi bîrfa tradiţională de joi. Hollis deveni din nou conştientă de valul brusc de căldură care îi urca în obraji. Astăzi îşi bătea propriul record la numărul de îmbujorări. O, Doamne, tocmai îşi făcea visuri în legătură cu bărbatul acestei femei. Mă rog, fostul ei soţ, dar tot...

– Vin imediat! strigă ea, ştergîndu-şi mîinile pe un şervet. Îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr şi ieşi din spatele draperiei. Bună dimineaţa, Carla. Ca de obicei?

– De ce ar fi diferită ziua de astăzi? zîmbi cealaltă femeie, întinzînd pe tejgheaua barului nişte hîrtii cu aspect oficial, avînd grijă să nu-şi strice oja de pe unghii.

Erau date cu un lac roz şi încadrate cu alb. Carla nu se dădea în vînt după moda unghiilor ostentativ sîngerii.

Era o femeie imposibil de ignorat, iar în ziua aceea, ca de obicei, era îmbrăcată cu foarte mult gust. În costumul ei de culoarea fildeşului, cu un colier de perle de cultură în jurul gîtului, Carla, un excelent avocat public, radia împrejurul ei încredere în forţele proprii. Putea fi modelul ideal

pentru „Portretul femeii de succes", se gîndi Hollis, apoi se mustră singură pentru valul subit de invidie care o copleşise.

– Doreşti ceva alături de cafea?

– Unul dintre fursecurile astea, cred.

Hollis luă capacul de cristal de pe o tavă cu prăjiturele, lăsînd un moment aroma produselor de patiserie să plutească prin încăpere şi puse fursecul pe o farfurie.

Carla muşcă puţin din el şi mestecă încet, cu plăcere. După ce se şterse la gură cu şerveţelul, spuse:

– Ei, ce zici?

– La ce te referi?

– La Tony. E prima oară cînd vă întîlniţi.

– De unde ştii?

– A urcat scările ca o furtună şi a insistat să-i spun imediat cine eşti. Ei bine?

– Ei bine, ce?

Ce trebuia să spună? Hollis îşi făcu de lucru cu un şervet, ştergînd cîteva firimituri de pe tejghea, încercînd să evite zîmbetul şiret al Carlei.

– Arată foarte bine, nu-i aşa?

Se întoarse şi întîlni privirea amuzată a Carlei.

– Ştii bine că aşa este.

Carla mai luă o muşcătură din fursec, apoi se uită la dosarul pe care îl avea în faţă.

– E procuror-şef la Tribunalul Van Nuys, ştii?

– Carla, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că încerci să mi-l vinzi.

Hollis era uluită că lăsase să-i scape acest comentariu dincolo de obişnuita ei rezervă tipic englezească, dar zîmbetul ştrengăresc al Carlei era un răspuns suficient.

– Te interesează? întrebă Carla.

Întrebarea rămase suspendată în aer. Clopoţeii răsunară chiar atunci şi un client intră în magazin. În acelaşi timp coborîră şi două doamne de la salonul de deasupra, discutînd cu aprindere. La *Annabella* existau asemenea fluxuri din oră în oră, şi acum era vremea întîlnirilor de la ora zece. În curînd, Hollis fu atît de ocupată cu clienţii, încît nu mai avu timp decît să facă un semn cu mîna la plecarea Carlei.

Peste cîteva minute, cînd lucrurile se mai liniştiră, Hollis se gîndi că şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre divorţul celor doi. Se părea că e de dată recentă şi, conform sfaturilor date de doamnele de la etaj, nu era bine să intri într-o relaţie cu un bărbat proaspăt eliberat din căsnicie. Să nu fii niciodată prima, spuneau ele. Prima constituie întotdeauna relaţia de tranziţie. Femeia îi oferea bărbatului sex şi un umăr pe care să plîngă. Dacă e posibil, aşteaptă să fii cea de-a doua femeie

sau chiar cea de-a treia.

Dar cum era posibil să programezi un lucru ca ăsta? Oare te duceai pur şi simplu la un bărbat şi îi spuneai:„ Mă scuzaţi, dar cu cîte femei aţi mai fost de cînd aţi divorţat?“ Destul de neplăcut. Şi te punea şi în încurcătură. De fapt, toată povestea asta cu relaţia dintre un bărbat şi o femeie, mai ales în stilul din Los Angeles, era destul de încurcată. Poate că mami avusese dreptate atunci cînd o încurajase să se ţină la distanţă de aşa ceva.

Hollis suspină. Privindu-şi mîinile îşi observă unghiile tăiate scurt, curate, dar fără strălucire. Nimic nu era strălucitor la ea, de fapt. De ce ar trebui Tony Stellini să se simtă atras în vreun fel de ea? Uită-te la femeia cu care a fost căsătorit. O femeie realizată, inteligentă, independentă, modernă. Dacă l-a atras una cum e Carla, de ce ar mai zăbovi să se uite de două ori la una cum e ea, Hollis?

Oftînd iarăşi, aruncă din nou o privire prin magazinul mic, dar cochet, care era acum al ei. Într-adevăr, părea ceva scos din cartea de istorie. La fel cum era şi ea.

Şi ce avea de gînd să facă în cazul ăsta? se provocă ea singură. Deocamdată, nu prea multe.

Dar în ultimele cîteva săptămîni, cînd durerea

cumplită provocată de moartea mamei ei se mai domolise, Hollis simţise că era în pragul unei mari schimbări. Nu era prea sigură în ce consta schimbarea asta, dar ştia că se petrecea. Şi întîmpina cu bucurie schimbarea, chiar dacă se şi temea de ea. Un nou început. O străbătu un fior de nerăbdare.

Tony Stellini şi Hollis Blake.

Cum suna? Lăsă gîndul să plutească nesigur o clipă înainte de a-i da drumul să se zdrobească. Fii serioasă, îşi spuse ea folosind una dintre expresiile ei favorite auzite la televiziunea americană.

Tony Stellini şi Hollis Blake?

Nu se potrivea deloc.

Capitolul 2

– Hei, Stellini, ce s-a întîmplat cu dosarul Questo?

– Bună dimineaţa şi ţie, Ron, zise Tony peste umăr în timp ce se îndrepta cu paşi mari prin holul îngust către biroul său. L-am amînat.

Din pragul uşii, o voce de femeie zise:

– Puştiul acuzat de spargerea de la Clover a reuşit să scape. E la prima abatere.

– Dar probabil că nu şi la ultima. Mavis! strigă

Tony către secretara lui care tocmai dispărea după colţ. Înfăţişarea preliminară în procesul cu profanarea bisericii e programată mîine. Sună-l pe sergentul Kinney din partea mea, bine? Am nevoie de cîteva date de la el.

– Da, maestre, răspunse Mavis. Ca de obicei?

– Nu, am băut deja două ceşti de cafea în dimineaţa asta.

Intră în biroul lui – un fel de cutie de chibrituri indescriptibilă, amenajată în stil guvernamental şi care, datorită celor cinci ani de vechime pe care îi avea el ca procuror districtual adjunct, avea chiar şi uşă – şi se aruncă imediat asupra muntelui de dosare care îl aştepta acolo.

Cam după o oră de muncă intensă, îşi ridică privirea din dosare şi îşi masă ceafa încordată.

Îl durea capul. Căutînd o aspirină în interiorul cavernos al sertarului de la mijlocul biroului, privirea îi căzu pe rama de argint pe care o aruncase acolo în urmă cu un an. O scoase şi se uită la ea o vreme. Fusese un dar de nuntă şi arăta straniu fără fotografie în ea. Era locul unde stătea de obicei fotografia Carlei. Era bucuros că vînduseră casa în cele din urmă. Cu semnătura pe care o obţinuse de la ea în dimineaţa asta, afacerea

era ca şi încheiată.

Lăsă rama jos şi îşi permise o clipă de relaxare în scaunul său cu spătar, lăsîndu-şi gîndurile să zboare. Poate că ar fi cazul să-şi aranjeze totuşi apartamentul din Santa Monica. De cînd se mutase acolo nu făcuse nimic. Cine avea timp pentru asta? Serviciul îi răpea nu numai cea mai mare parte a zilei, dar şi – după spusele Carlei – inima şi sufletul din el. Acesta fusese principalul măr al discordiei între ei pe toată durata căsniciei.

Frecîndu-se la ochi, se ridică şi se duse la mica fereastră ce reprezenta unica lui legătură cu lumea exterioară. Privind maşinile prăfuite din parcarea clădirii, recunoscu în sinea lui că era mult prea implicat în ceea ce făcea, dar aceasta îi era firea. Desigur, asta îl făcea un candidat cam nesigur pentru însurătoare. Pe lîngă toate astea, prin specificul slujbei, venea permanent în contact cu drojdia societăţii. Văzuse toate crimele care puteau fi imaginate. Îi venea destul de greu să mai creadă în basme care se terminau cu „şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi".

Îi reveni în minte Hollis şi conversaţia din acea dimineaţă. Părea într-adevăr un fragment dintr-un basm. Era o femeie atît de frumoasă şi delicată, încît dădea impresia că s-ar sfărîma dacă ai atinge-o. Cu siguranţă, şi el se simţise altfel în pre-

zenţa ei. De obicei era cam înfumurat, chiar guraliv şi provocator, dacă e să spunem adevărul. Şi asta făcea parte din profesia lui. Dar în dimineaţa aceea se trezise că vorbea mai blînd, îi dăduse timp să răspundă fără s-o întrerupă ca să termine fraza în locul ei, aşa cum făcea de obicei cu alţi oameni.

Şi numele ei era minunat. *Hollis.* Părea luat dintr-o poveste victoriană de Crăciun. De ce oare, se întrebă el, îi plăcuse de ea atît de mult? Ridică din umeri şi îşi trecu degetele prin păr. De vină fusese momentul, probabil. Era, pur şi simplu, una dintre acele dimineţi în care se simţea mai singur decît de obicei. Vînzarea casei era un pas destul de important şi îl descumpănise puţin. Poate că ea nici nu era chiar atît de deosebită cum i se păruse.

– *Annabella Deux,* spuse Hollis, ţinînd receptorul lipit de ureche cu ajutorul umărului în timp ce termina de împachetat un mic cadou. Cu ce vă pot ajuta? mai zise ea, prinzînd un trandafir de catifea în panglica argintie.

O voce bărbătească, blîndă, răspunse:

– Deja m-ai ajutat foarte mult.

De unde ştia că este Tony, doar după cîteva vorbe? Dar ştia, şi bătaia violentă a inimii o lăsă aproape fără suflare.

– Poftim?

Nu, nu asta voise să spună.

– Sînt Tony Stellini. Eşti ocupată?

Luînd receptorul în mînă, zîmbi femeii care studia solniţele de sare şi piper.

– Mă ocup imediat de dumneavoastră.

Vorbind din nou în receptor, se strădui să respire normal.

– Scuză-mă, dar... Of, nu are nici o importanţă.

– Nu am prins un moment prea prielnic, aşa-i? Nu voiam decît să-ţi spun „bună". Bună, Hollis.

– Bună, Tony. Mă bucur că m-ai sunat.

Se auziră clopoţeii şi în magazin intrară trei femei gălăgioase, ale căror glasuri acoperiră răspunsul lui.

– Îmi pare rău, zise ea vorbind puţin mai tare. Ce-ai spus?

– Că mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine azi-dimineaţă. A fost... odihnitor. Liniştitor.

– Asta a fost de dimineaţă. Acum nici nu mai poate fi vorba de aşa ceva.

– Da, aud şi eu. Voiam să aranjez să ne întîlnim, dar cred că e mai bine să sun mai tîrziu. Se pare că eşti complet absorbită.

Ea lipi receptorul mai aproape de ureche.

– Cum sînt?

– Treci peste asta, zise el rîzînd. Cînd ar fi mai bine să te sun?

– Hmm... Pe la ora închiderii. Atunci nu mai e aşa de mare aglomeraţie. Pe la ora şase.

– S-ar putea să fiu într-o şedinţă, dar voi încerca.

Femeia, al cărei cadou îl împacheta, se uita la ea nerăbdătoare. Hollis şopti către ea un „îmi pare rău" şi apoi zîmbi la receptor.

– Bine, abia aştept. Mulţumesc pentru telefon.

Tony puse receptorul în furcă, uimit el însuşi de sentimentul înălţător pe care îl avusese auzindu-i vocea şi de dezamăgirea care îl cuprinsese pentru că nu putuse să discute mai mult.

Mai tîrziu, în aceeaşi zi, se găsea în faţa unui ecran mat, asistînd la interogatoriul unui tip slinos şi înfuriat, care fusese prins în timp ce vindea droguri unor puşti în faţa unei şcoli de stat. Tony îi lăsă un bilet ofiţerului care se ocupa de caz, re-

amintindu-i că suspectul trebuie să semneze formularul prin care renunţă la drepturile sale, astfel încît cazul să poată fi adus în faţa tribunalului. Tony îşi dorea enorm să închidă undeva gunoiul acela şi să arunce cheia. Adulţii puteau, cel puţin în teorie, să-şi poarte singuri de grijă. Dar copiii nu aveau încă instrumentele necesare la îndemînă. Ei erau cei inocenţi, iar misiunea lui era să-i apere.

Inocenţă! Chipul lui Hollis îi apăru din nou în minte pentru a zecea oară în ziua aceea. Voia să-i ceară o întîlnire, dar avea sentimentul că termenul „întîlnire" era prea modern pentru ea.

Întors la birou, tocmai se găsea într-o discuţie telefonică cu unul dintre investigatorii lui cînd se auzi o bătaie în uşă.

– Intră! strigă el.

În birou îşi făcu apariţia o blondă într-un costum elegant.

– Eu să intru? Asta este treaba ta, drăguţule, spuse ea, ridicînd dintr-o sprînceană. Şi trebuie să faci ceva eforturi ca să intri. Eu nu mă descurc de una singură.

El zîmbi.

– Bună, Connie. Vorbim imediat.

Încheind convorbirea, privi spre Connie. Ea era consilier pentru victime, o persoană care ajuta

victimele să suporte mai uşor trauma procesului. Se întîlniseră de cîteva ori, dar nu se întîmplase nimic deosebit. Poate că semănau prea mult. Şi ea era la fel de egocentrică şi de vorbăreaţă ca şi el.

Şi totuşi era exact genul de femeie care îi plăcea: sclipitoare, ambiţioasă şi avîntată. Cu o femeie ca asta ştia întotdeauna pe ce picior dansează. Fără alintări drăgăstoase. Fără promisiuni. În nici un caz promisiuni care să se lege de carieră. Nu era loc pentru aşa ceva.

Dar din cînd în cînd, ca astăzi, de exemplu, simţea că lipseşte ceva. O anumită blîndeţe, o anumită gingăşie. O persoană ca Hollis.

Hollis privi telefonul, apoi afară pe fereastră. Copaci de culoarea coralului punctau fîşia de verdeaţă de pe mijlocul bulevardului San Vicente, oferind întotdeauna o privelişte demnă de admirat. Cu toate că era luna februarie şi erau lipsiţi de podoaba frunzelor lor cerate şi de fructele strălucitor colorate, ramurile lor răsucite desenau tipare graţioase pe cerul nopţii. Superb, se gîndi Hollis

transpusă, ca de obicei. Era un fel de efect de clar-obscur. Poate că o să-şi ia blocul de desen mîine şi va încerca să surprindă totul pe hîrtie.

Se uită din nou la telefon, aşa cum mai făcuse de cîteva ori în ultima oră care trecuse, dorind să-l audă sunînd. Era îmbrăcată în haine de stradă, cu o bluză bej de mătase, pantaloni largi şi o jachetă scurtă de lînă, gata de plecare. Nu încă. Dacă el ar suna şi ea nu ar fi acolo?

– Bună, englezoaico.

– Salut, americanco, zîmbi Hollis către buna ei prietenă, Kate, una din manichiuriste, care cobora tropăind pe scări.

– De ce mai eşti încă aici? E ora şase şi jumătate.

Era o prostie să stea şi să aştepte astfel telefonul unui bărbat, se gîndi Holis. Nu era doar o prostie, dar şi ceva de-a dreptul patetic. Îşi luă geanta.

– Tocmai plecam.

– Ai vreun plan? Mama şi Dee au de gînd să stea împreună în faţa televizorului şi să ronţăie fulgi de porumb dietetici. Interesant, nu?

Ochii albaştri ai lui Kate sclipeau, în ciuda cutelor de oboseală din jurul lor. Avea o mulţime de responsabilităţi, Hollis ştia asta, ea fiind unicul sprijin pentru mama şi fiica ei.

– Dacă eşti liberă, continuă Kate, ce-ar fi să vii şi tu? Nu pot să-ţi promit o conversaţie interesantă, desigur. Asta e o noapte excelentă pentru stat în faţa televizorului.

Hollis zîmbi.

– Mulţumesc, Kate, dar e o expoziţie în oraş la care aş vrea să merg.

– Bine. Dacă te răzgîndeşti – zise ea privind în jur conspirativ – să ştii că am chiar şi ultimele episoade de săptămîna asta din *Lumină călăuzitoare* pe casetă.

– Vai, îmi stă inima de emoţie.

Kate rîse.

– Noapte bună, Hollis. Ne vedem mîine.

În timp ce Kate ieşea în stradă, Hollis observă doi bărbaţi care întoarseră capetele după ea în semn de apreciere pentru părul ei blond, ochii ei albaştri şi curbele ispititoare ale trupului ei. Oftă, invidiind-o pe Kate pentru felul ei natural de a fi, pentru senzualitatea ei naturală. Hollis ştia că şi ea avea curbe frumoase, dar nu se îmbrăca în aşa fel să le pună în evidenţă. Se întrebă cum ar fi să se simtă puţin privită insistent – doar puţin, desigur – şi îşi zise că ar fi distractiv.

Mai ales dacă privitorul ar fi Tony.

Rîse de una singură, aruncă o ultimă privire prin magazin – ignorînd intenţionat telefonul – şi

deschise uşa. O întîmpină suflarea rece a serii.

Plus o vedenie care părea scoasă din fanteziile care-i bîntuiseră mintea întreaga zi.

La colţul străzii stătea un bărbat cu braţele încrucişate, rezemat de o maşină sport, ultimul model. Chipul îi era în întuneric, pometţii obrajilor fiindu-i doar puţin luminaţi de un felinar slab, dar Hollis îl recunoscu imediat.

– Bună, zise Tony. Mergi în aceeaşi direcţie cu mine?

Inima ei începu să galopeze nebuneşte cînd auzi glasul lui puţin răguşit. Privindu-l de la distanţă, hotărî că arăta chiar mai bine decît îşi amintea ea. Îşi ridică o mînă spre păr, regretînd că, după ce îşi scosese agrafele din pieptănătura ei de vînzătoare, îşi răsucise coama într-un coc.

Pentru o clipă se simţi nefericită, fiindcă îşi dorise să arate trăsnet la prima întîlnire cu el. În visurile ei, era îmbrăcată cu ceva mult mai modern, care nu *acoperea* atît, cu ceva care să o arate mai femeie.

– Bună, Tony, zise ea rămînînd în cadrul uşii, cu mîna încleştată pe ivăr.

– Sper că nu te-am supărat. Eram prin apropiere, zise el. Nu am mai apucat să te sun mai devreme.

– Nici o problemă, reuşi ea să îngîne.

– Pot să te las undeva?

– Îmi pare rău. Am alte planuri. Nu avusese intenţia să fie atît de directă. Vreau să zic...

El o întrerupse cu un gest al mîinii.

– Ştiu că ar fi trebuit să sun mai întîi...

– Nu, e în regulă, se repezi ea. Pe cuvînt. Îmi pare bine că tu... că te văd.

El dădu din cap şi spuse ca pentru sine:

– Bun.

Ei nici nu-i venea să creadă cît de repede îi bătea inima. Faptul că îl vedea era atît de neaşteptat şi atît de minunat! Simţea că îi vine să izbucnească în rîs. Dar se întoarse şi începu să moşmondească la uşă, reuşind cu uimitor de multă greutate să potrivească cheile în cele două încuietori vechi.

Cînd termină, se întoarse spre el şi zîmbi.

– Ei bine, zise ea şi apoi se opri. Îşi simţea gîtul uscat.

Se lăsă tăcerea, apoi începură să vorbească amîndoi.

– Eu... zise Tony.

– Eu... zise Hollis.

El izbucni în rîs.

– Spune tu mai întîi.

– Nu, tu mai întîi.

– Te rog.

– Ei bine... zise ea, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele jachetei şi inspirînd profund ca să se calmeze. Nu sînt sigură că te-ar interesa...

– Ce anume?

Ea înghiţi în sec şi spuse repede:

– E o expoziţie la *Pacific Design Center* – mobilă şi sculptură modernă din Italia. Ce naiba o apucase? se întrebă în sinea ei. Mă rog, acum era prea tîrziu. Acolo plecam acum.

– Şi cu cine te duci?

– De una singură.

El se îndepărtă graţios de lîngă maşină şi deschise portiera.

– Acum nu mai eşti singură.

– Dar am maşina mea. E parcată în spatele magazinului.

– Te aduc eu s-o iei mai tîrziu. După cină.

– Cină?

– Mă gîndesc că o să ni se facă foame uitîndu-ne la toată mobila de acolo. Mai ales că e vorba de mobilă italienească. Făcută de conaţionalii mei, ştii. Voi avea nevoie de o infuzie de paste, sînt sigur. Ridică din sprîncene şi zîmbi. E bine aşa?

Ea zîmbi cu zîmbetul ei cel mai frumos, pornit din inimă, şi se îndreptă spre maşină. Intrînd în ea, inima continuă să-i tresalte de o fericire ade-

vărată pe care o simţea după multă vreme. El o întrebase dacă era bine.

Era mai mult decît bine.

Era grozav!

Tony scutură din cap, simţindu-se oarecum dezorientat. Iată-l gonind pe străzile din Los Angeles cu Hollis alături. Cum se întîmplase?

Cum se făcea că, parcă numai cu cîteva minute în urmă venea cu maşina de la slujbă, mormăind înjurături la adresa unui şofer egoist care făcuse stînga fără să semnalizeze, gata să producă un accident pe bulevardul Sunset. Tony fusese într-adevăr foarte prostdispus, gîndindu-se tot timpul la un caz de violenţă sexuală ce îi fusese adus în ziua aceea – era vorba de un tată şi de toate cele patru fiice – şi întrebîndu-se cum de ajungeau unii oameni să fie aşa nişte animale.

Apoi, ca şi cum ar fi căutat în minte un loc în care să scape de astfel de gînduri negre, un loc unde să se calmeze înainte să-i sară capacele de-a binelea, îşi amintise de Hollis aşa cum o văzuse în dimineaţa aceea.

Hollis, în hainele ei demodate şi cu părul piep-

tănat în sus, în picioare în micul ei magazin de bibelouri, ca un trandafir proaspăt înflorit într-o grădină englezească. În faţa acestui tablou, fălcile strînse începură să se destindă. Simţea cum sîngele îşi domoleşte fierberea.

Aşa că o luase pe bulevardul San Vicente, parcase maşina şi aşteptase. Acum ea era cu el, lîngă el, purtînd cu ea un miros subtil de flori de primăvară. Inhalîndu-i parfumul, se relaxă în cele din urmă şi se lăsă pe deplin în voia momentului.

O vreme păstrară amîndoi tăcerea, apoi el îi aruncă o privire. Ea păstra o anumită ţinută, cu spatele drept şi mîinile încrucişate în poală. Fără toată claia de păr înălţată în vîrful capului, părea chiar mai mică decît de dimineaţă. Îşi pieptănase părul pe spate, punînd şi mai mult în evidenţă obrajii frumoşi şi albi, şi urechile delicate.

Se întrebă cît de lung îi era oare părul în realitate. Destul de lung, bănuia. Pînă la talie? Îşi mai lăsau femeile părul să crească atît? Şi oare cum ar arăta coama aceea bogată, castanie, răsfirată pe o pernă?

Hopa, îşi zise el. Chestia cu perna era foarte prematură. La urma urmei, abia se cunoscuseră azi-dimineaţă.

– Deci, cînd e ziua ta de naştere, mai exact? întrebă el cît mai degajat cu putinţă pentru a-şi

abate gîndurile din direcţia periculoasă în care o apucaseră.

– Poftim?

– Spuneai că împlineşti douăzeci şi patru de ani săptămîna viitoare. Pe ce dată?

– Pe paisprezece.

– De Sfîntul Valentin!

– Da. Nu e prea amuzant să împarţi ziua de naştere cu o sărbătoare.

– Numai dacă eşti îndrăgostit, bănuiesc. Atunci bucuria ar fi dublă.

– Probabil că da.

Un răspuns cît se poate de neutru, se gîndi el. Cel puţin asta însemna că nu este îndrăgostită deocamdată. Oare avusese un iubit? se întrebă el. Bineînţeles că da. Nimeni nu ajunge la douăzeci şi patru de ani neatins în ziua de azi.

Ea se întoarse către el, iar luminile de pe stradă îi desenau pe faţă umbre schimbătoare în fuga lor.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? Să mergi la expoziţie, vreau să spun.

– Voiam să te mai văd, zise el. Şi pare să fie ceva interesant. Am tendinţa să mă îngrop în munca mea şi să uit că mai există şi o altă lume acolo, afară.

Ea îi zîmbi încîntată.

– Ei, atunci e în regulă.

– Mergi des la astfel de evenimente?

– O, da, spuse ea cu chipul însufleţit dintr-o dată. Îmi place să văd ce pot face oamenii cu imaginaţia lor. Arta şi tot ce este legat de ea mă interesează foarte mult. Toată viaţa mi-am dorit să fac şi eu parte din ea.

– Din ce anume?

Ea făcu un gest vag cu mîna.

– Din lumea artei, cred că aşa i se spune. Îşi puse mîna înapoi în poală şi rîse, conştientă de ea însăşi. Nu sînt suficient de neconvenţională ca să mă dedic artei pînă la înfometare într-o mansardă, sau ceva asemănător. Dar îmi place arta.

– Eşti artistă?

– Într-o foarte mică măsură. Pictez şi desenez pentru propria mea plăcere. În Anglia am fost profesoară de artă.

– Glumeşti.

– Pari surprins.

El ridică din umeri.

– Nu mi te imaginez în faţa unei adunări, vorbind sau predînd.

Ea dădu din cap aprobatoare.

– Pentru că nu sînt prea îndrăzneaţă, vrei să spui. Ai dreptate. Dar era vorba de copii, de copii mici, între cinci şi opt ani. Îşi ridică privirea spre el,

zîmbind. Cu ei nu sînt aşa de timidă.

Ca şi cum mîna lui ar fi avut o voinţă a ei proprie, Tony se întinse şi o mîngîie uşor pe obraz cu dosul degetelor. O singură dată. Pielea ei era fină şi catifelată, aşa cum se aşteptase.

Ea fu surprinsă în mod vădit de acest gest intim, iar el îi susţinu privirea ochilor măriţi de uimire preţ de o clipă. Ceva plăcut şi cald se strecură între ei.

Apoi el puse mîna din nou pe volan şi se concentră asupra drumului.

Hollis oftă cu satisfacţie. Cînd se urcase în maşina lui Tony se simţise cuprinsă de un sentiment înălţător, plină de o stare de mulţumire care durase cîteva minute. Tony voia să fie cu ea. O spusese chiar el; nu era doar imaginaţia ei. Exista o anumită atracţie între ei, şi era reciprocă.

După aceea, îndoielile o cuprinseseră din nou. Ce dorea el de la ea, de fapt? O simplă prietenie sau ceva mai mult? De ce nu putea şi ea să se fi îmbrăcat altfel sau să fie mai înaltă? Şi despre ce să vorbească cu el?

Dar el o atinsese pe obraz, chiar dacă foarte puţin şi atît de uşor. O privise cu ochii lui întunecaţi, senzuali, care îi trimiteau tot felul de mesaje la care nici nu îşi îngăduia măcar să se gîndească. Avu deodată un presentiment foarte

clar în legătură cu ei doi. Tony avea să facă parte din schimbarea pe care o simţea în interiorul ei în ultima vreme. Ce rol avea să joace el, nu ştia, dar era dispusă să meargă pînă la capăt ca să afle.

Continuînd drumul în tăcere pe strada Wilshire către cartierul de vest al Hollywood-ului, gîndurile lui Hollis se întorceau spre întîmplările de peste zi. Într-un moment de respiro, îşi scosese micul bloc de desen şi bucata de cărbune, şi începuse să deseneze.

Desenase repede şi, după ce folosise degetul mare pentru a estompa cîteva linii mai dure, rezemase blocul de desen de maşina de făcut cafea şi îşi privise creaţia. Destul de reuşit, îşi spusese ea, mai ales că fusese trasat din memorie. Poate că nu nimerise conturul exact al sprîncenelor, dar gura era destul de reuşită. Da, printre alte trăsături faciale fascinante, Tony Stellini avea o gură foarte frumoasă.

Acum tot strecura priviri spre chipul lui Tony, comparîndu-l cu cel din schiţa ei. Nu îi ieşise rău deloc, după cîte îşi dădea seama. Sprîncenele îi erau puţin mai groase, nasul mai acvilin, dar surprinsese bine maxilarul ferm, de om încăpăţînat, şi frămîntarea lăuntrică ce îl mistuia.

Ochii lui se îndreptară din nou spre oglinda retrovizoare. Părea să facă asta foarte des şi nu

doar pentru a verifica traficul din spate.

– Tony? De ce faci tot timpul aşa? Te uiţi în urmă de parcă ne-ar urmări cineva.

– Măsuri de prevedere.

– Chiar ne urmăreşte cineva?

– Nu se ştie niciodată.

– Vorbeşti serios?

El ridică din umeri.

– Riscurile meseriei. Deja mi-a intrat în obişnuinţă. Am băgat la închisoare o mulţime de criminali.

Ea se cutremură.

– Nu m-am gîndit că...

El se întinse şi îi atinse mîna zîmbind.

– Nu am vrut să te sperii. Îmi pare rău. Nu s-a întîmplat niciodată nimic, dar cînd conduc mi se activează un fel de al şaselea simţ. A devenit un automatism. De asemenea, telefonul meu are număr neinformabil şi încerc să schimb mereu traseul de acasă la birou şi înapoi. Ridică din umeri. Trebuie să te porţi tot timpul ca şi cum viaţa ţi-ar fi mereu în pericol. Numai aşa te poţi relaxa.

– Dar pare foarte enervant. Să trăieşti tot timpul într-o astfel de tensiune...

– Nici nu mă mai gîndesc la asta, cel puţin nu la nivel conştient, zise el strîngînd-o de mînă. Hei, şansele ca un astfel de lucru să se întîmple sînt

slabe, chiar aproape de zero. Şi, în afară de asta, adăugă el cu blîndeţe, nu te-aş pune niciodată în pericol.

Ea îşi ridică ochii şi îi întîlni privirea. Era caldă şi protectoare, aşa că îi zîmbi şi ea, lăsîndu-şi mîna într-a lui. Dar, în acelaşi timp, nu se putu abţine să nu arunce şi o privire în oglinda retrovizoare.

Capitolul 3

– Dar nu era decît o singură culoare! exclamă Tony. Unde vezi tu artă în asta?

– Nu, zise Hollis la fel de înfierbîntată. *Gradaţii* ale aceleeaşi culori, gradaţii subtile, aproape imperceptibile, dar extraordinare. Şi nu era aceeaşi culoare. Tiparul formează un enunţ.

– Ce enunţ?

– De la întuneric la lumină şi apoi iar în întuneric. Drumul soarelui în timpul zilei. Călătoria

omenirii de la ignoranţă la cunoaştere şi înapoi. Cine ştie? Nu vezi? Asta este plăcerea contemplării unei opere de artă, să deduci din ea propriul tău înţeles.

Lui Tony nu-i venea să creadă cît de diferită era Hollis, atunci cînd vorbea despre ceea ce constituia, evident, subiectul ei favorit. Beau vin la o trattoria[1] de lîngă *Pacific Design Center,* unde petrecuseră deja două ore foarte interesante.

Ea îi fusese profesoară – şi încă una foarte bună –, explicîndu-i cum reuşise cutare sculptor să redea curgerea apei într-una dintre lucrările sale, cum designer-ul unui scaun nu prea prinsese contrastul potrivit în lemn. Vorbea degajată şi sigură pe ea. Gentila patroană de magazin sosită din lumea veche dispăruse complet, mai ales acum, cînd apăra cu înverşunare un tînăr artist a cărui lucrare monocromatică era una dintre favoritele ei.

– A făcut nişte lucruri uimitoare cu lumina reflectată de cele mai neobişnuite suprafeţe. A avut o expoziţie anul trecut la Oxford şi m-am dus s-o văd de patru ori. E un tip sclipitor.

– Dacă spui tu.

– Spun.

1. Trattoria - restaurant cu specific italienesc (n.t.)

Tony îşi ridică mîinile în aer, în semn că se predă.

– Ai cîştigat. Cazul e închis; tipul e strălucit.

Ea îl privi bănuitoare.

– Îţi baţi joc de mine?

– Glumeşti probabil. Nici n-aş îndrăzni.

Ea îl mai studie o clipă, apoi îşi muşcă buza şi rîse.

– Îmi pare rău. M-a cam luat valul.

– Să nu îndrăzneşti să te scuzi. E un lucru minunat. Şi destul de surprinzător. Se pare că, sub aspectul politicos şi cuminte, Hollis Blake e o femeie foarte pasionată.

Tony vorbea pe un ton foarte normal, dar ochii săi trişti sub pleoapele grele de oboseală trimiteau mesaje de o natură mult mai senzuală. Hollis simţea cum o străbat valuri de căldură prin tot trupul.

Îşi luă paharul.

– Mă întreb ce se întîmplă cu pizza aceea, zise ea privind în jur în timp ce sorbea din excelentul vin burgund comandat de Tony.

Ca schimbare de subiect, nu era prea elegantă, dar era tot ce putea să facă în momentul respectiv. Iar Tony, spre lauda lui, nu continuă discuţia despre temperamentul ei în timp ce le era servită masa.

Totuşi, abia îşi începuse pizza şi se lupta cu nişte caşcaval topit, cînd îi simţi privirea aţintită asupra ei. Îşi ridică ochii spre el, lingîndu-se pe degete. El o privea cu o intensitate care îi opri inima în loc şi îi aduse un val de roşeaţă în obraji.

Lăsă pizza deoparte şi îşi aţinti privirea în farfurie. Bunele ei maniere, prezente ca întotdeauna, o obligă să se şteargă graţioasă cu şervetul pe degete. Cînd fu destul de reculeasă ca să-şi ridice din nou capul, el îşi sorbea vinul, dar se uita în continuare fix la ea, cu o expresie nedumerită pe faţă.

– Ce e? întrebă ea.

– Hm? făcu el, părînd să iasă dintr-un fel de transă.

– La ce te gîndeşti cînd te uiţi la mine în felul ăsta?

El rîse.

– Nu cred că o să-ţi spun. Nu încă. Luînd încă o înghiţitură de vin, se lăsă pe spătarul scaunului, relaxat. Vorbeşte-mi.

– Despre ce?

– Despre tine.

– Ce vrei să ştii ?

– Totul. Dar putem începe cu locul în care te-ai născut.

– Aici, în State.

Sprîncenele lui se ridicară a mirare.

– Vorbeşti serios?

– Sigur că da. Sînt cetăţean american prin naştere. Mama m-a crescut aici pînă la vîrsta de cinci ani şi ceva, după care am fost expediată la mătuşa mea, sora mamei.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl tău ?

Ea dădu din umeri.

– Nu sînt prea sigură, de fapt. Acesta era unul dintre subiectele despre care mama nu prea vorbea, zise Hollis, trecîndu-şi degetul peste buza paharului. Sînt, cum se spune, copil din flori.

Fu surprinsă din nou de uşurinţa cu care putea vorbi cu el şi cît de multă înţelegere găsea în ochii lui limpezi.

– Nu intenţionam să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, zise el.

– Nu face nimic, zău. Am aflat lucrul ăsta în urmă cu nişte ani şi asta explică multe în legătură cu mami şi cu felul ei rigid de-a fi. Se pare că el era un american al naibii de chipeş, tipul de playboy, şi a părăsit-o înainte ca eu să mă nasc. Mama s-a trezit izolată aici, prea ruşinată ca să se ducă acasă cu mine în braţe. Aşa că s-a dus la şcoala de manichiură şi şi-a luat o slujbă. La un moment dat a decis să-şi înfrîngă ruşinea şi m-a trimis în Anglia. Nu voia să primesc o educaţie

bazată pe principiile americane relaxate, de gen „fie ce-o fi".

Tony păre amuzat.

– Interesant, avînd în vedere circumstanţele naşterii tale.

– Într-adevăr. Se spune că păcătoşii devin cei mai mari pocăiţi.

– Pe urmă ce s-a întîmplat?

Hollis îl urmări cum ia încă o bucată de pizza. Trezindu-se distrasă de aspectul buzelor sale strălucind de uleiul de măsline, ea mai luă o gură de vin.

– Apoi am fost trîntită pe capul bietei mele mătuşi, Greta, care seamănă cu unul din acele personaje ce trăiesc în micile oraşe unde îi place Agathei Christie să-şi plaseze misterele. Tipul de domnişoară bătrînă care nu a fost nici măcar sărutată vreodată.

Nu a fost sărutată vreodată. Cuvintele se repetară ca un ecou în mintea ei în timp ce îl privea pe Tony cum îşi linge uleiul de pe buze. Mişcarea limbii sale pe buze făcu să-i crească tensiunea. Se strădui să privească un punct situat undeva la stînga lui, apoi fixă eticheta sticlei de vin. Trebuia să se uite oriunde, numai la el *nu*.

Ce se întîmpla? se întrebă ea, mustrîndu-se singură pentru reacţiile ei. Ea mai fusese sărutată.

Bineînţeles că mai fusese. Dar niciodată nu mai simţise această atracţie magnetică faţă de un bărbat, niciodată nu mai fusese copleşită de o asemenea langoare senzuală.

Voia ca Tony să o sărute. Voia să simtă pe buzele ei gura aceea senzuală, sexy.

– Hollis?

Ea îşi ridică privirea.

– Sînt încă aici, izbuti ea să spună.

– E rîndul meu acum. La ce te gîndeai?

– Îmi pare rău, e rîndul meu să nu-ţi spun. Respiră adînc. Aşa, unde rămăsesem?

După o clipă, Tony zîmbi.

– La faptul că nu sîntem prea deschişi unul faţă de altul, cred.

Ea nu ştia cum să reacţioneze la acest mod sincer de abordare a problemei şi începu să se joace cu o chiflă din coşul de pîine.

– Tony, zise ea, concentrată asupra grămezii de firimituri pe care o clădeau degetele ei.

– Da?

– Nu mă pricep prea bine la asta – la schimbul de replici dintre un bărbat şi o femeie. Îmi pare rău.

– Vorbeşti serios? Eu ziceam că te descurci de minune.

Ea clătină din cap.

– E din cauză că eu nu am avut un tată şi am fost crescută numai în compania femeilor. Nu prea sînt obişnuită cu bărbaţii, vezi tu. Am locuit cu mătuşa Greta pînă cînd mami şi-a putut permite să mă trimită la o şcoală particulară, de fete, bineînţeles. Asta s-a întîmplat după ce ea şi Bella au început afacerea.

– Înţeleg.

– Iar şcolile pe care mi le-a ales mami erau destul de conservatoare. Foarte închise. Le uram, zise ea oftînd. Dar eu nu m-am priceput niciodată să protestez şi nici nu mă vedeam în stare să mă împotrivesc mamei, atunci cînd lua o hotărîre. Eu eram fiica cea bună şi îndatoritoare.

– Dar ai ieşit de-acum de multă vreme din şcoală, ai intrat în viaţă.

– Da, desigur. Dar am predat în şcoală, înţelegi tu. La o altă şcoală de fete.

– Dar lumea asta nu se află undeva, în vid. Ai întîlnit şi tu bărbaţi. Ai ieşit cu bărbaţi... nu-i aşa?

Cu bărbaţi. Ea îşi duse mîna la gît şi se gîndi cum să răspundă la întrebare.

– Păi, da.

– Ai fost măritată vreodată?

– Nu, dar am fost cît pe-aici. Am fost logodită timp de doi ani.

Expresia de pe chipul lui Tony era o com-

binaţie curioasă de uşurare şi dezamăgire, care apăru şi dispăru atît de repede, încît Hollis se gîndi că poate i se păruse.

– Povesteşte-mi despre asta, zise el.

– Nu am vorbit suficient despre mine?

El îşi privi ceasul.

– Îmi pare rău, tu trebuie să te duci mîine la lucru, nu? Te reţin?

– Nu, doar că...

Doar că nu o mai ascultase nimeni cu atîta interes ca Tony, nimănui nu îi păsase de ceea ce era ea de fapt şi de felul în care gîndea. Dar nu putea să-i spună toate astea lui, cel puţin deocamdată.

– Ei bine, dacă insişti, zise ea. Dar după aceea, trebuie să-mi promiţi că îmi spui totul despre tine.

El zîmbi.

– O să regreţi că ai spus asta cînd te vei găsi la masa asta şi la ora trei dimineaţa. Umplu din nou paharele de vin. Acum, să auzim despre logodna ta.

– Nu sînt prea multe de spus. Era profesor de matematică la şcoala unde am lucrat. Îl cheamă Phil. Cînd am primit vestea despre boala gravă a mamei, mi-am dat seama că nu voiam de fapt să fiu logodită, pentru că nu aveam de gînd să mă

mărit cu el. Aşa că am rupt logodna cu o seară înainte de întoarcerea aici.

– I-ai frînt inima?

– Nu cred. Expresia de pe faţa lui arăta mai mult uşurare, ca să fiu sinceră. Hollis zîmbi unei amintiri. Cred că nu eram suficient de... supusă faţă de el.

– Supusă? făcu Tony, evident surprins de acest termen.

– Phil avea un fel al lui de a-mi spune, în mod constant, ce crede el că ar trebui eu să fac. Şi să gîndesc. Şi să simt. Am suportat o vreme – sindromul fetiţei ascultătoare şi aşa mai departe – dar după un timp nu am mai putut. Nimeni nu ar trebui să spună celorlalţi ce să facă cu vieţile lor. Mami şi mătuşa Greta au comandat-o suficient pe a mea şi cred că m-am săturat de aşa ceva.

Tony îşi sorbi vinul cu o mină gînditoare, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la Hollis ca şi cum ar fi evaluat-o.

– Eşti înşelătoare, ştiai asta?

– Zău?

– Chiar foarte înşelătoare. La prima vedere eşti atît de liniştită, aproape docilă. Dar pe dinăuntru eşti de oţel.

Ea oftă.

– Aşa îmi spunea şi mătuşa Greta, ca şi mami,

dealtfel. Chiar şi unele dintre clientele mele. O vreme se pare că mă port destul de paşnic, dar apoi trebuie să mă descarc.

– O să ţin minte asta, zise Tony încet.

Hollis se simţi dintr-o dată epuizată. Era o muncă dificilă aceasta, să te dezvălui pe tine însăţi, să-ţi aminteşti. Dădu la o parte pizza mîncată doar pe jumătate, îşi puse cotul pe masă şi îşi rezemă bărbia în palmă.

– Gata, Tony. Am vorbit suficient despre mine. E rîndul tău.

Se aplecă şi el spre ea pentru a fi mai aproape.

– Am treizeci şi doi de ani, provin dintr-o familie numeroasă de italieni, sînt cel mai mare dintre cinci fraţi. Ţi-am spus că tata a murit, dar mama trăieşte încă şi cred că ţi-ar plăcea foarte mult. Am două nepoţele şi un nepot şi sînt înnebunit după ei. Am făcut sport în liceu, am studiat dreptul la USC, am fost căsătorit şi sînt divorţat – asta ştii deja. În afară de slujba mea, sînt profesor de drept la un colegiu local, unde ţin un curs anual de practică criminalistică. Lucrez foarte mult şi am tendinţa să fac pe şeful. Asta e tot.

Îşi termină vinul, în timp ce Hollis zîmbea la auzul acestui răspuns succint.

– Nu e cinstit. Răspunsul meu a fost mult mai amplu.

– Întreabă-mă ceva anume.

Ea voi să-l întrebe despre Carla şi despre divorţul lor, dar ceva o reţinu. În loc de asta, îi zise:

– Vorbeşte-mi despre visurile tale.

El păru surprins, apoi clătină din cap.

– Nu prea ajungi să ai multe visuri în branşa în care lucrez eu.

– O! Asta e trist.

– Nu chiar. Eu lucrez cu ceea ce văd, mă ocup cu realitatea. Poate chiar prea mult. Vrei cafea?

Cînd ea încuviinţă, el făcu semn chelneriţei şi comandă două cafele.

– Şi aduceţi şi o tartă cu fructe, vă rog. Tu ce ai vrea? se întoarse el spre Hollis.

– O să gust puţin din tarta ta, dacă nu te superi.

– Cu plăcere.

După ce chelneriţa plecă, Hollis îl întrebă:

– Cînd te-ai decis să devii procuror?

– După ce am ieşit din facultate, am început să lucrez pentru o mare firmă particulară, ajutînd şobolanii să nu slăbească. După vreo doi ani mă simţeam îngrozitor. Toată viaţa am vrut să fiu diferit. Să contribui şi eu la ceva important, înţelegi?

– Da, sigur că da.

– Aşa că am renunţat la cîştigurile mari şi am intrat în slujba statului. Mult mai puţină distracţie, loc de muncă mai puţin luxos, chiar şi prestigiul e mai mic. La televiziune, băieţii cei buni sînt întotdeauna avocaţii apărării, iar noi, procurorii, inamicii. Dar în viaţa de toate zilele, în viaţa reală, noi sîntem cei buni. Ni se spune „băieţii cu pălării albe".

– Cum?

– Ca în filmele western.

– A, da, desigur. Călăreţul singuratic.

El rîse.

– Ceva de genul ăsta. Doream din tot sufletul să-i bag la răcoare pe tipii cei răi. Ţi se pare că sînt pretenţios?

– Deloc.

El continuă, făcînd multe gesturi dramatice cu mîinile în timp ce vorbea din ce în ce cu mai multă pasiune.

– Noi lucrăm cu Constituţia. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este doar o cărţulie cu cîteva pagini frumos tipărite. Dar pentru noi ea este ceva foarte real. O folosim în fiecare zi. Începu să enumere pe degete: Nevinovat pînă la proba contrarie, proces public, dreptul la un avocat, dreptul la martori, dreptul la confruntarea martorilor, dreptul la examinarea martorilor.

Hollis îl privi, întrebîndu-se dacă se vedea cît de tare străluceau ochii ei. Cum se putea abţine cineva să nu fie captivat de înflăcărarea lui Tony?

Cu o mişcare neaşteptată, el o luă de mînă.

– Ţi-a spus cineva vreodată ce ascultătoare grozavă eşti?

Ea fu străbătută de o undă de căldură cînd se uită la mîinile lor unite.

– Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine. În afară de asta, tot ceea ce spui este atît de interesant...

– Adu-mi aminte să te trec pe lista juraţilor mei.

– Îţi adormi juraţii cu elocvenţa ta?

El rîse şi o strînse uşor de mînă.

– Nu ştiu ce să spun despre elocvenţa mea, dar de obicei îi văd că sînt treji. Eu sînt un actor, şi asta este una dintre cerinţe. Un proces este ca un spectacol în care tu eşti şi actor, şi producător, şi regizor în acelaşi timp.

Ea dădu din cap.

– Adică ai controlul deplin. Şi îţi place asta.

El ridică dintr-o sprînceană şi zîmbi spăşit.

– Ai observat şi tu. Da, trebuie să-ţi placă să ai totul sub control, ca să faci meseria asta. Aşa cum îi place secretarei mele să spună, sînt un tip cu care te înţelegi bine atît timp cît faci ceea ce vreau eu, aşa cum vreau eu şi atunci cînd vreau eu.

Ea îşi înălţă capul.

– Aşa eşti tot timpul?

– Aş vrea să spun nu, dar aş minţi. Sînt obişnuit să am autoritate. Poliţişti sau procurori, cei mai mulţi dintre noi au viaţa personală un adevărat dezastru.

În tăcerea care urmă, chelneriţa aduse cafelele şi tarta cu fructe. Tony ar fi vrut să retragă ultimele cuvinte pe care le spusese. Oare o speriase? Se repezise la ea bătîndu-se în piept ca King Kong, spunîndu-i ce mare forţos şi ce mare comandant era el. Exact tipul ăsta de comportament o făcuse să rupă o logodnă.

Şi ce dacă? se întrebă el. Era cel care era, un tip excesiv de muncitor.

Şi mă interesează femeia asta. Trecuse ceva timp de cînd nu i se mai întîmplase aşa ceva şi se simţea foarte bine. Cel puţin deocamdată. Nu întrevedea în viitor nici o relaţie de lungă durată.

În ciuda educaţiei şi a experienţei sale, ce se petrecea între bărbaţi şi femei constituia încă un mister pentru el. Mama lui, o femeie de la ţară, fusese cîrpa de şters pe jos a tatălui său, iar Tony îşi petrecuse copilăria între frica de bătrînul său tată şi furia faţă de mama sa, pentru că nu avea curajul să-l înfrunte. Cînd s-a făcut mare, s-a căsătorit cu Carla, care nu era cîrpa de şters pe jos

a nici unui bărbat. Căsătoria aceasta totuşi nu mersese, iar el nici nu mai ştia ce vrea de fapt. Adevărul era că nu-i plăcea ca femeile să fie cîrpe de şters pe jos, dar nu prea agrea nici opusul. După experienţa lui, femeile erau fie într-un fel, fie într-altul.

În faţa lui se afla... Cum era Hollis? În ce categorie se încadra? Era tăcută, dar nu întotdeauna. Supusă? Aşa i se păruse la început, după care nu i se mai păruse defel. În nici un caz nu era cîrpă de şters pe jos.

Care erau motivaţiile ei, ambiţia care o anima? Nu discutaseră visurile ei în seara asta, aşa că juriul era pe dinafară.

Haide, Stellini, îşi spuse el. Termină cu veşnicele tale analize şi bucură-te de femeia care stă în faţa ta. Bucură-te de felul în care îşi înclină capul în timp ce te ascultă cum faci pe grozavul şi de felul în care îşi tamponează delicat buzele cu şervetul. Bucură-te de aceşti ochi incredibili. De aproape i se păreau fascinanţi, cu irişii lor verzi cu firişoare aurii, subliniaţi de conturul ochilor făcut cu o nuanţă întunecată de verde.

– Tony? întrebă ea, întrerupîndu-i studiul chipului ei. Acum chiar că s-a făcut tîrziu. Trebuie să deschid mîine dimineaţa devreme.

El făcu semn chelneriţei că vrea să achite

nota, uşor dezamăgit că nu puteau să stea mai mult, să vorbească aşa pînă în zori. Se simţea plin de energie. De fapt, nu-şi amintea să se mai fi simţit atît de bine cu cineva în ultima vreme. Dacă se mai întîmplase vreodată aşa ceva.

Pe de altă parte – dacă era să ia în considerare şi partea bună a lucrurilor – urma să-i spună „noapte bună", lucru pe care-l aştepta cu o nerăbdare mai mare decît pe vremea cînd era în liceu. Avea să o conducă pînă la maşina ei şi, înainte de a se despărţi, avea să o sărute apăsat.

Era o noapte fără lună şi traficul nu era aglomerat pe drumul de întoarcere în Brentwood. Pentru Hollis, atmosfera din maşină care îi izola de restul lumii era ca un fel de cocon confortabil.

– Mulţumesc, zise ea închizîndu-şi ochii şi lăsîndu-şi capul pe spate. A fost o cină minunată. Îşi înăbuşi un căscat cu palma. Îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar a fost o zi lungă şi obositoare.

– Ajungem la maşina ta imediat. Cît de departe de casă eşti de la magazin?

– Locuiesc pe Mandeville Canyon, de fapt, zise ea numind zona împădurită care se găsea la zece minute de mers cu maşina de la magazin.

Bella mă lasă să stau în casa ei de oaspeţi pînă mă hotărăsc ce să fac. Aş putea sta în casa mamei, dar... Am impresia că e bîntuită. Miroase a lavandă şi a mucegai, într-un fel, spuse ea şi se cutremură. Scuză-mă, nu am vrut să par chiar atît de speriată.

El o luă de mînă, iar ea îşi dori ca maşina lui să nu fi avut scaunele atît de depărtate, ca să se fi putut cuibări lîngă el.

În parcarea din spatele magazinului rămăsese numai uriaşul Oldsmobile al lui Hollis. Tony opri motorul, dar nu se dădu jos din maşină. În schimb, se întoarse spre ea cu o expresie foarte serioasă pe faţă.

Ea se întrebă ce avea să urmeze. Ar fi vrut ca el să o sărute şi îşi dădea seama că nu ar fi fost anormal ca femeia să facă prima mişcare. Dar nu s-ar fi simţit bine făcînd asta.

– Hollis, zise el mîngîietor.

– Da, şopti ea.

– Îmi place numele tău, spuse el aplecîndu-se către ea.

Acum ea trebuia să lase capul pe spate ca să-i întîlnească privirea.

Parcarea era luminată doar de un felinar aflat într-un colţ, şi ea abia putea să distingă trăsăturile lui Tony. Nu auzea nici un sunet, în afară de pro-

pria ei respiraţie precipitată. Părea că în jur totul încremenise.

El îi mîngîie bărbia cu un deget.

– Toată seara m-am uitat la gura asta a ta...

Inima ei se zbătea ca o pasăre speriată.

– ... şi trebuie s-o gust.

Îşi atinse buzele de ale ei într-un sărut uşor, delicios. Apoi urmă altul şi altul.

– Iar pielea ta e perfectă, zise el mîngîindu-i obrazul.

Ea închise ochii. Nu voia ca văzul să tulbure în vreun fel plăcerea atingerii. Mişcarea uşoară a buzelor lui pe gura ei, fierbinţeala respiraţiei lui o făceau să se simtă ameţită. Stătea ca o pisică ce toarce sub degetele lui care îi mîngîiau pleoapele, nasul, bărbia, alunecînd în jos spre baza gîtului.

Mîinile lui îşi opriră călătoria, iar el îşi dezlipi buzele de ale ei. Ea se auzi suspinînd cu părere de rău atunci cînd deschise ochii din nou.

El zîmbea şi respira puţin mai repede decît în urmă cu un minut.

– Vino, te conduc la maşina ta.

Tony se îndreptă cu Hollis spre maşină, ţinînd-o cu braţul pe după umerii ei fragili. Cînd ajunseră, o strînse lîngă el, simţind-o ghemuită la pieptul lui, atingîndu-i bărbia cu capul.

– Nu vreau să te las să pleci, murmură el, uimit de delicateţea trupului ei.

Dar trebuia s-o facă, deşi cu părere de rău. Ea se urcă la volan şi băgă cheia în contact. Totuşi, el ţinea în continuare portiera deschisă şi se lăsă pe vine lîngă ea.

– Aşa mai zic şi eu, spuse ea, nedorind la rîndul ei să-l lase să plece. Să te mai privesc şi eu de sus.

El zîmbi.

– Ai o maşină mare, nimic de zis.

– A fost a mamei. Era un adevărat tanc, dar ea se simţea în siguranţă la volanul ei. Probabil că o să-mi iau una nouă, de îndată ce mă obişnuiesc să conduc pe dreapta.

El se întinse şi o atinse uşor pe nas.

– Eşti adorabilă, ştiai asta?

– Niciodată să nu-i mai spui unei persoane scunde că e adorabilă. S-ar putea să te scuipe în faţă.

– Mulţumesc de avertisment. Şi ce ar trebui să-i spun unei persoane scunde?

– Foloseşte-ţi imaginaţia.

– Păi, atunci, uite cum aş proceda.

Şi o aplecă spre el cu putere, sărutînd-o cu o pasiune care îi tăie respiraţia. Îi alintă buzele cu limba lui şi apoi îi băgă vîrful limbii în gură. Ea

gemu şi se deschise pentru el, limba ei întîlnind-o pe a lui, la început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneaţă.

Nu se simţise niciodată astfel cînd îl sărutase pe Phil. Îşi dori să fi fost mai experimentată şi se întrebă dacă Tony îşi dădea seama de lipsa ei de experienţă. Apoi încetă să-şi mai dorească ceva şi se lăsă în voia senzaţiilor pe care i le trezea limba lui provocatoare. Pur şi simplu o invadase, înlăturînd orice altă idee din mintea ei.

Hollis fu nevoită să-şi adune toate puterile ca să reuşească să se dezlipească de el. Se priviră, ea cu mîinile pe umerii lui, el ţinîndu-i faţa în palme, respirînd amîndoi atît de precipitat şi de sonor, încît nu puteau să-şi distingă respiraţiile după sunet.

– Tony. E frig şi e tîrziu. Trebuie să plec.

El îi luă mîinile între ale lui şi le frecă să le încălzească.

– Mîine, zise el întunecat. Eşti liberă?

Ea presupuse că ar trebui să fie cochetă şi să-i spună că are alte planuri, dar trecuse de asta.

– Magazinúl se închide la şase.

– Eu am un seminar. Termin pînă la ora închiderii. Luăm cina împreună. Bine?

Făcea ceea ce bănuia că făcuse întotdeauna –

prelua controlul. Ea nu avea nici cea mai mică dorinţă să i se împotrivească. Orice ar fi dorit el era în regulă, ştia bine asta. Renunţase la orice speranţă de raţiune din clipa în care Tony Stellini intrase în viaţa ei. Trenul pleca din gară. Tot ce avea de făcut era să sară în el din mers şi să se ţină cît mai bine.

Capitolul 4

– ...un văduv drăguţ, cu avere, un dermatolog. Nu foarte interesant, dar cu foarte multe relaţii.

– Mulţumesc, doamnă De Longpre, dar nu mă interesează, zise Hollis, nu pentru prima oară.

Marianne De Longpre – bătrînă, egocentrică şi bogată – îşi făcea manichiura în fiecare vineri după-amiază, apoi venea să ronţăie cîte ceva în magazin. În clipa de faţă, şi nu pentru prima oară, încerca să o aranjeze pe Hollis. Femeia o tot bă-

tea la cap de cîteva zeci de minute şi Hollis simţea că o cuprinde o durere groaznică de cap. Se oprise lîngă uşa de la intrare şi se juca cu plăcuţa pe care scria „închis". Cum să scape de ea? se întrebă Hollis. Se gîndi să ţipe, dar pe urmă ajunse la concluzia că metoda nu era prea subtilă.

– Zău, Hollis, zise Marianne, laşi să treacă cei mai frumoşi ani. Crede-mă, devine din ce în ce mai greu, pe măsură ce înaintezi în vîrstă.

– Cred că va trebui să-mi asum riscurile, doamnă De Longpre. S-ar putea să mă usuc şi să mor ca un ciorchine pe viţă, dar tot nu mă interesează.

Marianne continuă ca şi cum Hollis nici nu ar fi răspuns. Femeia mai vîrstnică, de altfel foarte bună la suflet, era mai mult decît insistentă. Dar nu avea nici un rost. Mai cu seamă astăzi. După seara petrecută în compania lui Tony.

Hollis fusese toată ziua într-o stare de prostaţie gîndindu-se la el, la felul în care i se formau ridurile în jurul ochilor atunci cînd rîdea, la felul în care îi răspîndea foc prin trup atunci cînd o mîngîia cu vîrful degetelor, la felul în care o sărutase cu îndrăzneală şi cu un puternic simţ al posesiei.

Era aproape ora şase şi el trebuia să apară. Trebuia să se pregătească pentru el ... şi pentru

ce urma să-i aducă seara. Gîndindu-se la seara ce o aştepta, simţi că o străbate un fior şi respiraţia i se acceleră. Noaptea trecută descoperise atît de repede – poate prea repede? – o foame interioară care pînă atunci îi fusese complet necunoscută. Ce se va întîmpla cînd se vor întîlni din nou? Ce voia ea să se întîmple?

– Eşti foarte încăpăţînată, ştii? zise Marianne.

Sprîncenele ei aveau întotdeauna o expresie mirată; avea cel puţin şaizeci de ani şi făcuse prea multe operaţii estetice.

– Mi s-a mai spus. Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă Hollis, cu dorinţa vădită de a schimba subiectul.

Marianne oftă tare.

– Ajută-mă să găsesc cadoul perfect pentru cumnata mea. Nu pot s-o sufăr, dar ne facem reciproc cadouri foarte drăguţe.

Fata lui Kate, o adolescentă în vîrstă de şaisprezece ani, coborî tropăind pe scări. Venea mereu să ajute vineri după-amiaza şi sîmbăta, bucurîndu-se să aibă nişte bani în plus şi să poarte rochiţă cu volan. Desigur, părul ei roşu-aprins făcea costumul să pară puţin caraghios, dar lui Hollis nu-i păsa.

– Dee, zise ea, arată-i, te rog, doamnei De Longpre noile păstoriţe de porţelan pe care le-am

primit din Franţa. E vorba de un cadou pentru cumnata dînsei.

Dee se duse repede la etajeră şi luă una dintre micile figurine.

– Astea-s grozave, vedeţi? Fiecare din ele e, cum să zic, numerotată, şi are iniţialele artistului pe ea.

Fată bună, Dee, se gîndi Hollis recunoscătoare. Marianne era întotdeauna impresionată de lucrurile semnate şi numerotate.

– O să vă rog să mă scuzaţi, zise ea îndreptîndu-se repede spre cămăruţa din spatele draperiei. Am o întîlnire şi trebuie să mă schimb.

De acolo o auzea pe Dee care vorbea cu un entuziasm nereţinut despre orice:

– Sau îi puteţi da una dintre aceste drăguţe cutii pentru pilule. Ce credeţi? Dînsa ia pilule, adică, vreau să spun, medicamente?

– Dacă mă întrebi pe mine, cred că are nevoie de nişte litiu, veni replica acidă a Mariannei.

Hollis chicoti în timp ce îşi scotea costumul, apoi se spălă. Privindu-se în oglindă, se strîmbă văzînd sutienul de bumbac pe care îl purta. Măcar de-ar fi avut timp să-şi cumpere lenjerie nouă. Era destul de greu să te simţi sexy în bumbac.

Stai o clipă, făcu ea, punînd frîu gîndurilor ei

năstruşnice. Cum rămînea atunci cu ceea ce gîndea mai devreme, că nu era prea sigură ce vrea să se întîmple în noaptea asta? Faptul că îşi dorea să-şi fi cumpărat lenjerie nouă era un indiciu că deja se hotărîse.

În timpul pauzei de masă se dusese să-şi cumpere cîteva haine noi. Punîndu-şi-le şi privindu-se din nou în oglindă, se întrebă dacă cea din faţa ei era tot Hollis sau sora ei geamănă de care fusese despărţită la naştere. Purta o helancă neagră şi nişte pantaloni strîmţi, negri. Se fardase. Îşi pusese în urechi o pereche de cercei de argint. Iar părul îi era împletit în stil franţuzesc. Arăta... ei bine, arăta modern. Arăta ca o fată din America. Absolut deloc demodată.

Clinchetul clopoţeilor anunţă intrarea cuiva. Apoi îl auzi pe Tony întrebînd:

– Bună, Hollis e aici?

Era adevărat, se gîndi ea. Inima putea să-ţi stea în loc atunci cînd auzeai sunetul unei *anumite* voci. Nu se mişcă din loc, dînd organului vital o şansă de a-şi relua funcţiunile. Cînd lucrul acesta se întîmplă, inima o luă la galop. Clipa de nemişcare fu urmată de nişte bătăi nebuneşti.

– Vin într-o secundă, Tony! strigă ea, sperînd să nu se trădeze prin tremurul uşor al glasului.

– Bună, o auzi pe Dee spunînd. Eu sînt Dee

O'Brien, iar dînsa este doamna De Longpre.

– Tony Stellini.

– Stellini, zise Marianne gînditoare. Sînteţi pe lista donatorilor pentru Spitalul de Caritate pentru Copii.

– Într-adevăr, cei din familia mea sînt.

– Ştiam eu că numele mi-e cunoscut de undeva. Vii la balul de Sfîntul Valentin săptămîna viitoare? Şi cum se face că o cunoşti pe Hollis.

– Păi...

Tony nu-şi termină vorba, pentru că Hollis îşi făcu apariţia, trăgînd draperia în urma ei.

– Bună, Tony.

El o privi, apoi făcu ochii mari, vizibil şocat.

– Uau! făcu el încet.

Expresia ei era întrebătoare, dar şi defensivă în acelaşi timp.

– Asta a fost de bine sau de rău?

– „Uau" e întotdeauna de bine.

Hollis simţi roşeaţa trădătoare a unei stînjeneli amestecată cu plăcere urcîndu-i-se pe gît. În clipa în care privirile li se întîlniseră, i se păruse că erau singuri în încăpere, numai ei doi, izolaţi de restul lumii.

Dar nu erau singuri. Dee se uita de la unul la altul zîmbind cu gura pînă la urechi. Marianne arbora o mină de atotştiutoare, de parcă al ei ar fi

fost meritul de a-i aduce pe amîndoi să se cunoască.

Hollis se înălţă cît mai mult cu putinţă pe vîrfuri şi zise cu cel mai puternic accent britanic pe care îl avea:

– Se ocupă Dee mulţumitor de dumneavoastră, doamnă De Longpre?

– O, da. Te rog, împachetează-mi-o pe cea albastră, Dee, spuse femeia cea vîrstnică, aruncînd din nou spre Hollis o privire vicleană.

– Pot să închid eu şi cu mama, dacă e nevoie, spuse Dee. Ea mai are de terminat o manichiură şi trebuie să mă ducă acasă cu maşina.

– Bine, spuse Hollis. Mergem? îl întrebă ea pe Tony.

El încuviinţă şi îi deschise uşa. La plecare, ea zise:

– Ne vedem săptămîna viitoare, doamnă De Longpre. Şi, Dee, adăugă ea. Mulţumesc!

Afară, Hollis întîmpină boarea rece a serii cu un oftat de uşurare. Tony îi înconjură umerii cu braţul.

– E frig. Ai o jachetă?

– Nu. Am plecat fără ea de dimineaţă. Dar helanca asta e destul de călduroasă totuşi.

– O să dau drumul la căldură în maşină. Ajutînd-o să urce, o întrebă: Cum ţi se pare o plim-

bare pînă la malul oceanului?

– Minunat!

În seara asta era cu totul alta, se gîndi Tony în timp ce se îndreptau spre ocean, şi diferenţa pe care o resimţea îl făcea să se simtă uşor stînjenit. Ea arăta grozav, cu trupul micuţ, dar perfect pus în evidenţă de helancă şi de pantalonii strîmţi. Avea nişte curbe superbe şi îi plăcea mult de tot. Şi totuşi...

Ce se afla dincolo de aceste reacţii amestecate pe care le încerca faţă de Hollis? Fără îndoială că îl excita - toată ziua nu se gîndise decît la momentul cînd o va săruta din nou. Dar, cînd se gîndea la ea, nu o vedea decît în bluza ei cu guler înalt şi cu coafura aceea ciudată. O vedea numai acoperită, o floare îmbobocită numai, aşteptîndu-l numai pe el. Imaginea pe care şi-o formase despre ea nu includea şi cerceii mari din urechi sau rimelul din jurul ochilor.

– Te tot uiţi la mine de parcă ai fi văzut un animal ciudat, zise ea.

– Nu mă pot abţine, zîmbi el. Arăţi bine. Vreau să spun, mai mult decît bine. Numai că eşti foarte diferită. Încerc să potrivesc imaginea asta cu cea de ieri. El clătină din cap. Mă refer la diferenţe...

– E totul în regulă? întrebă ea cu teamă. Vreau să spun, nu sînt obişnuită cu ... adică, astea nu

sînt hainele mele obişnuite... Oh, Tony, oftă ea. Adevărul e că mi-am cumpărat haine noi. Voiam să fiu atrăgătoare... pentru tine.

Mărturisirea asta o costase mult, se vedea bine. El o strînse de mînă.

– Îţi mulţumesc. Şi să ştii că arăţi într-adevăr bine. E vorba de mine, de fapt, nu de tine. Nu mă împac prea bine cu schimbările. Îi luă mîna şi îi sărută podul palmei. Ţi-e foame?

– Nu prea, spuse ea, adresîndu-i unul din zîmbetele ei adorabile. Nu am putea să ne oprim să bem ceva şi să ne uităm la mare? Simt nevoia să mă relaxez după ziua asta. Şi după Marianne De Longpre. Tot vorbea, şi vorbea, şi vorbea la nesfîrşit.

– Una vedere la ocean, vine numaidecît!

El o duse la un restaurant mare şi foarte popular din Malibu şi reuşi să facă rost de o masă într-un colţ care să aibă vedere spre Pacific. Noaptea întunecată nu lăsa să se vadă decît vag forma lunii, în timp ce o ceaţă deasă ascundea stelele. După ce comandară băuturile, Hollis îşi sprijini bărbia în palmă şi privi afară pe fereastră. Luminile puternice ale restaurantului luminau valurile mari care se spărgeau de stînci chiar dedesubtul lor.

– Este exact ceea ce îmi doream, zise ea în-

torcîndu-se spre Tony.

– Iar eu te doream pe tine, spuse el încet. Te-am dorit toată ziua. După noaptea trecută, singurul lucru la care m-am putut gîndi a fost să te întîlnesc din nou, cît mai repede posibil.

Imenşii ei ochi căprui se făcură şi mai mari, apoi ea îşi muşcă buzele şi-şi plecă privirea.

– Şi eu la fel.

Aplecîndu-se, el o mîngîie pe obraz în timp ce ea se juca cu şerveţelul.

– Aşa. M-am gîndit la obrajii tăi toată ziua. Şi sînt la fel de catifelaţi cum mi-i aminteam.

– Oh, Tony.

– Ce este? Uită-te la mine, te rog.

Inspirînd adînc, ea îşi înălţă capul.

– Mă copleşeşti. Iartă-mă. Nu sînt obişnuită ca o persoană să fie atît de... sincer în legătură cu sentimentele sale.

– Ai fi preferat să mă conformez mai mult subtilităţilor englezeşti. Asta este?

În sfîrşit o făcuse să zîmbească.

– Reprimări englezeşti ar fi un termen mai potrivit. O mulţime de discuţii neînsemnate şi foarte puţină apropiere sufletească.

Tocmai atunci fură servite băuturile. Tony ridică paharul:

– Pentru sfîrşitul reprimărilor.

– Hm, nu sînt atît de sigură că aş putea să beau pentru asta. Ce vrei să spui mai exact?

În stilul lui Bogart, el rosti din colţul gurii:

– Stai pe-aproape, puştoaico. O să afli în curînd.

– Vă rog, domnule procuror, fiţi puţin mai explicit.

– Bine. Închin pentru libertate, pentru puterea de a spune şi de a face ceea ce vrei să faci, nu ceea ce crezi că ar trebui să faci.

Ea ridică amuzată din sprîncene.

– Mă tem că mami nu ar aproba deloc acest toast.

Se simţea minunat privindu-i chipul la lumina lumînărilor de pe masă. Expresia ei se schimba de la o clipă la alta, iar strălucirea flăcărilor îi punea în evidenţă sclipirea din priviri şi auriul părului.

– Ştii, zise el, tu nu eşti mama ta. De fapt, nici măcar nu-i semeni.

– Am început să-mi dau şi eu seama.

Fu rîndul ei să se întindă şi să-şi treacă vîrfurile degetelor peste obrazul lui, o atingere ca aceea a unui fulg, dar care îi învioră inima.

– Aşa, spuse ea. Şi eu mi-am dorit să fac asta toată ziua. Acum, mulţumită influenţei toastului, sînt în stare să o fac.

El îi prinse mîna şi o duse la gură, alintîndu-i degetul mic între buze. Ea suspină cînd limba lui atinse unghia şi pieliţa subţire din jurul ei, iar el o privea cu atenţie, urmărindu-i reacţia. Ochii i se împăienjeniră şi se miră el însuşi de intensitatea propriei sale reacţii de răspuns.

– U-hu! murmură el. S-ar putea să fiu nevoit să te înşfac chiar aici, în faţa tuturor.

Ea îşi deschise ochii, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, şi îşi retrase mîna.

– Îmi pare rău, sînt încă prea inhibată pentru asta.

– Ce păcat! Am fi putut da o adevărată reprezentaţie.

Ea sorbi zdravăn o înghiţitură din băutura din faţa ei, apoi puse paharul pe masă, cu o pocnitură.

– Propun să schimbăm subiectul.

– Laşo!

– Trist, dar adevărat. Spune-mi, cum a fost ziua de astăzi? Ai predat un curs, parcă aşa spuneai. Pe ce temă? Şi cui?

El rîse, simţind cum sîngele îi aleargă încă fierbinte prin vene.

– În regulă, ai cîştigat. Am dat îndrumări unor viitori „vulturi" ai dreptăţii care au încă urme de caş pe la cioc. Cei mai mulţi nu vor să intre în

slujba guvernului, dar trebuie să ştie cîteva lucruri.

– De exemplu?

– Ce să nu facă la tribunal, cum să procedeze cu clienţii, cum să evite greşelile începătorilor. Apărările interesate folosite de tipii răi. Cum ar fi apărarea UATF.

– Apărarea cum?

– U-A-T-F, spuse el pe litere. Adică „un alt tip a făcut-o".

Ea rîse cu rîsul acela muzical al ei, încurajîndu-l să continue cu glas tare, pe tonul golanilor de pe stradă.

– „Da', domnu' poliţist, eram şi io pă colţu' străzii şi vine unu' şi-mi dă un pistol". Sau nişte marfă de contrabandă, continuă el cu glasul lui normal, sau nişte droguri, sau vreun obiect furat, sau altceva. Bieţii băieţi stăteau şi ei acolo, şi cineva le dă pur şi simplu nişte chestii. Ţi se rupe inima de mila lor, nu?

Hollis detectă seriozitatea din spatele umorului lui.

– Trebuie să fie dificil să ai toată ziua de-a face cu criminali. Adică, e dificil să-ţi păstrezi echilibrul. Vezi o mulţime de lucruri groaznice, nu-i aşa?

– Sigur că da, spuse el pe tonul unei conversaţii normale.

– Nu există pericolul să devii cinic?

– Nu. Sorbi toată băutura şi făcu semn să i se aducă încă una. Eu sînt deja cinic.

– O!

Ea simţi deodată nevoia de a-i da la o parte şuviţele de păr de pe frunte, apoi de a-i lua mîna ca să i-o strîngă într-a ei. Dar el ar fi putut interpreta gestul ca pe un semn de milă sau de compasiune, iar ea simţea destul de bine că Tony nu de asta avea nevoie.

– Cinismul poate fi evitat, continuă el. Ar trebui să auzi cîteva dintre glumele care se spun pe la birou – adevărat umor de puşcărie, sinistru de-a binelea. Desigur, asta se întîmplă, pentru că trebuie să ţii cumva groaza la respect.

– Ce fel de groază?

– Nu are rost să-ţi spun, ţi-aş strica ziua.

– Nu mă proteja, Tony, te rog. Este vorba de o parte a lumii tale, iar eu vreau să ştiu totul despre ea.

Dar el clătină din cap. Încă nu era pregătit pentru asta.

– E suficient să ştii că trebuie să lupt din răsputeri ca să nu mă las pradă disperării, şi asta în fiecare zi. Avem o mulţime de cazuri „fierbinţi". Acolo, afară, e o lume destul de nenorocită.

– Cu siguranţă că nu e aşa mereu.

– Probabil. Ultima parte a secolului douăzeci e

mai rea decît orice altă perioadă anterioară.

Ea privi ceaţa de deasupra apei, regretînd că insistase să abandoneze flirtul de dinainte pentru tonul acesta serios. Dar nu era posibil să plutească tot timpul pe valurile senzualităţii. După cîteva clipe, se întoarse spre el şi îl întrebă:

– Ai citit ceva de Dickens?

El ridică dintr-o sprînceană.

– Asta e o nouă schimbare de subiect?

– Deloc. Este o scenă în *Povestea celor două oraşe,* în care un membru al aristocraţiei – un marchiz, am impresia – dă peste un copil cu trăsura şi-l omoară. Aruncă o monedă părinţilor îndureraţi, convins că asta va compensa pierderea suferită. Mai tîrziu, tatăl este spînzurat pentru uciderea marchizului.

– Astăzi noi am pleda pentru circumstanţe atenuante sau pentru alienare temporară.

– Dar vezi, răul exista şi atunci, în urmă cu două sute de ani. Şi în urmă cu două mii de ani. Întotdeauna există pe lume nedreptate. Aşa stau lucrurile; nimic nu s-a schimbat. Numai că tu eşti înconjurat de tot ce este mai josnic în lumea de azi, aşa că nu mai vezi altceva în afară de asta.

El o studie o vreme, apoi zîmbi.

– Eşti mult prea sensibilă.

– Ai prefera să nu fiu?

El clătină din cap.

– Cred că nu. Dar nu eşti nici fata inocentă şi demodată pe care o credeam.

– Ai fi preferat să fiu aşa?

El expiră puternic, apoi rîse puţin. În loc să răspundă întrebării, spuse:

– Vino.

Apoi aruncă o bancnotă pe masă.

Ea simţi că-i revine ceva din vechiul ei sentiment de nesiguranţă, în timp ce el se ridică, oferindu-i mîna. Privirea lui avea o intensitate lipsită de orice zîmbet, care o făcu să se cutremure. Ce voia de la ea? Cum îşi dorea el să fie?

Tony rămase tăcut tot timpul drumului după ce plecară de la restaurant, iar ea se întrebă din nou ce era oare în mintea lui. Sprîncenele îi erau încruntate şi colţurile gurii lăsate în jos, făcîndu-l să pară furios. Ce-i schimbase oare starea de spirit?

Înjurînd în şoaptă, el luă brusc o curbă şi intră într-o parcare pustie, oprind într-un loc de parcare cu faţa spre ocean. Se întoarse către ea fără să aştepte măcar oprirea motorului.

Trecîndu-i o mînă pe după gît şi împletindu-şi degetele în coama deasă a părului ei, o trase spre el.

– Nu mai pot să aştept, zise el, apoi gura lui se

năpusti peste a ei aproape sălbatic şi ea înţelese ce-l schimbase atît de mult.

În nici un caz furia.

Apoi, ea încetă să mai gîndească, simţind limba lui nerăbdătoare care voia să-i intre în gură, cercetînd-o, gustînd-o aşa cum nu o mai gustase nimeni pînă atunci. O dorinţă copleşitoare o cuprinse şi ea se deschise spre el, încurajîndu-i invazia. Limbile lor se întîlniră, duelîndu-se şi sorbindu-se una pe cealaltă.

Degetele lungi şi puternice ale lui Tony îi masau baza cefei. Apoi mişcarea lor deveni uşoară, mîngîietoare, alunecînd pe obraji, sub bărbie, peste helancă, spre pieptul ei. Chiar şi prin materialul gros, ea îşi putea simţi reacţia aproape dureroasă a sfîrcurilor şi oftă arcuindu-se instinctiv sub palma lui.

– O, draga mea! Palma lui descria mici cercuri alinătoare peste mugurii tari. Draga mea, cît de bine te simt, cît de bine e să fac asta.

– Tony, Tony, murmură ea.

În timp ce mîinile lui se jucau cu sînii ei, ea simţi o furnicătură puternică între coapse şi apoi o senzaţie de umezeală.

În întunericul parcării, zgomotul valurilor spărgîndu-se de ţărm stîrnea ecouri în mintea ei, în timp ce Tony continua să-i exploreze gura cu

limba. Cînd el îşi strecură mîna sub helanca ei, ea suspină simţindu-i vîrfurile degetelor cum alunecă pe piele, apoi sus, spre sutien. Degetul lui cel mare îi freca insistent un sfîrc, în timp ce celelalte degete se găseau acolo unde sînii ei se înălţau deasupra ţesăturii de bumbac. El îi mîngîie uşor cele două ridicături, apoi îşi strecură mîna înăuntru ca să prindă în palmă un sîn.

– Oh, suspină ea tare, plăcîndu-i atingerea pielii de piele.

Ce se întîmpla cu trupul ei? se întrebă ea în timp ce coapsele începură să se unduiască de parcă ar fi avut o voinţă proprie. Toate acestea erau noi pentru ea, toate aceste răspunsuri fierbinţi, haotice, la atingerea acestui bărbat. Puţina ei experienţă în materie de sărutări, îmbrăţişări şi mîngîieri pe întuneric nu aduceau nici pe departe cu ceea ce simţea acum. Era foarte excitant. Dar şi înspăimîntător.

– Tony.

Nu prea bucuros, el îşi dezlipi gura de a ei şi îşi îngropă faţa lîngă gîtul ei.

– Ssst. Lasă-mă să te ating.

– Dar, Tony... Eu...

– Îmi pare rău, draga mea, gemu el. Ştiu că nu ar trebui să facem asta aici, ca doi adolescenţi. Nu mai puteam să aştept. Asta ne duce la in-

evitabila întrebare. El își lipi buzele fierbinți de urechea ei, înfiorînd-o cu respirația lui. Acasă la tine sau la mine?

– Nu e vorba de...

– Știu, mă grăbesc prea tare.

Ea clătină din cap în timp ce limba lui îi alinta pielea fină din spatele urechii ei, respirația lui fierbinte trimițîndu-i fiori în tot trupul, făcînd-o să se zvîrcolească de nerăbdare.

– Eu... Oh, Tony, reuși ea să ofteze înainte ca sărutul lui să o întrerupă din nou.

Nu-i dădea nici măcar o șansă să-i spună, și trebuia s-o facă. Dar în vîrtejul de senzualitate care o cuprinsese nici nu mai ținea minte ce trebuia să-i spună.

În sfîrșit, după cîteva săruturi mai puțin intense pe buze și pe gît, el îi trase helanca la loc peste șolduri. Strîngînd-o în brațe, îi zise:

– Să luăm o gustare și să mergem la mine. Putem să ne sărutăm și pe sofaua mea. Dacă mai stăm mult în mașina asta, o să avem nevoie de un doctor care să ne îndrepte oasele.

Ea rîse, simțindu-se delicios de lascivă.

– Bine. Mergem la tine.

Pînă cînd ajunseră la apartamentul lui,, o casă cu două etaje aflată la numai cîteva străzi distanță de ocean, în Santa Monica, Tony reușise să-și

mai potolească sîngele înfierbîntat. După cum o luaseră, era posibil ca totul să se termine pentru amîndoi încă înainte de a începe. Iar el voia să savureze fiecare moment împreună cu Hollis, să facă plăcerea să dureze cît mai mult posibil.

Descărcînd cutiile de carton cu mîncare chinezească pe masa din bucătărie, el observă că ea se uita prin sufragerie şi se simţi dintr-o dată stînjenit.

– Încă nu am reuşit să mă ocup de nimic.

– De cînd stai aici?

– Mi-e jenă să-ţi spun.

– Totuşi, trebuie să te jenez.

– De doi ani.

El văzu cum colţurile gurii ei tresar de dorinţa de a rîde, dar ea se controlă şi spuse:

– Mai întîi trebuie să-ţi pese de casă, presupun.

– Bine, bine, distrează-te dacă trebuie. Pur şi simplu nu a constituit o prioritate, asta-i tot. Tot ce-mi trebuie mie este un loc unde să-mi pun hainele şi unde să mă culc. Slujba îmi iá destul timp şi îmi mănîncă destule nopţi.

– Viaţă de burlac.

– Cam aşa ceva.

– Te înţeleg.

El rîse scurt.

– Nu, nu mă înţelegi. Tu nu ai locui niciodată într-un loc ca ăsta.

– Nu este adevărat. Numai că l-aş transforma în ceva mult mai plăcut, asta-i tot. Canapeaua, de exemplu...

– E urîtă.

– Încetează să mai completezi propoziţiile în locul meu.

– Scuză-mă.

– Voiam să spun că e drăguţă şi funcţională. Cîteva perne, cu nişte modele lucrate mărunt, cred că ar lumina-o puţin. Şi nu e pusă pe peretele corespunzător.

În timp ce vorbea, se plimba prin încăpere. El rămase uimit de puterea şi încrederea cu care vorbea atunci cînd subiectul discuţiei nu era ea însăşi.

– Jaluzele de lemn, cred că asta i-ar mai trebui. Ar mai încălzi atmosfera. Poate cîteva picturi. Pereţii sînt prea goi. Albul e bun, dar ar trebui să fie mai mult culoarea untului, iar lambriurile de o nuanţă crem mai închisă. Ar putea fi un loc încîntător, Tony, zise ea întinzînd braţele ca să arate întreaga încăpere. Nu trebuie decît să-i acorzi puţină atenţie.

Urmărindu-i mişcările graţioase, simţea cum trupul ei micuţ şi perfect îl cheamă din nou. Puse

jos cutia cu orez şi, din cîţiva paşi iuţi, veni lîngă ea.

– Camera asta nu e singura căreia îi trebuie atenţie. Vino aici.

Hollis simţi cum braţele lui îi înconjură umerii. Cu obrazul lipit de pieptul lui, ea închise ochii. Trupurile lor se potriveau atît de bine, încît păreau că formează unul singur. Acum respira mai greu, iar ea putea chiar să-i audă bătăile inimii întețindu-se.

Ea se răsfăţa în strînsoarea muşchilor lui tari, sculptaţi parcă în jurul ei, făcînd-o parte a unui întreg. Pieptul lui, braţele lui, coapsele lui... Ea înghiţi în sec atunci cînd simţi erecţia lui presată de pîntecele ei, deja tare şi întărindu-se şi mai mult, aşa cum stăteau amîndoi acolo, topiţi unul într-altul.

– Tony, eu...

– Taci, şopti el.

Buzele lui, blînde şi totuşi hotărîte, îi alintară fruntea, pleoapele, apoi coborîră uşor, chinuitor de dulce pe gura ei. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Îşi simţi genunchii înmuindu-se din cauza pasiunii ameţitoare care o cuprindea.

– Nu pot să-mi mai ţin echilibrul.

Fără nici un efort, el o ridică în braţe şi o duse pînă la canapea.

– Ne vom simţi minunat împreună, şopti el în timp ce o întindea pe saltea. Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Se întinse şi el, astfel încît se găsea aproape jumătate deasupra ei, şi îi trecu un braţ pe sub cap. Cu cealată mînă începu s-o mîngîie de la umeri la talie şi înapoi. Atingerile lui lăsau în urmă flăcări. Şi în tot acest timp, gura lui o gusta din plin – pe buze, pe bărbie, pe gît. Aplecîndu-şi capul spre pieptul ei, îi prinse între buze şi îi alintă sfîrcurile prin materialul helăncii.

Ea lăsă să-i scape un strigăt, devenind şi ea din ce în ce mai excitată, pierzîndu-şi din ce în ce mai mult controlul.

În timp ce îi alinta sînii cu gura, mîna îi mîngîia pîntecele şi picioarele, insistînd în dulci rotocoale asupra genunchilor şi coapselor. Pantalonii strîmţi erau ca o a doua piele şi atingerea lui o ardea. El îi desfăcu picioarele, mîngîindu-i interiorul coapselor din ce în ce mai sus, ajungînd să o frece ritmic între picioare cu podul palmei. Ea se arcui împotriva mîinii lui, şi degetul lui cel mare descoperi astfel mugurul ei rigid şi excitat, făcînd-o să strige din nou de plăcere.

Ardea toată şi în acelaşi timp tremura, pradă unei senzaţii cu totul noi. Respiraţia ei întretăiată se amesteca cu a lui. Îşi dădu seama că scoate

nişte zgomote pe care nu le mai făcuse înainte – gemete şi suspine – şi asupra cărora nu avea nici un control.

– Te rog, ascultă-mă, reuşi ea să spună în cele din urmă.

– Ştiu, mă grăbesc prea tare, dar uite ce mi-ai făcut.

Îi luă mîna şi i-o puse pe umflătura mare şi tare ca piatra din spatele fermoarului pantalonilor săi, îndemnînd-o să strîngă. Ea îi simţi tăria avîntată a erecţiei. Totul se desfăşura mult prea repede.

– Nu, Tony. Aşteaptă.

Cu o mişcare bruscă îl împinse deoparte şi se ridică. Tremurînd încă în urma asaltului senzual, îşi încrucişă braţele în jurul pieptului şi se aplecă, sprijinindu-şi fruntea pe genunchi.

– Tony, ascultă-mă.

– Draga mea.

El se afla lîngă ea, înconjurînd-o cu braţele şi strîngînd-o la piept.

– E atît de greu, murmură ea.

El îşi puse bărbia pe umărul ei.

– Nu te teme, o să te protejez. Despre asta era vorba?

– Nu. Adică da. Of! Închise ochii, dorind din tot sufletul ca inima să nu-i bată atît de tare, ca să-şi poată auzi gîndurile. Vreau să fac dragoste cu

tine. Sînt ... o, Doamne, sînt atît de atrasă de tine!

Din spatele ei, mîinile lui îi cuprinseră sînii, iar degetele lui îi transformară sfîrcurile, şi aşa zbîrlite, în două alune dureroase.

– Nu am nevoie de cuvinte ca să-mi dau seama de asta.

– Dar eu am nevoie de puţin timp ca să mă obişnuiesc... Vreau să spun că... Înghiţi în sec. Cel mai bun lucru era să o spună, şi gata. Nu am mai fost pînă acum cu nici un bărbat.

Mîinile lui încremeniră. Cîteva clipe se scurseră în tăcere. Cînd vorbi în cele din urmă, vocea lui trăda neîncrederea.

– Eşti virgină?

Ea încuviinţă în tăcere, întorcîndu-se să-l privească, temătoare şi mustrîndu-se în acelaşi timp pentru lipsa ei de experienţă.

– Nu e bine? întrebă ea atît de încet, încît abia auzi ea însăşi întrebarea.

El îşi lăsă mîinile să-i cadă, întrerupînd orice contact între ei, creîndu-i un sentiment de frustrare.

– Dar ai fost logodită. Timp de doi ani, aşa ai spus.

– Să spunem că nu a fost o logodnă foarte pasională. Phil credea în ideea că trebuie să te păstrezi pentru căsătorie.

– Şi tu ce credeai?

– Eu... nu m-am gîndit la asta, presupun.

– Şi nu ai mai fost cu nimeni?

Foarte nefericită, ea clătină din cap.

Scoţînd o exclamaţie ascuţită, Tony se ridică de pe canapea, cu mîinile în buzunare. Erecţia îi era încă vizibilă şi Holis îşi simţi obrajii arzîndu-i în timp ce se străduia să continue:

– Am vrut să ştii, ca să nu existe vreo surpriză. Aş vrea foarte mult... Adică, mi-ar plăcea foarte mult ca tu...

– Să te iniţiez în tainele actului sexual? termină din nou Tony propoziţia în locul ei, de data aceasta cu un sarcasm ce o luă prin surprindere. Nici o şansă, draga mea. Asta este o obligaţie mult prea mare.

Capitolul 5

– Ce fel de obligaţie? întrebă Holis. Despre ce vorbeşti?

Maxilarul lui Tony se încordă şi se relaxă de cîteva ori, apoi, ca şi cum nu ar mai fi putut să reziste tensiunii, el începu să măsoare apăsat cu pasul covorul din faţa canapelei.

– Mi-am făcut o regulă din a nu mă întîlni decît cu femei care cunosc jocul. Nu am de gînd să-mi iau pe cap o asemenea responsabilitate.

Holis simţea cum o furie cumplită îi înlocuieşte treptat timiditatea şi se lăsă dusă de ea.

– Obligaţie? Responsabilitate? De ce foloseşti asemenea cuvinte? Nu sîntem în secolul al XIX-lea, Tony. Nu trebuie să te însori cu o fată, doar pentru că ai deflorat-o.

El se opri ca s-o fixeze cu privirea, dintr-o dată bănuitor.

– Cine vorbeşte de căsătorie?

– Nimeni!

– Bine. Pentru că nu sînt genul care aleargă după însurătoare. Continuă să măsoare cu paşi mari covorul. Am încercat o dată şi nu s-a potrivit cu viaţa pe care o duc. Ca să fiu sincer, la capitolul relaţii interumane sînt o catastrofă. Nu înţeleg deloc femeile, nu le-am înţeles niciodată şi nici nu o voi face. Nu ştiu ce să fac cu ele decît în pat.

– Faci pe grozavul?

– Nu spun decît adevărul.

Sărind în picioare, Hollis se înfipse în faţa lui cu mîinile în şolduri, forţîndu-l să se oprească. Îşi scoase bărbia înainte, agresivă, luptînd din greu cu dorinţa de a-l strînge de gît. Confruntarea aceasta era nouă pentru ea, însă nu avea de gînd să piardă.

– Atunci mai uite un adevăr pentru tine. Eu nu vorbesc despre relaţii sau despre căsătorie, sau

despre altceva de genul ăsta. Eu vorbesc despre sex! Despre relaţia din pat. Adică despre noi doi în pat.

Uitîndu-se la ea cum se agita ca un mic bombardier, ţintuindu-l cu privirea, aruncînd spre el scîntei de indignare, Tony simţi furtuna din interiorul său domolindu-se la fel de uşor pe cît se pornise. Aceasta fu înlocuită de un sentiment blajin, protector faţă de ea.

– Hollis, zise el cu o tandreţe neaşteptată,

Îi luă mîinile şi o trase din nou pe canapea. Faţă în faţă cu ea îşi dori să îl înţeleagă în timp ce-i vorbea cu sufletul deschis:

– Uite, zise el, tu crezi că vorbeşti doar despre sex, ca şi cum ar fi o tăvăleală prin fîn, dar nu eşti încă suficient de sofisticată pentru aşa ceva. Ar implica mai mult decît simplul fapt că ne-am culca împreună. Probabil că te-ai îndrăgosti de mine.

Ea îşi retrase mîinile dintr-ale lui de parçă ar fi atins nişte cărbuni aprinşi. Ochii i se umplură de lacrimi şi ea le şterse cu podul palmei.

– Nu pot să cred ceea ce aud. Eşti insuportabil de arogant şi de egoist. Ce să-ţi spun, şi meriţi să mă îndrăgostesc de tine.

– Hollis...

Ea nu terminase ce avea de spus:

– Cum îndrăzneşti să-mi spui tu ce îmi trebuie

mie? Cum îndrăzneşti să te autoproclami arbitru al comportării mele?

El îşi trecu degetele prin păr.

– La naiba, ascultă-mă ce-ţi spun. Poate crezi că ştii jocul, dar nu e adevărat. Iar eu nu sînt tipul potrivit. Nu am nevoie de povara inocenţei tale. Nu vreau s-o port.

– Oh, tu... tu...

Hollis descoperi că nu mai poate rosti nici un cuvînt. Nu făcea altceva decît să stea acolo, tremurînd de furie, de frustrare în timp ce o parte a ei se desprinsese parcă de ea, privind din exterior scena şi felul în care se purta, şi priveliştea nu-i făcu nici o plăcere. Iat-o stînd pe canapea în apartamentul unui bărbat, discutînd cu el despre... De fapt, implorîndu-l pur şi simplu să facă dragoste cu ea. Oare ce se întîmplase cu mîndria ei, cu simţul ei estetic? Ceea ce se întîmpla aici era cu totul şi cu totul inacceptabil.

Simţindu-se nefericită şi proastă, spuse:

– Te rog, Tony, du-mă înapoi la maşina mea.

Accesul de furie pasională de mai înainte îi dispăruse cu desăvîrşire şi în locul lui apăruse nevoia fierbinte de a găsi o gaură care s-o soarbă cu totul. De fapt, îşi dorea ca întreaga seară să nu fi existat.

Tony o privi cuprins de sentimente contradic-

torii: dorinţă, furie, confuzie, tandreţe.

– Hai să mai stăm puţin de vorbă.

– Nu, zise ea, retezîndu-i cu un gest al mîinii orice încercare. Te rog, vreau să merg acasă.

Oftînd resemnat, el încuviinţă.

– Bine. Hai să mergem.

– Sînt o anacronică, gemu Hollis în seara următoare. Şi mă simt ca o proastă, zău.

– Să ştii că nu e nimic rău în a fi neexperimentată, zise Bella cu glasul ei cald şi matern. Nu înseamnă altceva decît că ai mai multe de descoperit.

– Cu individul ăsta, Stellini, se pare că nu prea mai descoperă ea mare lucru, spuse Kate pe un ton sec.

Cele trei femei se întîlneau să cineze împreună o dată pe lună. În seara aceea se aflau la *Cafeneaua Bombay,* unde Hollis tocmai le prezentase varianta cenzurată a conflictului ei cu Tony, de vineri seara. De la moartea Annei, Bella şi Kate îi încurajaseră confidenţele pînă cînd, în ciuda rezervei ei înnăscute, Hollis ajunsese să se simtă

aproape bine discutînd despre ceea ce într-o vreme ar fi considerat intimităţi şocante. Preţuia în mod deosebit prietenia celor două femei, în ciuda diferenţelor de vîrstă şi de educaţie. Bella era o văduvă în vîrstă de patruzeci de ani, Kate o mamă cu un copil, singură la cei treizeci de ani ai ei, iar Hollis... Cum să se descrie pe ea însăşi? O fată de douăzeci şi patru de ani cu mentalitate de ev mediu.

– Practic, l-am implorat să facă dragoste cu mine. Clătină din cap, simţindu-se mortificată pe măsură ce îşi amintea. Nu o să-mi revin niciodată după chestia asta.

Servindu-se dintr-unul din delicioasele sosuri de *curry* ale restaurantului, Bella spuse cu hotărîre:

– Ei bine, mie una nu-mi pasă ce ţi-a făcut sau ce nu ţi-a făcut. Nu te-am mai văzut aşa de plină de viaţă încă dinainte să se îmbolnăvească Anna.

– E adevărat, interveni şi Kate. Ai mai prins culoare în obraji.

– Asta e din cauza stînjenelii. Mă simt ca o proastă. Am fost respinsă nu pentru că nu aş fi vrut să mă culc cu un bărbat, ci pentru că nu m-am culcat niciodată cu vreunul.

– Bărbaţii! făcu Kate înmuindu-şi turtiţa în mîncarea de vinete cu sos de iaurt. Te rog frumos,

încearcă să-ţi dai seama ce reprezintă ei şi, dacă reuşeşti, vino să-mi explici şi mie.

– Refuz să bîrfesc bărbaţii în seara asta, zise Bella. Nu sînt toţi atît de dificili. Jake al meu, odihnească-se în pace, a fost unul dintre cei buni.

– Adevărat. Cel mai probabil, a fost ultimul dintre ei. Toţi ceilalţi pot fi clasaţi de la „dificil" pînă la „dezastruos", trecînd pe la „imposibil".

Hollis nu se putu abţine să nu zîmbească auzind sentinţele lui Kate. Sub aparenţa hîtră a prietenei sale se afla un suflet blînd şi romantic care îşi aştepta perechea.

– Mă rog, eu nu mă simt atît de experimentată ca să-i bîrfesc pe toţi, dar pe Tony l-aş încadra la „dificil".

Bella clătină din cap.

– Posibil, dar eu nu m-aş pronunţa atît de ferm în privinţa asta, Hollis. Încă nu s-a terminat.

Magazinul nu era deschis lunea, dar Hollis mai venea uneori ca să completeze actele la zi. Era ocupată cu nişte adunări în biroul ei, cînd auzi un zgomot la uşa de la intrare, ca şi cum cineva ar fi

încercat să o deschidă. Cine ar putea fi? se gîndi ea enervată. Se vedea foarte clar plăcuţa cu „Închis". Se ridică şi se duse să se uite prin geamul acoperit cu flori de gheaţă.

Era Tony, rezemat cu cotul de rama uşii, făcîndu-i semn cu mîna. Ea îşi duse mîna la obraz, descurajată.

– Ţi-am văzut maşina în parcare! zise el, strigînd ca să poată fi auzit prin sticla groasă.

Ea se cutremură, străbătută de un şoc nervos. Cum să-l întîmpine? Ce să-i spună? De ce venise? Mîinile îi tremurau atît de tare, încît avu probleme cu încuietoarea. Cînd reuşi să deschidă uşa, se retrase repede în spatele ei, ca un luptător în spatele scutului.

– Magazinul e închis, spuse ea brusc.

El zîmbi strîmb.

– Văd şi eu asta, dar bănuisem că trebuie să fii pe aici, pe undeva.

Ea încercă să-l privească în ochi, dar îi era prea greu, aşa că se opri asupra gurii. Asta era o greşeală. Îndată ce îşi aminti senzaţia pe care i-o dădeau aceste buze lipite de ale ei, simţi cum un val de căldură îi cuprinde pîntecele.

– Vrei să intri? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu pot. Deja am întîrziat la tribunal. Voiam

doar să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Mi-am dat drumul ca un taur înfuriat.

Poate că ar fi mai bine să se uite la gulerul cămăşii?

– Ce spui?

– Adică, m-am purtat probabil îngrozitor şi îmi pare rău. Nu mi-a plăcut deloc cum au ieşit lucrurile.

– O!

Complet dezorientată de prezenţa lui, Hollis se apostrofă în sinea ei că era atît de timidă, pentru că era incapabilă să-l privească în ochi. Şi de ce oare nu era capabilă să scoată replici mai lungi?

– Hollis... zise el ridicîndu-i bărbia cu un deget şi obligînd-o să-l privească în ochi. Sub sprîncene, ochii lui erau ca două lacuri. Tu chiar eşti o fată de modă veche. Ai aşteptat atîta vreme, deci trebuie să fie destul de important pentru tine. Rămîi aşa. Găseşte-ţi pe cineva care să-ţi dea ceea ce ai nevoie.

– Înţeleg, spuse ea, pricepînd în cele din urmă ce voia el să spună. Nu venise să se împace. Venise să-şi ia adio. Păi, dacă asta este...

Vru să închidă uşa, dar el o împinse cu mîna şi o ţinu deschisă. Ea îl privi surprinsă. Lăsîndu-şi capul pe umăr, el întrebă:

– Astăzi nu avem nici o ripostă? Nici o dispută?

Ceea ce auzea era într-adevăr dezamăgire? Nu. Probabil că îi juca imaginaţia vreo festă. Clătină din cap.

– Absolut nici una.

Ce mai putea ea să-i spună? „Te rog, răzgîndeşte-te"? Asta ar mai fi adăugat mortificarea peste umilinţă. Tocmai îi spusese că nu o s-o mai vadă de-acum înainte. Că, indiferent care i-ar fi sentimentele pentru ea, acestea nu ar putea trece peste... peste ce? Peste principiile lui? Oricum, *ea* nu era îndeajuns de bună pentru asta.

Privi în pămînt, complet învinsă, incapabilă să mai spună ceva. Îi spusese totul noaptea trecută. Se exprimase cît se poate de cinstit şi de clar fusese în stare. Mami ar fi numit-o deşănţată. Acum, trebuia să plătească pentru asta.

– Tony, trebuie să mă întorc la biroul meu.

– Aşteaptă.

– De ce?

– Nu putem fi prieteni?

Ea închise ochii, simţind că i se strînge sufletul la auzul acestor cuvinte. Prieteni – sărutul morţii. Reuşi să zîmbească puţin.

– Sigur. Sîntem prieteni. La revedere.

Închise uşa cu hotărîre.

Privind-o cum se îndepărtează, Tony înjură încet. La naiba! Nu ieşise deloc aşa cum plănuise el. Ea ar fi trebuit să dea din cap înţelegătoare şi să zîmbească dulce, aşa cum ştia ea, şi să-i dea drumul din laţ.

Despre ce laţ era vorba aici? se întrebă el deschizînd portiera maşinii cu o smucitură şi aruncîndu-se la volan. Cine spune că m-a prins în laţ? Nici vorbă!

Ieşi din parcare cu scrîşnet de roţi şi miros de cauciucuri arse. Bătînd darabana pe volan, se îndreptă spre Valley pentru înfăţişarea care o avea la tribunal.

De ce nu se simţea mai bine, asta voia să ştie de fapt. Spusese că îi pare rău. Îi datora scuze, de asta era sigur. Se răstise la ea vineri seara, după care îi ţinuse o predică, apoi făcuse pe înţelegătorul. Îşi desfăşurase toate aspectele urîte ale caracterului pe durata unui singur minut.

Dar se aprinsese atît de tare – nu îşi amintea să mai fi fost atît de hămesit după o femeie – şi dezamăgirea încercată cînd descoperise lipsa ei de experienţă fusese mult prea mare pentru el. Focul fusese stins de cruda realitate şi temperamentul lui izbucnise din cenuşă.

Uit-o, îşi spuse el. Mai erau şi alte femei pe lume, femei experimentate, femei normale care

puteau să fie ale lui doar dacă ar fi întins mîna.

Dar el nu dorea alte femei. El o dorea numai pe Hollis.

Foarte rău, Stellini. Uneori nu obţii ceea ce vrei, mai ales dacă ceea ce vrei te duce la complicaţii.

O să şi-o scoată din minte, asta era tot ce trebuia să facă. Va munci mai mult. Se va îngropa în cazul ăsta de abuz sexual şi în alte două – va mai pedepsi nişte tipi răi – şi, cît ai bate din palme, o să-i iasă din minte.

Poate că va fi în stare să-şi scoată din minte şi acea ultimă privire pierdută pe care i-o aruncase ea la plecare.

– Şi cum mai merge cu Tony, întrebă Carla, în timp ce Hollis îi dădea ceaşca cu cafea.

– Nu merge, răspunse Holis.

Venise din nou ziua de joi şi trecuseră trei zile negre de cînd nu-l mai văzuse.

– Vorbeşti serios?

– Serios.

– Şi de ce nu?

Hollis se aplecă puţin peste tejghea şi se încruntă.

– Uite ce este, Carla, genul ăsta de conversaţie mă face să mă simt prost. Parcă am juca un joc teribil de complicat. Stau aici şi discut despre un bărbat cu fosta soţie a respectivului bărbat. Într-un fel, asta contravine principiilor după care am fost educată.

Carla zîmbi.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te fac să te simţi prost. Dar căsătoria asta a fost încheiată cu mult timp în urmă, înainte chiar de a deveni ceva oficial. Tony şi cu mine sîntem prieteni, prieteni buni. Îmi pasă de el. Vreau să-l ştiu fericit, însă asta pare să-i scape.

Hollis oftă.

– Asta îi scapă tot timpul.

– Ai ieşit cu el?

– De două ori. Şi nu va mai exista o a treia oară.

Se auziră clopoţeii şi pe uşă dădu buzna Marianne De Longpre. Vîrînd o mînă sub nasul lui Hollis pentru inspecţie, se îndreptă către scara ce ducea la etaj.

– Bună, Hollis. Unghie ruptă – dezastru major.

Hollis rîse văzînd autoparodia bunei şi bătrînei doamne.

– Cum a primit cumnata dumneavoastră cadoul?

– I-a plăcut, fireşte. Cu un picior pe prima treaptă, Marianne se întoarse şi o măsură din priviri. Ai cumva o rochie, ceva cu decolteu?

Întrebarea, care părea complet ruptă de context, o luă prin surprindere.

– Nu vindem haine aici.

– Nu, vreau să spun, pentru tine. Nu ai o astfel de rochie?

– De ce?

– Mîine seară este Balul de Caritate al Spitalului *Copiii Milei,* dat cu ocazia sărbătorii Sfîntului Valentin, explică Marianne. Nu ţi-ar plăcea să vii?

– Eu?

– Doar la tine mă uit, nu-i aşa? zise Marianne cu o uşoară nerăbdare. Fără nici un fel de taxă, desigur. Toţi ceilalţi plătesc o mie de dolari de persoană. Dar avem întotdeauna cîteva doamne drăguţe şi atractive care să danseze cu bărbaţii care vin neînsoţiţi. Cu burlacii. Şi ca să dea locului un aspect mai festiv.

– Eu? repetă Hollis.

Rol decorativ? Burlaci? O lume complet diferită.

– Nu, mulţumesc, doamnă De Longpre.

– Eşti sigură? Vin şi două manichiuriste de la etaj. Kate este una din ele.

– Mulţumesc, dar nu vin.

Pe chipul bătrînei se citea dezamăgirea.

– Sigur?

– Sînt sigură.

– Hm. Ar fi trebuit să te cunosc deja, suspină ea. Ei bine, dar dacă te răzgîndeşti...

Cînd Marianne dispăru pe scări, Carla privi întrebătoare spre Hollis.

– De ce nu vrei să mergi?

Ea înălţă din umeri.

– Nu e genul meu de petrecere. Nu-mi stă bine cu paiete şi mă strîng ca un arici cînd e vorba să cunosc oameni noi. Sînt prea timidă, presupun.

Carla rîse.

– Te subestimezi. Eşti adorabilă, chiar amuzantă, şi foarte dulce, de aceea te place Tony.

– Pune totul la trecut. Mă plăcea.

– Dacă spui tu. Carla îşi sorbi cafeaua, apoi spuse ca din întîmplare: Totuşi, e păcat că nu vrei să te duci mîine seară. Va fi şi Tony acolo. Se duce în fiecare an. E singura dată cînd poate fi convins să poarte frac. E un fel de tradiţie de familie.

– Oh!

Hollis abia avu timp să înregistreze această nouă informaţie cînd uşa se deschise din nou.

– Hollis, eu... O, salut, Carla.

– Bună, Tony.

Privirea Carlei trecu de la Tony la obrajii împurpuraţi ai lui Hollis. Ridicîndu-se de pe scaun şi adunîndu-şi hîrtiile, şi dosarele în servită, zise:

– Ei, cred că unghiile mele sînt uscate deja. La revedere!

După plecarea ei, Tony rămase în picioare, uitîndu-se la Hollis în timp ce o cută îi brăzda fruntea.

Şi acum? se întrebă ea. Pentru o clipă cochetase cu gîndul că el venise s-o invite la balul de a doua zi. Era ziua ei, la urma urmei, iar el se străduise destul de mult să afle care era aceasta.

El începu să se plimbe cu mîinile în buzunare, privind tot timpul în podea.

– Trebuie să aleg un cadou pentru secretara mea.

Dezamăgirea explodă în interiorul ei. Oare la ce o dusese mintea? Scoate-ţi prostiile asta din cap, îşi spuse ea. El doar o lămurise deja că nu mai era nici un viitor pentru ei doi.

Atunci ce căuta el aici? se întrebă ea înfuriindu-se pe măsură ce îşi amintea felul în care fusese respinsă. Paşii lui apăsaţi zguduiau cu totul

micul ei magazin. Putea chiar să spargă ceva. De ce nu se ducea să-şi cumpere cadourile din altă parte?

– Întotdeauna eşti prostdispus atunci cînd cumperi un cadou? îl întrebă ea tăios.

– Nu sînt prostdispus.

Îi veni în minte o replică usturătoare, dar şi-o reprimă. Nu avea de gînd să se mai angajeze în nici un fel de confruntare cu acest om.

– Bine. Aruncă o privire prin preajmă şi, dacă pot să te ajut cu ceva, anunţă-mă.

– În regulă.

Tony continuă să se plimbe prin magazin, simţindu-se derutat şi contradictoriu. Ce naiba căuta el aici? Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, maşina lui cotise pe bulevardul San Vicente şi poposise în faţa magazinului. Avea să întîrzie şi la lucru.

Dar nu fusese în stare să şi-o scoată pe Hollis din minte toată săptămîna. Încercase asta cu toată rigurozitatea, muncind zece ore sau chiar mai mult la birou şi încă cîteva acasă. Jucase chiar şi tenis de vreo două ori, cu o furie feroce. Ea continua să-l obsedeze.

Se opri din plimbarea lui agitată şi se strădui să respire adînc. Linişteşte-te! îi porunci el minţii sale înfierbîntate. Priveşte în jur la nimicurile fe-

meieşti moi şi delicate expuse peste tot în încăpere. Magazinul era un port, un refugiu în afara lumii nebune şi defecte în care îşi petrecea el zilele şi avea nevoie de ceva timp ca să se pătrundă de magia lui.

Şi, mai ales, aici era ea, se gîndi el privind-o pe Hollis cu coada ochiului. *Hollis!* Ea era, cu numele ei demodat, cel mai delicat, cel mai feminin, cel mai plin de farmec lucru din încăpere. Stătea acolo, în spatele barului, ştergînd tejgheaua cu o cîrpă, îmbrăcată în costumul acela. Îi stătea bine. La naiba, îi venea ca o mănuşă, oare ea nu ştia lucrul acesta?

Îi atrase atenţia o camee frumoasă într-o splendidă ramă de porţelan care stătea aşezată într-un colţ, pe o policioară. Se duse pînă acolo şi o luă, studiind suprafaţa acesteia timp de cîteva clipe.

– Îţi place aceea? Pot să ţi-o împachetez, dacă vrei.

Tonul ei părea detaşat, dar el simţi durerea de dincolo de cuvinte.

– Nu.

Îşi înălţă ochii şi îi întîlni privirea. Astăzi ochii ei erau mai puţin căprui şi mai mult oliv, în contrast puternic cu tenul ei alb.

– Cameea asta este frumoasă! spuse el.

– Da, e adevărat.

– Dar e mai mult decît atît.

El întoarse către ea mica ramă în aşa fel ca ea să poată vedea portretul din interior.

– Asta eşti tu, spuse el încet, înaintînd spre ea. Nu vezi, Hollis? Asta te reprezintă. Aşa eşti tu. Tăcută, elegantă şi de modă veche. Şi aşa ar trebui să rămîi.

Hollis aruncă o privire spre camee, apoi studie expresia de pe chipul lui Tony, o expresie torturată, tînjitoare şi foarte, foarte încăpăţînată.

– Tony, începu ea.

– Da?

– Femeia acea a murit cu o sută de ani în urmă. Eu sînt foarte, foarte vie. Şi foarte plictisită de obiceiul tău de a-mi spune tot timpul ce să fac cu viaţa mea. Pleacă.

El îşi încleştă fălcile şi o privi intens pentru o clipă ce păru o eternitate. Apoi, clătinînd din cap, puse cameea la locul ei şi se îndreptă spre ieşire.

Hollis îşi duse mîna la gură în timp ce cealaltă i se strînsese în pumn şi cu care izbi tejgheaua barului, surprinsă ea însăşi de puterea loviturii. Furia o cuprinsese din nou, aceeaşi furie ca în seara de vineri.

Cum de îndrăznea? se întrebă ea lovind din

nou tejgheaua barului. Ce tiran, posesiv, bigot, fiu de... !

Îşi reveni numai după ce se dezlănţui într-o izbucnire de blesteme. O, dar chiar simţea nevoia să bată din picior! Nu i se permisese niciodată să facă aşa ceva pe vremea cînd era mică. „Nu-i stă bine unei doamne“, i se spusese în repetate rînduri.

Cui îi mai păsa?

Bătu tare cu piciorul în podea. Era grozav, aşa că mai bătu o dată. Apoi se repezi ca o furtună la etaj, în salonul de manichiură.

Dacă micul domeniu al lui Hollis de la parter evoca trecutul liniştit şi supus, salonul de la etaj era complet diferit. *Annabella* trăia în contemporaneitate. O încăpere mare, spaţioasă, decorată în culori vii, cu un fundal sonor de muzică soft-rock, salonul consta în zece puncte de lucru, ocupate de femei gălăgioase şi bine îmbrăcate, împreună cu manichiuristele lor.

Într-unul din colţuri stătea Marianne, iar Kate îi repara unghia. Din partea opusă a încăperii, Hollis îi căută privirea lui Kate, care ridică întrebătoare din sprîncene. Hollis făcu semn spre mica bucătărie de alături şi prietena ei încuviinţă cu o mişcare a capului. Avea să se întîlnească cu ea imediat ce termina cu Marianne.

– O să-l omor, şopti Hollis cînd Kate intră în bucutărie, cîteva minute mai tîrziu.

– Să presupun că e vorba de Tony?

– A venit iarăşi aici, astăzi. De ce tot vine dacă nu mai vrea să fim împreună? De ce nu stă în banca lui?

Îşi umplu un pahar cu apă de la gheaţă şi îl dădu pe gît dintr-o înghiţitură.

– Habar n-am. Poate că nu e în stare.

Kate îi puse consolator o mînă pe umăr, în timp ce Hollis îşi muşca buza inferioară. Apoi, reuşind să zîmbească puţin, zise:

– Kate, aş vrea să-mi faci un serviciu.

– Cu plăcere.

– E vorba despre sindrofia aceea de Sfîntul Valentin, de care vorbea Marianne. O să fii şi tu acolo?

– Mda. M-a convins să mă duc.

– Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că m-am hotărît să vin şi eu?

Chipul lui Kate se învioră.

– Aş spune că e grozav! Fă-o, englezoaico! O să fie distractiv.

Hollis puse paharul pe masă.

– Bine. Aşa voi face.

– Minunat. Aşteaptă o clipă, făcu Kate privind-o bănuitoare. Ce te-a determinat să te răzgîndeşti?

Simţind deodată nevoia să se apere, Hollis spuse:

– Ei bine, mîine e ziua mea de naştere...

– Ştiu, o întrerupse Kate. Bella şi cu mine o să te ducem la o piesă de teatru săptămîna viitoare, îţi aminteşti?

– Sigur că îmi amintesc, dădu ea din umeri cu nonşalanţă. Vreau doar să mă pun şi eu la patru ace, asta e tot. Să mă fardez puţin, să-mi fac o altă coafură, poate chiar să-mi cumpăr ceva trăsnet de îmbrăcat. Ceva cu decolteu adînc.

– Să te porţi, altfel spus, ca o femeie matură şi atrăgătoare, nu ca fetiţa cuminte şi ascultătoare a Annei.

Zîmbind, Hollis încuviinţă.

– Mă cunoşti foarte bine. Da, ca o femeie. Vrei să mă ajuţi? Vreau să spun că nu sînt obişnuită cu, ştii tu... strălucire cred că i se spune.

Kate continuă să se uite la ea cu o expresie atotştiutoare.

– Mai e ceva ce ai omis să-mi spui? Un anumit motiv pentru care vrei să-ţi cumperi ceva trăsnet de îmbrăcat?

Felul ei de a imita accentul lui Hollis le făcu pe amîndouă să pufnească în rîs.

Hollis oftă adînc.

– Bine. Poţi s-o afli şi pe-asta. Tony o să fie

acolo.

Kate izbucni într-un hohot de rîs plin de încîntare.

– Încep să văd lumina.

– Aşa că vreau să arăt foarte bine, zise Hollis, strîngînd puternic umărul prietenei sale. Să fiu foarte modernă, foarte sexy. Vreau să-l fac să... cum se spune? Să simtă că i se înmoaie genunchii.

– Aşa va fi, crede-mă. O să ne distrăm de minune. Putem să ajungem la supermagazin diseară, după orele de program. Da, da, e nevoie de un atac frontal şi masiv. Bietul de el, aproape că-mi stîrneşte mila.

– Vorbeşte pentru tine. Mie nu-mi e deloc milă de el.

Capitolul 6

Tony privi prin încăpere, căutînd ceva sau pe cineva care să-i capteze interesul. Sala de bal a hotelului *Bel-Air* era, ca în fiecare an, frumos decorată cu amoraşi pe inimi mari de satin, cu aranjamente florale, roz şi roşii, şi cu postere uriaşe cu copilaşi adorabili. Muzica de dans era asigurată alternativ de un grup rock şi de o mică formaţie de jazz.

În jurul lui, sute de oameni îmbrăcaţi elegant

rîdeau şi glumeau. Toţi păreau să se distreze de minune, dar Tony nu era în stare să participe la veselia generală. Era absent şi nerăbdător, şi chiar mai mult decît puţin agitat.

Privirea i se opri asupra spatelui unei femei care discuta cu un bărbat de cealaltă parte a ringului de dans. Ceva din felul în care îşi înclina capul, în timp ce asculta, îi aducea aminte de cineva. Dar de cine?

Era micuţă, deşi avea un păr incredibil, o coamă castanie, buclată, care i se revărsa pînă la jumătatea spatelui. Era, probabil, una dintre acele coafuri cu păr adăugat, de care vorbea la telefon secretara lui zilele trecute. Nimeni nu avea atîta păr ca femeia asta, în afară de ...

Nu! îşi porunci el sieşi. Nu avea să se gîndească la Hollis.

Rochia pe care o purta femeia era genul care invita la fluierături de admiraţie. Era de culoare verde-închis şi era făcută dintr-un material sclipitor, care se mula pe corp. Avea o talie foarte mică deasupra coapselor frumos formate şi a fundului tare şi rotund pe care rochia îl punea foarte bine în evidenţă. Purta pantofi negri cu toc înalt şi îi amintea din ce în ce mai mult de...

Încetează, Stellini! Era imposibil ca Hollis să se afle aici şi nici nu s-ar fi îmbrăcat cu o astfel

de rochie.

Îndesîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor de la frac, îşi roti din nou privirea prin cameră. Ar fi trebuit să-şi aducă o însoţitoare; făcuse o mare prostie că venise singur. Dar, cînd îşi consultase agenda de telefon, nici unul din numele de acolo nu i se păruse potrivit.

Ca şi cum el nu ar fi avut nici o putere, privirea îi fu din nou atrasă de femeia în rochie verde tocmai în clipa în care bărbatul cu care vorbea îşi dădea capul pe spate într-un hohot de rîs. Acesta avea părul argintiu şi avea o înfăţişare prosperă, cu o burtă generoasă pe care costumul scump, de comandă, reuşea să o diminueze, dar nu să o ascundă. Tony îl vedea la bal în fiecare an, îl chema Frank şi încă într-un fel, dar nu se întîlniseră niciodată. Femeia splendidă de lîngă el era, probabil, cea de-a treia sau a patra soţie sau, chiar mai probabil, amanta lui.

Curiozitatea lui Tony era de-acum aţîţată la maximum. Oare cum arăta ea privită din faţă? După cum arăta privită de la spate, probabil că un alt unghi de vedere ar fi constituit o dezamăgire. Şi totuşi trebuia să-i vadă chipul. Porni prin încăpere către unul din baruri, de unde putea s-o şi privească.

– Un scotch simplu, îi ceru el barmanului, apoi

se întoarse şi se rezemă cu nepăsare de tejgheaua barului.

Cînd dădu cu ochii de profilul femeii, îngheţă. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou. Nu, era tot acolo. Nu era un vis sau o dorinţă devenită realitate, ci Hollis în persoană.

Se strădui să respire normal în timp ce o studia cu coada ochiului. Părea adîncită în conversaţia cu tipul cel în vîrstă – aşa cum gîndea Tony despre partenerul ei –, aşa că putea să o cerceteze îndeaproape.

Dacă de la spate îţi dădea bătăi de inimă, privită din faţă putea provoca un infarct. Nu pentru că rochia era atît de decoltată. Despicătura acestuia era destul de adîncă, dar nu indecentă. Numai că, cu rochia mulată atît de bine pe trupul ei, atît de adorabil, cu materialul unduind molatec, *părea* indecentă. Şi cum puteau acele bretele atît de subţiri să susţină greutatea sînilor ei plini?

Braţele ei albe, graţioase şi subţiri, erau dezgolite şi nu avea nici o altă bijuterie decît un lănţişor subţire de aur la al cărui capăt abia putea să desluşească, în despicătura umbrită dintre sînii ei, vechea camee de fildeş pe care o admirase cu o zi în urmă.

Gemu încetişor. Amintindu-şi cum îi simţise sînii sub palmele lui, cu cîteva nopţi în urmă, şi

cum se zbîrliseră mugurii sfîrcurilor de pasiune pentru el, simţi cum dorinţa îl îmboldeşte în pîntece.

Era tot mai dificil să stea acolo, lipsit de demnitate, dar nu-şi mai putea lua ochii de la ea, aşa că se strădui să privească în altă parte. Părul ei, acea explozie de bucle strălucitoare, era în întregime al ei. Nu i-l văzuse niciodată despletit astfel şi i se părea mult mai frumos decît orice şi-ar fi putut imagina vreodată. Tenul ei radia de sănătate, iar ochii ei, subtil fardaţi, sclipeau de entuziasm. Pe buze avea un ruj strălucitor, care îl făcu să se lingă pe buze de dorinţa de a o săruta.

Deveni conştient deodată că respiraţia îi devenise mai rapidă şi că era pe cale să se facă de rîs într-o sală plină de persoane bogate şi influente, dintre care pe multe le cunoştea personal.

Clătinînd din cap, se întoarse din nou către bar şi începu să-şi deguste băutura în timp ce îşi gîndea următoarea mişcare. Ar fi trebuit oare să se ducă la ea să schimbe cîteva vorbe şi, poate, să o invite la dans? Trupul îl îmboldea să se apropie de ea în orice fel cu putinţă.

Dar se făcuse deja de rîs de cîteva ori săptămîna aceea. Nu părea să fie în stare să se abţină să o sîcîie cu discursuri şi, cu două zile în urmă, îi dăduse clar de înţeles că se săturase de

comportamentul lui dominator.

Se întrebă dacă tipul în vîrstă cu care era ea ştia că era virgină. La gîndul ăsta, mîna îi încremeni de furie pe paharul de scotch.

Al naibii să fie dacă o să pună mîna pe ea babalîcul ăla. Nimeni! Niciodată!

Din nou îl cuprindea acelaşi sentiment posesiv. Monstrul urît, cu ochi verzi, îşi arăta din nou capul. Gelozia putea fi un sentiment teribil, epuizant, dar nu avea să nege că-l copleşise cu totul.

Dădu pe gît restul băuturii, apoi puse paharul pe tejghea cu emfază. Pe toţi dracii, Hollis era a lui!

În timp ce Tony se îndrepta spre ea cu paşi mari, Hollis era conştientă de fiecare mişcare a lui. Venise la bal de peste două ore, iar atunci cînd el îşi făcuse apariţia, cu cincisprezece minute în urmă, ea luase notă de acest fapt, apoi îl ignorase cu desăvîrşire. Nu avea de gînd să întreprindă ceva ca apoi să fie refuzată. Mişcarea următoare era a lui. Şi, dacă domnul Tony Stellini avea să deschidă gura măcar o dată ca să-i dea sfaturi cum ar trebui ea să trăiască, avea de gînd să-l calce cu toată puterea pe picior cu unul din tocurile ei foarte înalte şi foarte ascuţite.

– Bună seara, Hollis, zise el cînd ajunse lîngă ea.

Era şi timpul, se gîndi ea. Se holbase suficient la ea.

– O, bună, Tony, zise ea cu aerul cel mai degajat. Îl cunoşti pe Frank Mettey? Tony Stellini.

Bărbaţii îşi strînseră mîinile, politicoşi la suprafaţă, dar reuşind să sugereze destul de bine doi luptători într-o încleştare pentru trofeu.

Hollis continuă.

– Frank tocmai îmi povestea despre prototipurile de maşini electrice pe care le-a văzut la Detroit, săptămîna trecută. Nu e minunat că, în sfîrşit, fabricanţii de automobile fac nişte paşi pe drumul spre menţinerea unui aer mai curat?

Se întoarse spre Frank cu un zîmbet strălucitor, observînd, cu un mic fior de izbîndă, că lui Tony asta nu-i plăcea deloc.

– E foarte bine, zise Tony.

– Da, făcu Frank cu un aer jovial. Tocmai îi spuneam lui Hollis că, deşi iahtul meu funcţionează tot pe bază de combustibil fosil şi urît mirositor, aş lua-o să facem o plimbare la bordul lui, zise el zîmbind şi se întoarse spre ea. Poate la sfîrşitul săptămînii viitoare?

– Sună minunat.

Tony interveni brusc în conversaţie:

– Înainte de a ridica ancora, aş vrea să v-o răpesc pentru un dans. Sper că nu vă supăraţi.

Înainte ca Frank să fi avut şansa de a răspunde, Tony o trase în ringul de dans.

Cvintetul de jazz cînta o baladă lentă şi el o strînse la piept cu un gest familiar. Era un dansator bun şi trupurile lor se potriveau minunat, dar ea simţea lupta care se dădea în el. Dîndu-şi seama că încă mai e supărată pe el, atît pentru că fusese respinsă, cît şi pentru atitudinea lui necavalerească, ea se retrase puţin din îmbrăţişarea lui, punînd o oarecare distanţă între ei.

– A fost cam nepoliticos din partea ta, Tony.

– Oare? zise el cu gîndul aiurea. Cum de eşti aici în seara asta? Te-a adus cineva?

– Nu. Pari foarte surprins să mă vezi.

– Probabil pentru că nu mi te imaginam luînd parte la astfel de baluri. Nu mi-ai pomenit niciodată că ai avea vreo legătură cu Spitalul *Copiii Milei.*

– Sînt cîteva lucruri în legătură cu mine pe care nu ţi le-am spus, cred, niciodată. La urma urmei, nu ne cunoaştem chiar de ani de zile.

– Aşa este.

Braţele lui se strînseră din nou în jurul ei, iar ea nu mai ştia ce să facă cu propriile ei reacţii contradictorii. Ego-ul ei putea fi rănit şi însetat de răzbunare, dar trupul avea alte intenţii. Era atrasă de Tony ca o floare ce se deschide la ivirea

soarelui. Îi simţea mîinile pe omoplaţi strîngînd-o tot mai aproape şi trebui să lupte din greu cu ispita de a-şi lăsa obrazul pe umărul lui. Arăta ucigător în frac. Braţele îi erau puternice şi mirosea a loţiune după ras de bună calitate. Îi plăcea enorm să-i simtă mirosul.

– Ştiu că nu cunosc nimic despre tine, spuse el trimiţîndu-i fiori cu şoaptele lui susurate în ureche. Mă gîndeam doar că mi-aş fi amintit dacă ţi-aş fi văzut numele pe lista donatorilor.

– Nu sînt trecută pe lista aceea, murmură ea. Sînt ceea ce se cheamă animatoare, fată de decor, şi asta prin grija doamnei Marianne De Longpre.

– Pentru decor?

– Supliment feminin. Trebuie să mă fac folositoare participînd la conversaţii şi la dansuri.

El se opri la jumătatea pasului, deşi celelalte cupluri din jurul lor continuau să se legene în ritmul muzicii.

– Şi pentru mai ce ?

– Ce altceva se mai întîmplă aici? întrebă ea cu inocenţă.

El o privi pieziş, suspicios.

– Cine este Frank Mettey?

– După cîte mi-a spus, face cîte puţin din toate. Are case în Newport Beach, New York şi

Londra. Plus un iaht şi o casă de vacanţă în Bahamas.

Tony încleştă din fălci.

– Te-a invitat să le vezi pe toate? Sau doar una singură?

Gelozia lui era atît de palpabilă, încît putea să-i simtă învăluirea, iar ea ştia că răspunsurile pe care le dădea şi atitudinea ei hrăneau această gelozie, dar nu se putea opri să nu-l momească mai departe. Cel puţin pentru moment.

– Cred că tocmai voia să precizeze, cînd ne-ai întrerupt.

– Şi ce altceva mai voia dumnealui?

Dîndu-şi capul pe spate, ea spuse:

– Tony, îşi dai seama că stăm pe loc în mijlocul unui ring de dans aglomerat şi că atragem astfel atenţia tuturor?

– Vino încoace. Blestemînd în sinea lui, o luă de mînă şi o duse pînă la o masă dintr-o latură a încăperii. Acum, răspunde-mi la întrebare.

– De ce ar trebui s-o fac? Şi de ce te porţi cu mine de parcă aş fi martoră la un proces?

El oftă cu năduf. După ce o privi o clipă, se uită spre propriile mîini. Erau strînse în pumni la marginea mesei.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Zău? Faimosul procuror a rămas fără cu-

vinte? Cum e posibil?

– Tu mă laşi fără cuvinte, Hollis.

Privi din nou spre ea, zîmbind stînjenit din cauza proastelor lui maniere.

– Eşti absolut încîntătoare!

Spunînd asta, încordarea maxilarelor sale păru să slăbească, în timp ce privirea îi sclipea admirativ.

Hollis simţi că sloiul rece al furiei din ea începe să se topească.

– Mulţumesc, zise ea încet.

De obicei, complimentele o stînjeneau, dar Tony era altceva. Iar ea se simţea cu adevărat frumoasă în noaptea aceea. Se simţea atrăgătoare, demnă de admiraţie şi foarte feminină.

Cînd ea şi Kate intraseră mai devreme în sala de bal, Hollis se aşteptase ca bărbaţii să năvălească duium asupra blondei sale prietene, care arăta nemaipomenit îmbrăcată într-o rochie neagră, scurtă. Şi aşa se şi întîmplase. Dar un număr egal îi acordase şi ei atenţie. Vreme de două ore dansase şi rîsese cu cîţiva bărbaţi. Cei mai mulţi fuseseră politicoşi şi reuşise să se descurce uimitor de uşor cu cei doi sau trei care făcuseră aluzii nu prea subtile cu privire la favorurile ei sexuale.

Era o seară magică. Nu se simţea timidă, nu

era Hollis cea inhibată; era o tînără încrezătoare şi admirabilă. Poate că părul o făcea aşa, se gîndi ea. În fine, era liberă de toate restricţiile. Adevărat, îşi petrecuse ziua cu bigudiurile pe cap, dar meritase efortul.

Sau poate că era ceva legat de rochie. Kate o bătuse la cap să o cumpere, spunînd că acoperă şi descoperă în acelaşi timp. Putea să fie şi în acelaşi timp să nu fie ea însăşi – o frumuseţe între două lumi.

Indiferent care ar fi fost motivul, privirea lui Tony făcea toţi banii. Ca răspuns la privirea lui, ea se lăsă puţin pe spate şi îşi trecu uşor limba peste buze. Se uimea pe ea însăşi. Îi făcea semne, nu-i aşa, îi oferea genul acela de invitaţie pe care îl văzuse la femeile fatale din filme. Se simţea păcătoasă... şi de-a dreptul fantastic.

– Şi acum ? întrebă el cu privirea întunecată brusc, ca reacţie la acţiunile ei subtile. Încotro ne îndreptăm de aici?

Ea zîmbi ştrengăreşte.

– Eu ar trebui să circul pe aici.

El o strînse de mînă, nu prea tare, doar atît cît să se facă mai bine înţeles.

– Să nu îndrăzneşti, mîrîi el.

Tocmai atunci, o femeie drăguţă, între două vîrste, cu cîteva şuviţe argintii în părul negru, îl

bătu pe umăr.

– Tony, zise ea. Iată-te!

Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu mama lui persoana care să întrerupă acest moment al lui cu Hollis, Tony şi-ar fi pierdut cumpătul. Aşa, se întoarse şi îi zîmbi cu căldură.

– Oh, mamă. Arăţi minunat!

– Te-am căutat peste tot.

Accentul italienesc al mamei sale se simţea chiar şi după treizeci de ani petrecuţi în America.

– Abia am ajuns, spuse ea. Hollis Blake, ţi-o prezint pe mama mea, Maria Stellini.

Lui Tony îi plăcu felul în care Hollis îi zîmbi mamei sale şi observă expresia politicoasă, dar curioasă de pe chipul Mariei.

– Îmi pare bine, Hollis.

– Îmi pare nespus de bine să vă întîlnesc, doamnă Stellini.

– Regret că a trebuit să renunţ la seara trecută, mamă, spuse Tony. M-au reţinut nişte probleme de ultim moment la birou.

– Tu ai întotdeauna probleme de ultim moment, spuse mama lui pe un ton glumeţ, care înlătura orice nuanţă critică din răspunsul ei. Atunci, ce spui de vinerea viitoare, seara? Lisa o să vină cu noul ei prieten, iar eu fac friptură de viţel.

– Osso buco? Se vede că ştii cum trebuie să

atragi un bărbat. Şi spune-i Lisei că e prea mică pentru un prieten.

Maria îi făcu cu ochiul lui Hollis.

– Fiul lui e mai protector faţă de sora lui chiar decît răposatul lui tată.

– Lasă că văd eu ce fel de om este, zise Tony. Voi încerca să vin în jur de ora şapte.

– Poţi să vii şi însoţit, dacă vrei. Întotdeauna se găseşte suficientă mîncare pentru toată lumea.

Înclinînd capul spre Hollis, Maria dădu clar de înţeles către cine era invitaţia.

– Mulţumesc, mamă. O să te anunţ din vreme.

Hollis îi zîmbi din nou Mariei Stellini, apoi privi în urma ei, în timp ce aceasta se alătura din nou unui grup de prieteni. Întorcîndu-se spre Tony, spuse:

– Este atît de plăcută, nu-i aşa? Mi-ai spus că-mi va plăcea de ea, şi chiar aşa s-a şi întîmplat.

– Cînd am spus eu aşa ceva?

– În seara în care am fost împreună la expoziţie.

– A, da. Îmi aduc aminte.

Îşi mai aducea aminte şi că o sărutase după aceea în maşină. Îşi amintea şi noaptea următoare pe ţărmul oceanului. Şi, după aceea, ce se întîmplase pe canapeaua lui. Avalanşa de imagini

senzuale îl făcea să se simtă ca un cazan sub presiune.

– Vino, spuse el, ridicîndu-se şi luînd-o de mînă.

– Unde mergem?

– Afară, să luăm puţin aer.

Ea îşi retrase mîna dintr-a lui.

– Zău, Tony, va trebui să încetezi să-mi tot dai ordine.

– Cum? făcu el, neavînd idee despre ce vorbea ea. Ce ordine?

– Ai tendinţa de a-mi spune ce o să facem. Aş prefera să fiu întrebată decît să mi se spună.

Îşi însoţi cuvintele de un zîmbet uşor, ca să nu pară atît de tăioasă. Cu toate acestea, vorbea serios, iar el îşi dădu seama de asta.

Gîndindu-se bine, îşi dădu seama că ea avea dreptate, aşa că dădu din cap aprobator.

– Îmi pare rău. Faptul că te văd aici în seara asta, arătînd atît de... Lăsă să-i scape un oftat. Nu ştiu cum să mă port cu tine, ce să spun sau ce să fac. Dădu din umeri. Aşa că dau şi eu ordine. Voi încerca să nu mai fac asta.

– Bine.

El îi oferi braţul cu o curtoazie exagerată.

– Binevoieşte domnişoara să facă o plimbare prin grădină în compania mea? Mi s-a spus că

grădina e minunată în această perioadă a anului.

Ea îl luă de braţ şi făcu o mică reverenţă.

– Domnişoara ar fi încîntată.

Grădina hotelului *Bel-Air* era liniştită, cu mici lampioane care aruncau o lumină blîndă peste tufe şi arbuşti. În ciuda gurilor de încălzire situate din loc în loc pe alee, aerul nopţii era rece şi Hollis se pomeni tremurînd.

– Îmi pare rău, Hollis, spuse Tony scoţîndu-şi haina şi punîndu-i-o pe umeri. Nu m-am gîndit la asta.

Strîngînd haina în jurul ei ca să se încălzească, încheieturile degetelor lui îi atinseră uşor sînii. Ea îl auzi oftînd încet. Sau chiar ea fusese cea care oftase?

Plimbîndu-se pe aleea pietruită care ducea spre seră, sunetul muzicii şi rîsetele celor de la bal deveneau din ce în ce mai slabe. În cele din urmă, grădina deveni tăcută; nu se auzea nici măcar cîntecul vreunei păsări de noapte sau ţîrîitul vreunei insecte.

– E un hotel foarte frumos, zise ea bucurîndu-se de senzaţia plăcută a hainei lui pe pielea ei dezgolită.

– N-ai mai fost niciodată aici? întrebă el, înconjurîndu-i umerii cu braţul şi trăgînd-o mai aproape de el.

– Nu, e prima oară.

– Carla şi cu mine ne-am căsătorit aici, spuse el cu francheţe. Este locul ideal pentru căsătorii.

– Carla este o femeie atît de deşteaptă şi de talentată.

– Este într-adevăr grozavă.

– De ce aţi divorţat?

Hollis rămase uimită de uşurinţa cu care pusese întrebarea, dar schimbul de replici dintre ea şi Tony fusese destul de subtil. Apoi, el era ceva mai puţin sigur pe el în seara aceea, iar ea mult mai puţin speriată că ar putea să pară prostuţă. Întreaga seară era înconjurată de o aureolă magică. Putea să spună sau să facă orice ar fi dorit, de parcă ar fi fost cea mai încrezătoare femeie din lume.

– Vina mea a constat în faptul că munca devenise mult mai importantă decît căsnicia, spuse el. Dar, ştii, cred că eu şi Carla nu am fost de fapt niciodată îndrăgostiţi unul de altul. Am mers împreună la Facultatea de drept, aveam mereu atîtea subiecte comune de discuţie şi cred că amîndoi am presupus că asta trebuie să fie dragoste. Dar semăna ceva mai mult cu o prietenie în care era implicată şi o anumită cantitate de hormoni. Dar aceştia s-au consumat destul de repede.

Poate cu o zi în urmă, Hollis s-ar fi simţit stînjenită de această conversaţie în jurul intimităţilor maritale. Dar nu şi în seara aceasta. Aşa că spuse cu simplitate:

– Îţi mulţumesc că ai fost atît de sincer cu mine.

El îi strînse braţul.

– Hei, dar cred că ai dreptul să ştii tot ceea ce doreşti.

– Nu chiar orice.

– Ba da.

El se opri în loc. Punîndu-i mîinile pe umeri, o întoarse spre el şi o privi adînc în ochi.

– Ştii bine că ai acest drept. Noi doi am început ceva împreună. Am luptat împotriva acestui lucru din răsputeri, dar se pare că la mijloc e o voinţă mai mare decît a mea.

Ea zări sclipirea din ochii lui în timp ce el continuă:

– Este ziua ta şi este, şi Sfîntul Valentin, şi, mai mult decît orice, îmi doresc să fiu împreună cu tine în seara asta. Dar m-am purtat ca un idiot, astfel încît nu te-aş condamna dacă ai refuza să mai vorbeşti cu mine vreodată.

În faţa acestei vulnerabilităţi mărturisite, ultima fărîmă de resentiment din inima ei se topi şi sufletul îi tresări din nou de încîntare.

– Oh, Tony, spuse ea cu un suspin.

El îi frecă braţele cu palmele, încălzind-o.

– Am încercat să te uit. Ba mai mult, am încercat să te fac să mă urăşti. Nu în mod conştient, desigur, dar cred că asta am încercat să fac.

Abandonîndu-se dorinţei de a-l atinge, ea întinse mîna să-l mîngîie pe obraz.

– Nu ţi-a mers. Nu te urăsc.

– Dar ce simţi pentru mine?

Ea îi urmări conturul buzei inferioare cu vîrful degetului.

– De ce nu pui şi tu o întrebare mai dificilă?

– Ţi-e teamă?

– Foarte.

– Şi mie.

O conduse spre o bancă din fier forjat şi se aşezară. O trase pe genunchii săi şi îşi îngropă faţa în părul ei ondulat.

– Nu pot să stau departe de tine, de asta îmi dau foarte bine seama, îi şopti el la ureche, înfiorînd-o cu respiraţia sa fierbinte. M-am gîndit la tine toată săptămîna. Iar în clipa asta te doresc atît de mult, încît, ei bine, cred că am luat-o puţin razna.

– Tony, eu...

– Ştiu, iar o iau prea repede, spuse el. Dar tu

mă faci să mă port aşa.

– Nu, nu, e bine. Şi eu vreau asta. Dar ultima oară ţi-am spus că...

– Am fost un prost. Uită ce s-a întîmplat ultima oară. Vino cu mine acasă. Acum.

– Eu...

– Îmi pare rău... Te rog.

Buzele lui i se plimbau pe gît, înfiorînd-o, în timp ce-i simţea degetele mîngîindu-i coapsele prin materialul rochiei.

– Mi-aş dori să nu fii atît de inocentă, spuse el. Dar eşti. Şi nu pot să sufăr gîndul că te va atinge alt bărbat. Vreau să fiu eu cel care va face dragoste cu tine. *Trebuie* să fac dragoste cu tine.

Acum limba lui desena mici cercuri pe gîtul ei şi pe pielea fină din spatele urechii. În acelaşi timp, mîna lui se mişca pe sub rochia ei cu o încetineală ucigătoare, făcînd-o să se zvîrcolească plină de dorinţa de a fi atinsă pînă în străfundul fiinţei ei. Tony preluase din nou controlul, iar ea se simţea atît de prinsă în mrejele acestei dorinţe nesăţioase pentru el, încît era incapabilă să i se mai împotrivească.

– Voi fi blînd, îţi promit, şopti el. Dar, iubita mea, simt că mă sfîrşesc. Salvează-mă.

Împletind între degete şuviţe groase din părul

ei, o trase spre el şi o sărută apăsat pe buze, invadîndu-i gura cu limba lui cu o energie care o făcu să-şi piardă respiraţia. Ea îşi ridică braţele spre capul lui şi îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

– Orice, murmură ea înflăcărată, orice vrei, o să fac.

Cînd intrară pe uşa din faţă a apartamentului, Tony o ridică pe Hollis în braţe şi o duse pe scări pînă în dormitorul lui. O depuse pe salteaua patului, unde ea rămase stingherită, zîmbindu-i timid.

– Totul e în regulă? o întrebă el.

Ea înghiţi în sec, apoi încuviinţă:

– Cred că da.

– Bine. Rămîi aici.

După ce Tony părăsi încăperea, Hollis privi în jur ca să-şi dea seama unde se află. Stătea pe un pat enorm. Unul dintre cele mai mari, se gîndi ea; nu mai văzuse pînă atunci unul de asemenea dimensiuni. Camera era sobră, purtînd o amprentă masculină, cu mobilă întunecată la culoare şi pereţi zugrăviţi într-o nuanţă pală. Printr-o uşă

deschisă aflată pe peretele cel mai îndepărtat se vedea o chiuvetă albă şi o cadă.

Ce-ar trebui să facă acum? se întrebă ea. Tony îi spusese să stea aici. Asta însemna că trebuie să stea în aceeaşi poziţie? Sau ar trebui să se întindă, poate chiar să se bage în aşternut? Şi, dacă era aşa, ar trebui să se dezbrace mai întîi?

Stai puţin, se admonestă ea. De ce se simţea oare atît de indecisă? Ce se întîmplase cu cealaltă Hollis de acum cîteva minute, cea care era atît de încrezătoare, de feminină, de plină de magie? Aceea dispăruse, îşi zise ea cu un oftat. Acum îşi îndeplinise misiunea de a-l scoate din minţi pe Tony şi de a o aduce pe ea în dormitorul lui. Şi în locul acelei Hollis se găsea acum o virgină complet lipsită de experienţă, ca să nu mai spunem în ce hal de speriată.

Mă rog, speriată doar puţin. Iar sărutările fierbinţi ale lui Tony o făcuseră să se simtă nu chiar pe de-a-ntregul lipsită de experienţă. La urma urmei, ajunsese aici, nu? În dormitorul lui, în patul lui, pregătită pentru pasul următor.

Oftînd din nou, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte, care oricum începuseră s-o bată. Tocmai cînd se gîndea ce să-şi mai dea jos, se întoarse

Tony aducînd cu el două pahare mari de coniac, fiecare din ele avînd în interior o cantitate impresionantă de lichid chihlimbariu.

– Asta înseamnă pentru mine tot atît de mult cît înseamnă pentru tine, spuse el aşezîndu-se lîngă ea şi dîndu-i unul din cele două pahare. Vreau să o luăm mai încet, bine?

– Tu ştii mai multe decît mine despre cum se procedează. Cred că e mai bine să te las pe tine să stabileşti tempo-ul.

– Te laşi în voia bunului meu plac?

– Într-un fel.

El rîse încet, desfăcîndu-şi nodul de la cravată şi nasturele de sus al cămăşii cu plastron. Apoi ridică paharul spre ea în semn de salut.

– La mulţi ani!

– Mulţumesc. Ea sorbi din băutură, simţind cum lichidul îşi răspîndeşte prin ea căldura, relaxînd-o. Vrei să cînţi pentru mine?

– Ce să cînt?

– Ştii tu... „Mulţi ani trăiască!"

El arăta îngrozit.

– Sînt un cîntăreţ îngrozitor.

– Nu poţi fi mai rău ca mine. Dar ştii, nu mi-a cîntat nimeni astăzi „Mulţi ani trăiască!"

– Nimeni?

Ea clătină din cap.

– Ei bine, atunci sigur că o să ţi-l cînt. Luă o înghiţitură zdravănă de coniac. Chestia asta trebuie savurată, dar, dacă trebuie să cînt, îmi trebuie un întăritor.

În timp ce Tony făcea pe grozavul tuşind şi dregîndu-şi glasul, Hollis se gîndi că nu arătase niciodată mai adorabil. Şi se mai gîndi că lui nu i-ar plăcea deloc să ştie că ea îi aplica un asemenea epitet.

Luîndu-i mîna într-a lui şi rugîndu-se să nu arate prea stupid, Tony lălăi „Mulţi ani trăiască!" cu vocea lui răguşită şi care suna cam fals. Chipul lui Hollis, între timp, radia de plăcere, făcîndu-l să-şi uite defectele şi să capete mai mult curaj. De fapt, privirea ei plină de adoraţie îl făcea să creadă că, la urma urmei, nu era chiar atît de rău să cînte cu voce tare.

– A fost bine? întrebă el cînd termină.

– Mai mult decît bine. A fost grozav.

– Şi sînt primul pe ziua de azi?

Ea încuviinţă dînd din cap.

El îi luă mîna şi i-o sărută tandru.

– Ai de gînd să mă laşi să fiu primul într-o mulţime de privinţe, murmură el.

– Cred că da.

Genele ei lungi fluturară deasupra obrajilor împurpuraţi cînd îşi plecă privirea în podea.

El îi luă paharul şi îl puse pe noptieră.

– Sînt onorat. Şi nu pot să spun cu certitudine cîtă vreme voi mai putea să aştept. Vino!

Capitolul 7

– Asta a sunat aproape ca o comandă, zise Hollis.

Tony zîmbi, apoi se întinse pe pat cu faţa în sus.

– Absolut deloc. A fost o simplă rugăminte. Vino, *te rog,* spuse el, trăgînd-o pe Hollis spre el şi aşezîndu-i trupul mic şi delicios deasupra lui. Altminteri îmi pierd şi bruma de raţiune care mi-a mai rămas.

Îşi trecu degetele prin coama ei castanie şi îi acoperi faţa cu sărutări. Degetul lui trecu uşor peste claviculele ei delicate şi îşi urmă drumul spre valea ispititoare formată între sînii ei strînşi în corset.

El privi cameea care atîrna de lănţişorul de aur de la gîtul ei.

– Cum te-ai hotărît s-o porţi în seara asta?

Ridicîndu-se în coate, Hollis strîmbă puţin din nas.

– A fost gestul meu de sfidare la adresa tiraniei.

– A tiraniei?

– Ai luat-o pe doamna din camee drept exemplu al inocenţei şi m-ai informat, cu destulă emfază, aş putea spune, că şi eu ar trebui să rămîn la fel. Aşa că mi-am luat o rochie decoltată şi am pus simbolul inocenţei...

– ... chiar aici, o întrerupse el. Între frumoşii, tentanţii tăi sîni. Ţi-ai atins scopul. Toată seara am dorit să te mîngîi, ştii asta?

Ochii ei se făcură mari de uimire cînd el îşi trecu vîrfurile degetelor peste pielea lor albă ca laptele, strecurînd palma pe sub rochie cît mai adînc, pînă reuşi să-i atingă unul din sfîrcuri cu un deget. O auzi încîntat cum suspină şi închise ochii

o clipă; ea începu să-şi mişte coapsele, iar răspunsul senzual al trupului lui nu se lăsă mult aşteptat.

Se rostogoli şi o aduse sub el, apoi continuă să-i mîngîie pielea fină, desenînd pe ea forme complicate cu degetele. Pe piept şi pe umeri, de-a lungul braţelor, plonjînd în despicătura dintre sînii ei. Tony o mîngîie pînă cînd o simţi că se înfioară toată şi văzu prin materialul rochiei protuberanţele sfîrcurilor care tînjeau după atingerea lui.

Aplecîndu-se deasupra ei, îi alintă buza de sus cu limba.

– Mai devreme erai destul de furioasă pe mine, nu-i aşa?

Ea îl privi printre pleoapele arzînd de dorinţă.

– Da.

El îşi trecu uşor limba peste buza ei de jos, apoi o privi din nou.

– Şi acum?

– Acum, trase ea aer în piept cu disperare, nu mai sînt furioasă deloc.

– Bine.

Îi alintă în continuare gura cu limba, fără să încerce să ajungă la dulcea comoară din interior.

– Ai avea ceva împotrivă dacă aş vrea să te

văd fără haine pe tine?

Ea fu străbătută de un fior, apoi îşi trecu limba peste buze, vrînd să guste umezeala fierbinte pe care el o lăsase acolo.

– Asta e scena unde *eu* îmi scot rochia?

– Nu. Asta e scena unde eu îţi scot rochia.

În timp ce îi trăgea bretelele subţiri în josul braţelor, avu grijă să-i sărute fiecare petic de piele dezgolită, bucurîndu-se la fiecare tresărire a ei, ca reacţie la contactul cu buzele lui fierbinţi. El îi spusese odată că, sub aparenţa de rezervă pe care o etala, bănuia că se ascunde o femeie foarte pasională. Avusese dreptate, şi acum era nerăbdător să se contopească cu flacăra ei.

Cu toate că era dificil să-şi ignore propria stare febrilă, Tony încercă să se concentreze asupra plăcerii pe care i-o dădea lui Hollis. Dar cînd desfăcu fermoarul rochiei şi îi dezgoli bustul, simţi că erecţia îi devine aproape dureroasă cînd îi văzu sutienul negru pe care îl purta ea pe dedesubt.

– Eşti uimitoare! exclamă el îngropîndu-şi faţa în părul ei.

Ridicîndu-şi din nou capul, îi sărută fiecare centimetru de piele lăsată la vedere de dantela exotică a lenjeriei ei.

– Ce alte surprize mă mai aşteaptă?

– Uită-te şi o să vezi.

Îi trase rochia mai jos, dînd la iveală jartierele negre şi ciorapii negri. Buclele de păr castaniu care îi înconjurau feminitatea erau vizibile în spatele unor bikini transparenţi.

Scoţîndu-i rochia complet, îşi trecu mîinile pe tot trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună amprenta pe ea, ascultînd cu încîntare suspinele şi gemetele pe care le trezeau mîngîierile lui.

– Să nu-mi spui că porţi aşa ceva pe dedesubtul costumului tău la magazin.

– S-ar putea să o fac de-acum încolo. Hollis nu mai putea sta liniştită sub mîinile lui atît de posesive. Ieri-seară am fost la magazinul *Victoria's Secret.*

– Iar eu mă bucur că ai făcut-o. Stai aici.

În timp ce el se ridica de pe pat, Hollis rămase nemişcată, tremurînd din cauza mîngîierilor lui şi tînjind după ele. Era uluită de senzaţiile care îi străbăteau trupul şi de nerăbdarea cu care aştepta misterele ce aveau să i se dezvăluie. Modestia încă nu o părăsise, dar pălea cu fiecare clipă mai mult. Acest bărbat o aprindea atît de tare, se afla atît de mult cufundată în minunea pe care i-o oferea el, încît se simţea mai mult decît

doritoare să înveţe absolut tot ce avea să-i arate.

Lăsă să-i scape un suspin în timp ce îl privea. Pînă şi felul în care se dezbrăca era fascinant. Mişcările îi erau pline de o graţie masculină cînd îşi descheia manşetele, apoi nasturii de la cămaşă, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea şi zîmbind într-un fel misterios.

– Am impresia că faci un pic de striptease, zise ea.

– Poate. Are vreun efect?

– O să afli în curînd.

El rîse şi ea îl ascultă încîntată. Era atît de deschis, de neinhibat. Era un bărbat care se simţea bine în propriul lui trup, pînă şi ea îşi putea da seama de asta şi, cu fiecare piesă de îmbrăcăminte care cădea, îl găsea din ce în ce mai frumos.

Era înalt şi suplu, cu muşchi solizi. Da, decise ea, era un tip perfect! Pielea lui smeadă, părul negru şi cîrlionţat de pe piept şi de pe braţe, degetele lui lungi dădătoare de plăcere...

O, Doamne! îşi zise ea. Trupul începea să-i unduiască din nou, iar el nici măcar nu o atinsese. Era de-a dreptul surprinzător felul în care îi răspundea. Presupunea că se purta cam neruşinat, dar nu avea importanţă. Oricum voia mai

mult. Şi cît mai repede.

Pe măsură ce inhibiţiile o părăseau, avea impresia că durează o veşnicie pînă ce el îşi va scoate pantalonii , pantofii şi ciorapii. Dar, în cele din urmă, el rămase numai în şort. Ea îşi ţinu respiraţia la vederea protuberanţei uriaşe ce se profila în spatele ţesăturii de bumbac. Pentru o clipă, o încercă un sentiment de teamă în faţa acestei dovezi indiscutabile a dorinţei lui pentru ea.

Apoi, dorinţa îi anihilă teama, iar ea îi întinse o mînă nerăbdătoare, lacomă.

– Te rog, Tony, vino aici.

El se opri cu degetele agăţate de elasticul şortului, zîmbind amuzat de privirea senzuală a lui Hollis în care se putea citi anticiparea.

– Trebui să-mi scot chestia asta mai întîi.

– Durează o veşnicie.

– Nerăbdătoare mică ce eşti!

Începu din nou să-şi dea şortul jos, apoi se opri. Ridicînd dintr-o sprînceană, întrebă:

– Şi asta se întîmplă tot pentru prima oară?

– Dacă nu-l pui la socoteală pe *David* al lui Michelangelo.

Zîmbind, el îşi scoase şi ultima piesă de îmbrăcăminte care îi proteja trupul frumos şi puter-

nic. Hollis rămase cu ochii ţintă la erecţia lui dură, care era, în sfîrşit, eliberată şi care o făcu să respire precipitat.

– Oh, Tony!

El rămase nemişcat o clipă, urmărindu-i expresia uimită de pe chipul împurpurat.

– Te sperii?

– Cred că da, puţin.

– Totul va fi în regulă, îţi promit.

El se întoarse la pat, privind în jos spre ea, arzînd-o cu intensitatea privirii sale.

– E totul în regulă?

– Da. Pot să te ating?

Vorbise atît de încet, încît nici nu era sigură că el o auzise. Însă felul în care el rămase brusc nemişcat îi dovedea că o auzise totuşi.

– Te rog, răspunse el răguşit.

Ea puse mai întîi un deget şovăitor pe părul negru şi aspru care îi înconjura bărbaţia, apoi coborî mai jos, oprindu-se numai atunci cînd îl auzi suspinînd. Privi repede în sus, dar el ţinea ochii închişi. Îşi mai trecu o dată degetele prin cîrlionţii lui, apoi îi prinse în palmă penisul excitat. Încordarea lui o avertiză că se stăpînea cu mari eforturi. Îl strînse uşor, fără să ştie cît de mult putea să-l strîngă, şi simţi încîntată pielea moale şi

catifelată care îmbrăca organul lui erect. O străbătu un fior de teamă cînd se gîndi dacă avea să fie în stare să-l primească pe tot în ea, dar nu era decît un gînd trecător, repede pierdut în plăcerea erotică, nebuloasă, a clipei prezente.

El îi îndepărtă mîna din jurul lui.

– Mai bine nu.

– Nu o fac aşa cum trebuie?

– O faci foarte bine. Tocmai asta e problema.

Oftînd din adîncul pieptului, se aşeză lîngă ea pe pat şi îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă. Apoi îi cuprinse chipul în palme şi îşi apropie gura de a ei.

Mai întîi o sărută uşor, dar începu să o devoreze lacom, iar ea gemea şi îi răspundea cu tot atîta frenezie. În timp ce gura lui o poseda pe a ei, mîinile lui o expòrau în voie, de la gîtul unde putea să-i simtă bătăile inimii pînă la tors, apoi în jos, pe coapse.

– Delicată, atît de delicată, murmură el cu gura lipită de a ei.

Lăsînd în urmă dîre de foc, degetele lui desenau contururile lenjeriei peste pielea uimitor de albă a coapselor pe care se suprapuneau jartierele, de-a lungul marginii mătăsoase a ciorapilor, pe lîngă graniţa dantelată a bikinilor. Cînd

degetele lui trecură pe sub elasticul acestora, el observă că respiraţia ei devenise mai rapidă şi că mişcările senzuale ale coapselor ei se înteţiseră.

– Trebuie să scăpăm de astea, zise el. Întoarce-te.

Cînd ea se întoarse cu faţa în jos, el se aşeză călare peste ea, desfăcîndu-i copcile corsetului, sărutîndu-i carnea dulce pînă jos, unde începea ridicătura excitantă a feselor ei rotunde.

Îi alintă urechea cu limba şi îi şopti:

– Spune-mi dacă te grăbesc prea tare sau dacă te rănesc cumva, chiar dacă îţi place ceea ce fac. Bine?

Îşi trecu tandru mîinile peste fesele ei, apoi prin despicătura lor, făcînd-o pe Hollis să respire sacadat.

– Da, murmură ea.

– Eşti atît de frumoasă!

Organul lui erect era lipit de pulpa ei şi, oricît s-ar fi controlat, nu se mai simţea în stare să se abţină multă vreme.

Cu o mişcare rapidă, o întoarse din nou. Îi desfăcu iute jartierele şi o eliberă din strînsoarea corsetului. Apoi îi scoase şi ciorapii, pînă ce nu mai rămase decît firava dantelă care îi acoperea

muntele castaniu. Nerăbdător, o scoase şi pe aceea.

Clătină din cap, uimit în faţa perfecţiunii trupului ei. Părul ei sălbatic şi des era răvăşit pe pernă, obrajii îi erau îmbujoraţi şi buzele întredeschise ca o invitaţie provocatoare. Îşi încrucişase braţele pe piept, dar nu protestă cînd el îi prinse încheieturile şi îi ridică mîinile deasupra capului. O, Doamne! îşi zise el privindu-i sînii plini, cu vîrfurile roz, cu sfîrcurile excitate şi tari de dorinţă. Mai jos, pîntecele uşor bombat, picioarele cu forme perfect proporţionate. Şi, la încheietura coapselor, tentanta masă de cîrlionţi castanii ce ascundeau leagănul fierbinte al feminităţii ei.

În timp ce Tony o devora din priviri, Hollis fu străbătută de un fior plăcut. Privirea lui era flămîndă şi blîndă în acelaşi timp. Şi el părea să aibă aceleaşi probleme cu respiraţia ca şi ea.

– Tony, zise ea cu glasul răguşit de emoţie. Te rog, vreau să aflu.

El expiră puternic şi se aplecă spre ea, sărutînd-o cu pasiune. Dădu drumul mîinilor ei şi coborî spre sîni, luîndu-i sfîrcurile în gură pe rînd, sugîndu-le şi muşcîndu-le, lingîndu-le pînă ce simţi că sînt gata să explodeze. Ea îşi simţea inima bătînd nebuneşte. Era atît de înfierbîntată.

Ardea toată.

Nu era în stare să-şi stăpînească unduirile coapselor, iar el cobora mai mult, alintîndu-i pîntecele, apoi coapsele cu limba lui umedă şi generoasă. Cînd mîna lui cuprinse cuibul fierbinte dintre picioarele ei, ea strigă:

– Da. Tony, da!

– Eşti toată o flacără, murmură el, şi m-ai aprins şi pe mine.

Desfăcînd petalele îngropate între cîrlionţii ei, îşi introduse un deget în miezul care palpita. Ea gemu, arcuindu-se spre el şi simţi cum un val umed se prelinge pe mîna lui.

– Iubito, suspină el. Eşti atît de strîmtă.

– Şi asta e bine?

– E minunat. Limba lui îi linse buzele, lăsînd flăcări în urmă. Ai încredere în mine?

– Da.

Mîinile şi limba lui o înnebuneau şi ea îi simţea erecţia fierbinte lipită de coapsa ei. Îşi desfăcu picioarele ca să-i ofere mai mult loc de acţiune şi fu răsplătită de o senzaţie care o ameţi complet. Cu degetul mare, el îi alintă şi îi presă un mic punct sensibil, iar fiorii care o străbătură o făcură să tremure şi să ţipe de dorinţă. Coapsele ei începură să se rotească şi mai frenetic.

– Te rog, spuse ea, vreau să simt cum mă umpli.

Deşi ţinea ochii închişi în timp ce se zvîrcolea sub el, auzi zgomotul sertarului care se deschise şi se închise la loc, apoi sunetul unui pachet desfăcut.

– Bine, iubita mea, acum.

El se mişcă în aşa fel încît ea să fie întinsă chiar sub el. Îi simţea erecţia tare ca piatra între picioarele ei desfăcute.

– Poţi să ţii ochii deschişi, Hollis? Vreau să ne privim unul pe altul cînd voi intra în tine.

Ea făcu aşa cum spuse el şi îi întîlni sclipirea ochilor în care i se oglindea sufletul. Apoi urmări cum el se ridică în genunchi şi îi desfăcu şi mai mult picioarele, cu blîndeţe, aducîndu-le în jurul taliei lui. Întins deasupra ei, dar sprijinit într-un cot, o sărută din nou pe gură. În tot acest timp îi mîngîia mugurul sensibil care pulsa între picioarele ei, pînă ce ea crezu că nu mai poate să îndure.

– Nu mai pot sta nemişcată, suspină ea. Mă înnebuneşti.

– Curînd, o linişti el, curînd.

Cu toată stăpînirea de sine de care era în stare, Tony îşi retrase mîna şi intră în ea încet,

dîndu-i timp să se obişnuiască cu el. Simţea muşchii deschiderii ei înguste, care protestau, încercînd să-l cuprindă pe tot. Suspinînd, se retrase şi intră din nou, stăpînindu-şi cu bună ştiinţă mişcările. Totuşi, o simţea încordată de fiecare dată cînd intra mai adînc în dulcele ei fagure de miere. Gemu cînd întîlni bariera feciorei ei, rezistînd ispitei de a trece prin ea. Nu putea s-o facă; nu-i putea provoca o astfel de durere.

– Te doare? o întrebă el.

– Nu, doar că...

– Ce, iubito? Spune-mi.

Printre gîfîituri, ea îi răspunse:

– Tot timpul mă aştept să mă doară, aşa că asta mă face să fiu puţin încordată, cred.

– Poate reuşesc să te fac să nu te mai gîndeşti la asta.

Aplecîndu-şi capul spre sînii ei, începu să descrie cercuri cu limba în jurul sfîrcurilor, sugîndu-i pe rînd pînă cînd se transformară în doi muguri trandafirii. În acelaşi timp îşi strecură mîna între trupurile lor transpirate şi începu din nou să-i alinte punctul fierbinte dintre picioare, care o înnebunea. Acum o simţea din nou zvîrcolindu-se sub el, îi simţea tempo-ul din ce în ce mai alert al unduirii coapselor în timp ce suspinele şi ge-

metele ei creşteau în intensitate. Se hotărî să mai aştepte cîteva clipe şi, cu limba şi cu degetele, o aduse în pragul orgasmului.

Senzaţii febrile se succedau rapid prin trupul lui Hollis care se simţea mai excitată decît oricînd în noaptea aceea. Simţea că îi ia foc tot trupul cînd îşi împingea sînul în gura lui Tony.

– Mai mult, spuse ea gemînd. Mai mult.

Şi, Doamne, ce vrajă ascundea în degetele lui, în felul în care o mîngîiau şi o alintau? Capul i se zbătea într-o parte şi în alta. Avea impresia că se scufundă, că moare. În clipa următoare plutea undeva sus, aproape de lună. Tony o ducea pe culmi neatinse vreodată cu o intensitate a trăirii pe care abia putea să o îndure. În cele din urmă, cu un ţipăt sugrumat, cedă, iar trupul îi explodă parcă în milioane de bucăţi, cuprins de flăcări. Se afla undeva prin nori, deasupra pămîntului, atît de sus, încît abia dacă simţi zvîcnetul durerii dinlăuntrul ei atunci cînd Tony trecu prin membrana subţire, dîndu-i tot ce avea să-i dea.

Simţurile ei erau deja supratensionate cînd îl simţi înfipt în ea tot. Mai strigă o dată cînd el se retrase şi intră în ea o dată şi încă o dată. Nu-i lăsă timp să-şi revină din ameţeala înălţimilor şi o purtă din nou cu el. Cu mîinile sub fesele ei, îi

înălţă coapsele ca să simtă fiecare bătaie puternică a catapultului şi încordarea trupului lui atunci cînd dorinţa îl făcea să grăbească ritmul. Ea se agăţă de umerii lui, înfigîndu-şi unghiile în pielea lui şi îi simţi muşchii încordîndu-se pentru ultima oară cînd îi strigă numele într-un geamăt gutural în clipa în care trecu el însuşi pragul orgasmului. Ea se agăţă de trupul lui cu toată puterea de care se simţea în stare, în timp ce el se cutremura în spasmul eliberării.

Nici în cele mai sălbatice vise ale ei nu îşi imaginase că ceea ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie ar putea fi atît de intens, atît de feroce. Trecură mai multe clipe pînă ce îşi simţi respiraţia că începe să revină la normal şi încă îl mai simţea pe Tony pulsînd în interiorul ei. Îi plăcea să-l simtă acolo, în ea, acolo unde îi era locul, şi se bucura că îşi dăruiseră unul altuia atîta plăcere.

Era femeie. În sfîrşit!

Cu un geamăt reţinut, el se retrase din ea şi se lăsă pe o parte, trăgînd-o în braţele lui, ţinînd-o la piept pînă cînd ea putu să respire din nou în mod normal.

– Oh, Tony, oare cînd o să mă opresc din tremurat?

– Şi eu mă simt la fel. Ţie îţi e bine? Respiraţia

lui fierbinte îi înfioră pielea de pe gît. Te-a durut tare?

– Nu. Nu cred. Nu-mi aduc aminte.

– Data viitoare va fi mai bine. Promit.

– Nu-mi dau seama cum poate să fie mai bine. Îţi mulţumesc.

El pufni în rîs, ascuns în coama părului ei.

– Ce politicoasă eşti. Dar nu se obişnuieşte să spui „mulţumesc" după ce faci dragoste.

– Nu? Ei bine, ar trebui să se obişnuiască. Ai fost atît de generos cu mine, atît de blînd, atît de atent.

– Iar tu mi-ai răspuns perfect. Iubito, îi şopti el alintîndu-i urechea cu limba şi înfiorînd-o, dacă e cineva care trebuie să mulţumească, atunci acela sînt eu. Îţi mulţumesc.

– Cu plăcere. Ea se strînse mai aproape de el, obosită şi pe deplin satisfăcută. La mulţi ani mie... cîntă ea primul vers al cîntecului, apoi suspină. E cea mai minunată sărbătoare pe care am avut-o vreodată.

– Regreţi ceva?

– Absolut nimic, spuse ea somnoroasă. Dar spune-mi...

– Hm? făcu el întorcînd-o în aşa fel încît acum stătea împletiţi unul cu celălalt.

– Întotdeauna e aşa de minunat ca acum?
– Nu şi pentru mine.
– Bun.

Printre jaluzele, Hollis văzu cerul de dimineaţă care începea să se lumineze. Era conştientă de faptul că Tony, care era întins lîngă ea cu un braţ trecut peste pieptul ei, îşi mişca uşor palma peste sînii ei, cu toate că respiraţia lui ritmică şi profundă indica limpede că era încă adormit. Trupul ei răspundea mîngîierii lui cu o înfiorare plăcută, dar în acelaşi timp o încerca şi puţină timiditate.

Era dimineaţa de după, prima ei astfel de dimineaţă. Care era eticheta în astfel de situaţii? Cum ar trebui să reacţioneze? În minte îi reveniră imagini senzuale ale nopţii de dragoste care abia trecuse şi zîmbi. Răspunsul era că ar trebui să se poarte exact aşa cum se simţea, fără să se mai preocupe de etichetă. Fără reguli impuse.

Se lipi de el şi suspină de mulţumire. Descoperise o lume minunată, extraordinară, a senzaţiilor. Regrete? o întrebase el noaptea trecută. Răspunsul ei de atunci era valabil şi în dimineaţa

asta. Nici un regret.

Dar Tony ar putea să aibă regrete. La acest gînd o străbătu un fior de teamă. La lumina zilei, acum că își astîmpărase foamea, reținerea lui de la început s-ar putea manifesta din nou. Dar și gîndul acesta fu alungat în clipa în care unul din degetele lui îi atinse un sfîrc, excitîndu-l. În același timp, simți o umflătură clar conturată care o împungea cu insistență în coapsă. Fusese o prostie din partea ei să se îngrijoreze, își zise ea, și încetă să se mai gîndească, exprimîndu-și plăcerea cu un geamăt ușor.

– Hollis, zise el încet.

– Hmm?

– Ești trează?

– Îhmm.

– Trebuie să te duci la lucru astăzi? întrebă el cu gura lipită de gîtul ei, făcînd-o să se cutremure de plăcere.

– Nu mai devreme de amiază. Am rugat-o pe Bella să deschidă.

– Ai prevăzut totul. Îmi place asta. Se ridică. într-un cot și o întoarse cu fața în sus. Cum te simți în dimineața asta?

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare, răspunse ea deschizînd ochii.

– Puţină febră musculară?

Ea îşi simţi obrajii înroşindu-se din cauza întrebării foarte directe şi înghiţi în sec înainte de a răspunde:

– Puţină. Aşa ar trebui să fie?

El zîmbi liniştitor.

– Cred că da. Atunci, nu ar trebui să fac ceea ce aveam de gînd să fac.

Ea nu se mai putu abţine, trebuia să-i aranjeze bucla rebelă de pe frunte.

– Ce voiai să faci? şopti ea.

El o prinse de mînă şi îi puse palma pe obrazul ţepos din cauza bărbii crescute peste noapte. Apoi îi duse mîna la buze, sărutînd-o tandru în palmă.

– Ghici.

Ea se înfioră din nou sub mîngîierea buzelor lui.

– Păi, să vedem. Să faci o baie? Să pregăteşti micul dejun?

– Numai dacă te oferi tu să fii principalul fel de mîncare.

– O, îngrozitor.

Acoperindu-şi faţa cu mîna, se întoarse cu spatele la el.

Rîzînd, el îi luă mîna de la ochi şi o trase cu capul pe umărul lui.

– Iartă-mă. Nu m-am putut abţine.

Era aşa de bine să fie împreună cu el, cuibărită în braţele lui puternice. Dar trebuia să-şi stăpînească reacţiile de stînjeneală faţă de ceea ce fusese, la urma-urmei, cea mai intimă experienţă care i se putea întîmpla cuiva. Avea de gînd să lupte din greu cu vechiul ei fel de-a fi. Gata cu obrajii împurpuraţi ca de şcolăriţă ruşinoasă. Lipită de Tony şi gîndindu-se la noaptea trecută, îşi simţea trupul relaxîndu-se, gata să-l primească înăuntru încă o dată. Nu era timp de mofturi englezeşti.

Se jucă cu părul lui negru de pe piept, gîndindu-se cum să spună ceea ce voia să spună.

– Îmm... Tony?

– Da? zise el, jucîndu-se la rîndul lui cu părul de pe fruntea ei.

– Se spune că remediul cel mai bun împotriva febrei musculare este să repeţi mişcările care au produs-o.

El rămase o clipă nemişcat.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

– Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine, zise ea, imitîndu-l. Dacă vrei, poţi să mă consideri o fetişcană obraznică.

– Eşti departe de aşa ceva, şi o ştii prea bine. Cuvîntul care te-ar descrie ar fi mai degrabă ...

– Inocentă?

– Da, inocentă.

Ea ieşi de sub braţul lui şi îl privi direct în ochi, zîmbind răutăcioasă.

– Nu şi după noaptea trecută. Nu mai sînt deloc inocentă.

– O, oare ce-am creat aici?

Glumea doar pe jumătate, vedea bine asta, însă ea se simţea foarte curajoasă.

– Nu-ţi asuma tu tot meritul. Eu am fost mai mult decît doritoare.

Îşi trecu un braţ în jurul lui, lăsîndu-şi sînii să se odihnească pe pieptul lui. Trupul lui se încordă, iar ea rămase surprinsă de efectul instantaneu pe care-l avea asupra lui. El îşi petrecuse noaptea trecută în efortul de a o face să se simtă cît mai bine. Putea ea oare acum, în ciuda timidităţii pe care i-o inspira gîndul, să facă acelaşi lucru pentru el? Tremurînd de emoţie, îşi mişcă bustul în sus şi în jos, avînd grijă ca sfîrcurile ei tari ca nişte alune să se frece de pielea lui. Îl auzi ţinîndu-şi respiraţia şi îi văzu sclipirea din ochi înainte să închidă pleoapele.

– Spune-mi ceva, şopti ea cît mai senzual cu putinţă, nevenindu-i să creadă că era chiar ea cea care vorbeşte. Dacă fac aşa – şi îşi trecu uşor degetul peste unul din sfîrcurile lui plate – ai

aceeaşi reacţie ca şi mine?

Urmări fascinată cum discul maroniu şi neted se ridică formînd un vîrf ascuţit, pe care ea îl ajută să se întărească şi mai mult lingîndu-l cu vîrful limbii. Îi era clar că pe el asta îl excita; mai mult o surprindea cît de tare o excita pe ea ceea ce făcea. Sentimentul de dominaţie era el însuşi un afrodisiac. Inhibiţiile ei se risipeau odată cu creşterea tensiunii dintre trupurile lor înfierbîntate.

Cînd trecu şi la celălalt sfîrc, el o ridică şi o aşeză deasupra lui.

– Hollis, o avertiză el, apoi gemu pentru că ea continua să se frece înnebunitor de el. Dacă nu te opreşti, nu mai răspund de faptele mele.

– Bărbat fraier ce eşti, nu tu eşti răspunzător de ceea ce se întîmplă acum, ci eu, nu-i aşa? Se simţea nemaipomenit de bine... şi absolut liberă. Stai liniştit şi bucură-te de ceea ce simţi.

Tony îşi trecu palmele peste mijlocul ei şi peste coapsele ei fierbinţi. Mica nevăstuică îl provoca fără ruşine. Ca şi cum s-ar fi transformat peste noapte într-o femeie experimentată. I se oferea fără echivoc, iar el o dorea la fel de mult cum o dorise cu cîteva ore în urmă.

Atunci, de ce simţea o tristeţe nedefinită văzînd această schimbare din ea, de ce acest sentiment de durere, de pierdere ireparabilă?

Încetează, Stellini, se admonestă el singur. Nu mai fi aşa de melodramatic.

Cu ochii închişi, Hollis continuă să-şi frece trupul fierbinte de al lui, ameţindu-l, alungînd tristeţea şi făcîndu-l să tremure de dorinţă. În curînd va gusta din sfîrcurile ei dulci. În curînd se va îngropa în adîncul ei atît de mult, încît toate gîndurile rele vor dispărea.

– Arată-mi, Tony, şopti ea sărutîndu-i buzele. Arată-mi toate felurile în care se poate face dragoste.

– Toate?

Ea deschise ochii şi încuviinţă, zîmbind încrezătoare.

El întinse mîinile ca să-i maseze sînii aceia delicioşi, încercînd să nu ia în seamă sentimentul de stînjeneală care-l cuprindea din ce în ce mai mult. Se simţea de parcă ar fi ieşit din el însuşi, ca şi cum ar fi jucat într-o piesă de teatru, spunînd replicile care i se dăduseră.

– Ei, nu pot să promit că îţi voi arăta *toate* poziţiile. Nu astăzi.

Ea zîmbi şi îşi strecură mîna printre trupurile lor.

– Atunci ce spui de două. Sau cinci. Rîse şi îşi lăsă capul pe spate într-un abandon total. O sun pe Bella şi îi spun că îmi iau liber toată ziua.

Apoi degetele ei găsiră ceea ce căutau şi se încolăciră în jurul bărbăţiei lui. Tony tresări simţind un fulger de dorinţă alergîndu-i prin vene.

Dar plăcerea pe care o resimţea trupul lui nu ajungea şi la creier. Ceva nu era în regulă.

– Te-ai prins în joc, nu-i aşa? zise el. Ca şi cum ai citi un articol despre felul în care ţi-ai asumat responsabilitatea propriei tale vieţi sexuale.

Îndată ce rosti cuvintele îşi dădu seama că ieşiseră mult mai aspre decît intenţionase el. Îşi dori să le poată lua înapoi, mai ales cînd văzu expresia şocată de pe chipul ei.

– Hei, a fost doar o glumă, zise el repede.

Fusese doar o glumă, *nu?* Nici nu şi-ar fi permis să se gîndească serios la cele rostite.

Mişcările senzuale ale lui Hollis încetaseră, vraja se rupsese.

– Îmi pare rău, Tony, zise ea. Credeam că fac ceea ce trebuie.

El tresări simţind vulnerabilitatea ascunsă în spatele vorbelor ei. Ea se rostogoli de pe el şi rămase întinsă pe spate lîngă el, privind ţintă spre tavan.

Întorcîndu-se pe o parte, el o strînse uşor de umăr.

– Iubito, ai procedat foarte bine. Eu sînt cel care trebuie să se scuze. A fost foarte urît din

partea mea.

Ea încuviinţă şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Nici nu ştiu ce vrei de fapt. Acum îmi ţii prelegeri, în clipa următoare mă seduci. Noaptea trecută mi-ai spus să-ţi spun atunci cînd doresc ceva. Credeam că-ţi place asta. Credeam că bărbaţilor le plac femeile cînd sînt agresive. În pat.

Spunînd asta, se întoarse cu spatele la el, ghemuindu-se într-o poziţie de apărare.

El o luă în braţe şi o întoarse cu faţa spre el. În lumina dimineţii, ochii ei erau două fîntîni adînci şi întunecate, pline de lacrimi născute din nedumerire şi furie. Se simţea ca un mizerabil.

– Nu plînge, te rog. Poţi să fii tot ceea ce îţi doreşti, mă auzi? Absolut orice.

– Nu, nu pot. Tu nu mă laşi. Ai ideea asta fixă despre inocenţa mea.

Îi întîlni pentru o clipă privirea acuzatoare, apoi, răsuflînd greu, se lăsă din nou pe spate în pat. Acoperindu-şi ochii cu un braţ, se gîndi la ceea ce-i spusese ea în urmă cu cîteva clipe.

Oare era adevărat? Era el vinovat că avea un standard dublu? Nu avea nimic împotriva experienţei, dar avea împotriva experienţei ei?

– Inocenţă, cugetă el. Nu ştiu. Doar că...

Nu-şi termină ideea, pentru că nu-i plăcea cum sună.

– Ce anume? Spune. Măcar cu atît îmi eşti dator.

El suspină.

– Bine. Uite ce e. Se întoarse şi o privi în timp ce încerca să-şi găsească cuvintele. Eşti atît de dulce, Hollis. Asta e şi motivul pentru care m-am simţit atras de tine. Ai ceva foarte preţios, ceva din tine este... neatins, într-un fel. Lumea nu te-a vătămat încă în nici un fel. Îmi este teamă că te-ai putea schimba, înţelegi? Şi nu cred că aş putea să suport asta.

Acum fu rîndul ei să-l studieze o clipă cu o mină gînditoare. Apoi zîmbi.

– Am douăzeci şi trei, mai bine-zis, douăzeci şi patru de ani, Tony. Sînt o persoană matură, pe deplin formată. E puţin cam tîrziu pentru schimbări drastice, nu-i aşa? Eu nu cred că noaptea trecută m-a schimbat, adică nu mi-a modificat esenţa, vreau să spun. A fost doar un ritual de trecere, o altă treaptă. Se opri o clipă, apoi continuă aproape în şoaptă: *Sînt* femeie, la urma urmei. Nu-i aşa?

El îi răspunse tot cu un zîmbet, observînd că amîndoi se mai relaxaseră. Tensiunea de mai înainte trecuse.

– Bineînţeles. Femeie pe de-a-ntregul. Şi te pricepi foarte bine să vorbeşti. Ai fi un avocat al

naibii de bun.

– Mulţumesc, nu-mi trebuie.

El îi mîngîie obrazul delicat cu dosul mîinii. Buzele ei se deschiseră ca el să le poată desena conturul cu degetele.

– Sînt un idiot, mai ales în ceea ce te priveşte. Habar nu am de ce vrei să fii cu mine, de ce eşti cu mine în clipa asta.

Ea ridică dintr-o sprînceană.

– Chiar aşa? Vrei să spui că nu ştii de ce?

El zîmbi, mulţumindu-i în gînd că reinstaurase sentimentul plăcut de dimineaţa-de-după. Aplecîndu-se să o sărute, spuse:

– Mă rog, cred că aş putea să ghicesc în cele din urmă.

Capitolul 8

– Bună dimineaţa, se auzi vocea lui Hollis în receptor. *Anabella Deux.* Cu ce vă putem ajuta?

Ascultînd accentul ei tipic britanic, lui Tony îi reveni brusc buna dispoziţie. Ridică receptorul.

– Dacă trebuie să-ţi explic eu, înseamnă că e curată pierdere de vreme.

– Tony, murmură ea. Ce mai faci?

– Eu, bine, dar am impresia că tu gîfîi.

– Nu e nimeni prin preajmă momentan şi eram

cocoţată pe o scară, încercînd să schimb un bec.

– Eşti sigură că trebuie să faci asta?

– Bineînţeles.

– Vreau să spun, să nu te împiedici, cu rochia ta cea lungă.

– Eu...

– Ştiu, o întrerupse el. Acum o să-mi spui că eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă şi pe scară, şi pe jos.

– De fapt, nu prea. Ai dreptate. Mi se tot agaţă tocurile în tiv. Cred că voi renunţa la rochie, la bluză, la tot echipamentul ăsta.

– Să nu îndrăzneşti. El e mîntuirea mea.

– Ce este?

El se juca nervos cu dosarele îngrămădite pe birou – un furt, vreo două violuri, şantaj, trafic de droguri –, trecîndu-şi degetul mare peste muchiile lor. Se lăsase din nou acaparat de slujbă şi îi făcea bine să audă glasul lui Hollis.

– Lucrurile stau cam aşa. În clipa de faţă sînt ceva mai mulţi nemernici în arest ca de obicei – mai mulţi decît pentru o zi normală de miercuri, vreau să spun – şi toţi aşteaptă să fie interogaţi. Biroul meu e vîrfuit cu dosare. Computerul se tot strică şi dosarele se evaporă pur şi simplu. Urăsc smogul pe care îl văd pe fereastra biroului şi uneori traficul mă enervează atît de tare, încît cred că

am să-l bușesc pe vreunul în spate doar pentru propria mea plăcere.

Făcu o pauză ca să respire, puțin surprins de virulența propriilor cuvinte.

– Ți se pare că îmi plîng de milă? o întrebă el.

– Nu chiar. Ai făcut pur și simplu un pomelnic sub titlul *Viața e un iad,* nu? Bietul, încordatul Tony.

Zîmbind la tonul ei malițios, își puse picioarele pe birou și se lăsă pe spate în scaun.

– Așa sînt eu, amărît și încordat. Doar dacă nu mă gîndesc la tine, desigur, și la părul tău, și la șuvițele lui rebele. Și la năsturașii tăi perlați de la bluză, și la ghetele tale cu șiret. Ceva din tot tabloul ăsta îmi spune că lumea nu e un loc chiar atît de mizerabil, la urma-urmei.

– Deci îți place costumul meu, da?

– Sigur că da.

– Chiar ceva mai mult decît îți plac eu însămi, așa cred uneori.

El zîmbi din nou. Întotdeauna producea efectul ăsta asupra lui – o rază de soare în mijlocul furtunii. Privi în jur ca să se asigure că ușa biroului era închisă, apoi coborî tonul:

– Glumești? Ceea ce îmi place mie cel mai mult se găsește sub costum. Ar trebui să vezi scenele care îmi trec prin cap cînd sînt în sala de

judecată şi cînd vreun avocat al apărării încearcă să impresioneze juriul cu fraze pompoase. Atunci închid ochii ca să pot fantaza în voie. Şi iată-te, întinsă pe spate, cu părul răsfirat pe pernă. Nu ai pe tine nici o haină.

O auzi cum inspiră repede şi adînc. După o clipă îl întrebă:

– Spune-mi, asta este ceea ce se numeşte sex prin telefon?

– Nici pe departe.

– Bine, pentru că tu eşti acolo, eu sînt aici şi nu putem face nimic în privinţa asta.

– La naiba, oftă el teatral. Bine, o să trec la subiect.

– Adică?

– Adică o să-ţi spun de ce te-am sunat. Cina de vineri seara este în seara din vinerea asta. Mama insistă să vin cu tine.

Hollis îşi schimbă poziţia pe taburetul ei şi zîmbi. Tonul lui Tony era cel al unui băieţel năzdrăvan.

– Încearcă să-ţi temperezi entuziasmul.

– Ţi-ai dat seama şi tu, nu?

– Să zicem că am detectat o notă de rezistenţă la sugestia mamei.

– Mda, păi, ceva în genul ăsta... Dar aş vrea să vii oricum.

Ea suspină uşurată. O parte a ei, vechea Hollis, se temuse că va fi respinsă din nou. Hollis cea nouă simţise că lupta care se dădea în Tony nu avea nimic de-a face cu ea, ci cu el însuşi.

– Vrei să discutăm despre motivul care te face să nu mă vrei acolo? întrebă ea cu blîndeţe.

– E vorba de întîlnirea cu familia, ceva de genul ăsta. Vor face mare caz de noi, ne vor împerechea pe viaţă. Vreau să spun că noi ne vedem doar de – cît să fie? O săptămînă?

– Să vedem, zise ea zîmbind în timp ce desena conturul fibrelor de lemn din tejgheaua barului cu degetul. Îi plăcea enorm conversaţia asta.

– Depinde de unde începi să socoteşti. Prima noastră întîlnire a avut loc în joia de acum două săptămîni – Centru de Design. Ne-am luat adio în seara următoare, care era într-o vineri, după ce tu ai descoperit că eram ... neatinsă. Ne-am întîlnit din nou o săptămînă mai tîrziu, de ziua Sf. Valentin. Asta dacă nu pui la socoteală şi vizitele tale la magazin făcute în acest răstimp pentru a răspîndi înţelepciune şi sfaturi. Cam cît face asta?

– Te amuză atît de mult să-mi aduci aminte, nu-i aşa? Dar nu e nevoie. Pe cuvînt. Ştiu că nu tu eşti cea care insistă să-mi cunoască familia.

– Corect. Nu sînt eu aceea. Şi sînt de acord, este prea devreme. Ce-ar fi să iei cina cu familia

ta fără mine?

– Tocmai aici intervine nebunia. Eu vreau să te prezint. Vreau să mă grozăvesc cu tine.

Ea trebui să-şi astupe gura cu palma ca să nu izbucnească în rîs. Oare el îşi putea da seama prin telefon că ea se lumina toată auzindu-i cuvintele? Evident, devenise mai importantă pentru el decît îi plăcea lui să admită – ceea ce îi convenea de minune.

Ea îşi păstră tonul blajin. Acesta era cel mai bun mod de a te purta cu Tony.

– Nimic nu dă mai mult sens unei zile decît puţină ambivalenţă.

– Eşti o vrăjitoare mică şi sarcastică.

– Abia acum ai observat? Mama îmi spunea „Domnişoara Gură-Mare", şi eram deseori pedepsită pentru asta.

Glasul lui căpătă o nuanţă intimă atunci cînd îi şopti:

– Ţi-ar plăcea să te pedepsesc eu?

– Numai dacă nu doare.

– Cred că pot să-ţi fac pe plac. Ce spui de ideea mea? După ce luăm cina cu ai mei, ne întoarcem la apartamentul meu, dormim acolo, ca să zic aşa, ne trezim la o oră bestial de mică şi luăm feribotul spre insula Catalaina. Ai fost vreo-

dată acolo?

– Nu, dar mi-ar plăcea ideea.

– Ne vom întoarce de-acolo cu avionul duminică seara.

– Oo, va fi primul meu weekend „murdar“.

– Poftim?

Pe ea o amuză reacţia lui.

– Un weekend „murdar“. Aşa spun englezii cînd cineva pleacă undeva cu iubitul pentru scopuri... ştii tu.

– Ştiu foarte bine. Mă bucur că îţi pot fi de folos.

– Şi eu mă bucur. Dar va trebui să vorbesc cu Bella şi să văd dacă vrea să lucreze din nou sîmbătă. Ea este singura persoană în stare să se ocupe cum trebuie de magazin o zi întreagă. O s-o sun în după-amiaza asta.

– Bine.

Clopoţeii de la intrarea magazinului risipiră vraja. Hollis aruncă o privire şi zîmbi clientei care tocmai intrase.

– Mă ocup de dumneavoastră într-o clipă, îi spuse ea femeii.

Apoi i se adresă din nou lui Tony:

– Trebuie să plec acum. Îmi pare rău.

– Luăm cina împreună diseară?

– Chiar dacă ne vedem oricum peste două zile?

– Chiar şi aşa.

Ea se întoarse cu spatele la femeia care intrase în magazin şi spuse încet:

– Doar dacă îmi promiţi că nu va fi vorba decît de cină.

– De ce? Ai şi început să te plictiseşti de mine?

– Nu, sînt doar obosită. Nu mă laşi niciodată să dorm.

– Iar ţie nu-ţi place, rosti el tărăgănat.

– Absolut deloc. La şapte, bine?

– Voi fi acolo. Tu alegi restaurantul. Şi, Hollis?

– Da? zise ea, ţinîndu-şi respiraţia de emoţie la gîndul că el ar putea să spună ceva despre sentimentele pe care le avea faţă de ea.

– Dacă aştepţi pînă ajung acolo, schimb eu becul în locul tău. Pa, iubito.

Ea închise telefonul, zîmbind cu tristeţe. Bineînţeles că n-ar scoate o vorbă despre ceea ce simte cu adevărat faţă de ea. Încă se mai războia cu sine însuşi. Va trebui să mai aştepte.

Şi totuşi îi venea să se ia singură în braţe. Totul mergea atît de bine! Cît de relaxată învăţase să fie alături de el, cît de liberă! Adora tonul glumeţ al conversaţiilor lor, bunadispoziţie pe care o

împărtăşeau şi, desigur, minunatele nopţi petrecute în braţele lui.

Din seara balului deveniseră aproape nedespărţiţi. Mîine era joi, iar ea simţea nevoia ca, atunci cînd va intra Carla în magazin, să-i mulţumească pentru că îi redase libertatea lui Tony. Dar nu era cazul, se gîndi Hollis zîmbind. Chiar şi acum, cînd multe din inhibiţiile ei dispăruseră, probabil că nu acesta era cel mai înţelept lucru pe care îl putea face.

Întorcîndu-şi cu greu atenţia spre afaceri, observă că femeia nu făcea parte din clientela obişnuită. Era tînără, trecută de douăzeci de ani, cu părul lung şi negru. Era îmbrăcată fără pretenţii – cu o rochie de bumbac cu imprimeuri, pulover lung şi alb, plus o pereche de cercei de argint.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Hollis.

– Bună. Femeia avea un zîmbet larg, deschis. Sînt Iris Segal şi mi s-a spus că uneori cumpăraţi lucrări de artă originale. Am adus nişte bijuterii cu mine.

– Îmi pare rău. Noi ne ocupăm mai mult cu antichităţi.

– Şi asta ştiu. Acestea sînt toate reproduceri. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Înainte ca Hollis să aibă timp să protesteze,

Iris puse o bucată de pînză pe tejghea şi înşiră pe ea cîteva bijuterii. Erau foarte frumos lucrate, cu pietre semipreţioase aşezate în configuraţii interesante. Foarte originale, piesele evocau în acelaşi timp epoci demult apuse.

Hollis luă un set de ace de aur cu gămălie de ametist.

– Aceste sînt adorabile. Iar cerceii aceştia de opal sînt atît de delicaţi! Modelele tale sînt excelente.

– Mulţumesc. Iris zîmbi din nou încîntată. Mai am tone ca astea în studioul meu din Venice.

– Zău? Şi sînt toate atît de mici ca astea?

– Nu. Am şi nişte piese mai mari, coliere şi centuri. De ce nu vii pe la mine să le vezi? Fac şi o cafea grozavă.

Hollis se simţea atrasă de naturaleţea artistei.

– Îmi pare rău, spuse ea cu regret neprefăcut. Chiar nu am timp. Plec foarte rar de la magazin, înţelegi?

Iris părea dezamăgită.

– Dar aş vrea să iau mostrele astea în consignaţie pentru cîteva săptămîni. Ce spui de asta?

După manifestarea de entuziasm a lui Iris, se ocupară de detalii, apoi Hollis o conduse pe artistă spre ieşire. Luîndu-şi la revedere de la ea, îşi

dădu seama că această vizită neaşteptată o interesase la culme. În ultima vreme i se părea din ce în ce mai mult că timpul petrecut în magazin se scurge teribil de încet. Era plictisită şi agitată toată ziua. Şi toate zilele i se păreau la fel.

Se simţea vinovată că se plîngea. Mami pornise o afacere prosperă pe care Hollis fusese destul de norocoasă să o moştenească. Plictisul i se părea un fel de lux. Dar, aflîndu-se aici, în acelaşi loc, zi de zi, în ciuda muncii care îi ocupa tot timpul, se plictisea.

Poate ar fi mai bine să iasă din cînd în cînd, cu condiţia ca Bella, care îi era asociat, la urma-urmei, să vrea să lucreze cu normă întreagă. Sau, dacă Bella nu voia, să angajeze pe altcineva. De ce nu? Doar pentru că mami preferase să se ocupe ea de tot nu însemna ca şi Hollis să procedeze la fel ca ea.

Se uită la cartea de vizită pe care o lăsase Iris. *Venice.* La o aruncătură de băţ. Erau o mulţime de artişti în Venice, unii foarte buni, ale căror lucrări le văzuse expuse în toate galeriile din oraş. Ar putea chiar să facă o vizită pînă acolo, să vadă lucrările lui Iris, şi poate şi pe ale altora.

Ca şi mama ei, Hollis depindea de diverşi intermediari care veneau la magazin în calitate de

reprezentanţi ai artizanilor care îi furnizau produsele. De ce să continue să lucreze în felul ăsta? se întrebă ea, uimită că nu se gîndise la asta mai devreme. De ce să nu se ducă direct la artizani?

Reşedinţa familiei Stellini se afla într-o casă mare şi impozantă din Hancook Park, o zonă selectă din apropierea Los Angeles-ului. Pe dinafară, casa părea la fel de rece ca blocurile de piatră din care era construită. Dar cînd Hollis intră înăuntru şi fu înconjurată de mirosul de mîncare caldă cu aromă de usturoi şi de zvonul de veselie care venea dintr-o cameră alăturată, începu să se relaxeze.

Pe cînd ea şi Tony îşi scoteau pardesiele, năvăli peste ei Maria Stellini, ştergîndu-şi mîinile pe şorţul uriaş pe care-l purta. Îi întîmpină cu multă căldură, îmbrăţişîndu-i pe rînd.

Hollis era uimită de atîta familiaritate. Tonul ei păstra o uşoară rezervă atunci cînd spuse:

– Vă mulţumesc pentru invitaţie, doamnă Stellini.

Femeia îi zîmbi cald.

– Te rog să-mi spui Maria, bine?

– Bine. Astea sînt pentru tine. Hollis îi dădu o mică vază pictată manual în care se afla un aranjament floral în culorile toamnei.

– O, ce minunat! *Grazie.* Veniţi, sîntem cu toţii în sufragerie.

– În sufragerie? zise Tony. Ne facem de cap, mamă, nu-i aşa?

Trecîndu-şi braţul în jurul lui Hollis, îi spuse:

– Cînd eram copil, în serile de vineri ne era rezervată doar bucătăria. Mama îi dădea liber menajerei şi pregătea ea felurile preferate de mîncare, dar nu ne-ar fi lăsat cumva pe noi, copiii, să folosim sufrageria. Zicea că facem prea multă mizerie.

– Vai, Tony, ce-o să creadă Hollis despre noi?

– Nu ştiu.

– Cred că mama ta este mai manierată decît tine. Şi mă bucur foarte mult că mă aflu aici. Miroase foarte îmbietor.

Cina se dovedi a fi foarte zgomotoasă. Erau opt persoane la masă, inclusiv Lisa, sora lui Tony. Îşi adusese şi prietenul acasă pentru a-l prezenta familiei. Numele lui era Spencer şi se uita emoţionat la toate feţele zîmbitoare din jurul lui.

Hollis zîmbi în sinea ei. Ca şi ea, probabil că

nici el nu era obişnuit cu lipsa aceasta de formalism. Totuşi, începea să se obişnuiască. De fapt, chiar îi plăcea. Era... relaxant.

Observă felul în care se uita Lisa la prietenul ei, direct, cu ochi strălucitori. Amor de tinereţe în plină înflorire. Oare şi ea se uita la Tony în acelaşi fel? se întrebă Hollis. Era ceva atît de impudic, atît de evident. Dar, în acelaşi timp, atît de dulce.

Cei patru fraţi mai mici ai lui Tony mîncau cu un apetit uimitor, iar Maria îi tot oferea mîncare lui Hollis – mai mult *linguini* şi friptură înăbuşită de vacă, mai multă pîine proaspătă şi unt – pînă ce ea nu mai fu în stare să înghită nimic.

– Maria, te rog, nu mai încape nimic.

– Dar de-abia te-ai atins de mîncare. Tony, spune-i că trebuie să mai mănînce.

– Mamă, chiar dacă eu cred că i-aş da un sfat bun, lui Hollis nu-i place să-i spun eu ce să facă. Luînd mîna lui Hollis într-a lui, o duse la buze şi o sărută uşor. Am dreptate?

– Absolut, răspunse ea. Dar tu tot nu te laşi.

– Şi cu tine e la fel? întrebă Lisa. E îngrozitor, tot timpul ne dă ordine şi ne spune ce să facem, chiar dacă nu-i cere nimeni părerea.

Tony zîmbea. După cum se vedea, nu era prima oară cînd sora lui mai mică se plîngea în privinţa lui.

– Dacă n-aş fi fost eu să te bat la cap ca să înveţi, nici nu ai fi intrat la facultate.

– Iar eu ţi-am spus de un milion de ori cît de recunoscătoare îţi sînt, spuse tînăra. Dar acum nu mai sînt la liceu şi nu mai am nevoie de telefoane de control şi de predici. Privi spre Hollis în căutare de aliaţi. Mă stresează îngrozitor. Parcă ar fi un popă habotnic de la ţară. De parcă ar trebui să-i sărutăm inelul şi să-i spunem „naşule".

– O mică plecăciune atunci cînd trec pe lîngă tine ar fi de-ajuns, zise Tony.

Lisa îl privi scurt, apoi se uită la ceilalţi fraţi din jurul mesei.

– E mult mai rău decît tata.

Hollis zîmbi cu compasiune. Cu părul ei negru şi tenul smead, Lisa părea o versiune mai tînără, feminină, a lui Tony, şi lui Hollis îi plăcea felul ei de-a fi.

– Cred că îţi vrea binele.

– O, ştiu asta, dar ar trebui să mă lase în pace uneori.

– Cum mai stai cu notele? o întrebă Tony.

– Nu e treaba ta.

– E foarte deşteaptă, domnule, sări Spencer s-o ajute.

– Îl cheamă Tony, nu „domnule", făcu Lisa.

Tony zîmbi.

– Îmi place să mi se spună „domnule".

Spencer aruncă o privire spre chipul încăpăţînat al Lisei, apoi se uită din nou spre Tony.

– Are numai note de zece, zise el mîndru.

– Spencer, spuse Lisa cu o grimasă. Mi-ai promis!

Tony ridică paharul către sora sa.

– Aşa te vreau, Lisa. Sînt mîndru de tine.

– Şi dacă nu aş lua note mari?

– Tot aş fi mîndru de tine, zise el liniştit.

Cînd Lisa se relaxă în sfîrşit zîmbindu-i lui Tony, Hollis remarcă comunicarea tăcută şi caldă care se stabilise preţ de cîteva clipe între frate şi soră. Se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi avut şi ea astfel de rude. Nu avusese niciodată fraţi şi crescuse teribil de singură. Aici, alături de familia lui Tony, simţea dragostea şi siguranţa care îi lipsiseră pînă acum. Voia să fie o parte din tot ceea ce îl reprezenta.

Îl iubea.

O ştiuse chiar de la început. Era într-un fel prea devreme să ştie cu siguranţă aşa ceva. În urmă cu doar două săptămîni fusese furioasă cînd el-îi prezisese că se va îndrăgosti de el imediat ce vor fi ajuns împreună în pat. Avusese dreptate, desigur, dar se şi înşelase. Se întîmplase înainte ca ei să facă dragoste pentru prima

oară. Se întîmplase în magazin, în prima zi, cînd el o ţinuse de mînă, atunci cînd ea izbucnise în plîns la amintirea mamei ei. Avea să-şi aducă aminte toată viaţa de compasiunea caldă pe care o citise atunci în ochii lui.

El ar rîde dacă i-ar spune asta. El nu credea în nimic durabil; i-o spusese categoric. Nu vorbiseră niciodată despre viitor, nu la modul serios. Dar, chiar şi fără rezistenţa opusă de Tony, existau puternice deosebiri între personalităţile lor. El era aproape obsedat de munca lui şi avea tendinţa de a fi dificil şi cinic. Ea abia învăţa să zboare şi era deseori sfioasă şi ezitantă. Dacă acum era în stare să i se opună în probleme minore, era totuşi copleşită de forţa personalităţii lui.

Dar, în ciuda obstacolelor şi a diferenţelor de personalitate, îl iubea. Şi putea să spere că va ajunge şi el s-o iubească.

Familia Stellini rămase la masă, neîntreruptul şir al conversaţiei fiind punctat de dispute, pînă cînd Tony îi şopti lui Hollis la ureche că a sosit momentul să plece. La uşă, ea vru să o sărute pe Maria pe obraz, dar fu imediat prinsă într-o îmbrăţişare caldă pe care, de data asta, i-o întoarse cu afecţiune.

Femeia îi puse un pachet mare în braţe.

– Să mănînci, mă auzi? Şi ai grijă, te rog, şi de

băiatul ăsta al meu să mănînce cînd iese de la tribunal, bine? Mereu îi duc grija.

Tony îi făcu cu ochiul peste capul mamei lui.

– O să fac tot posibilul, Maria, zise Hollis.

Cînd se aflară în maşină, ea se întoarse spre Tony cu ochii strălucind.

– Ai o familie minunată.

– Crezi? Nu ai vorbit prea mult în seara asta.

– Sînteţi cu toţii cam plini de vervă.

– Asta aşa este. Dar mă bucur că i-ai plăcut. Şi ei te-au plăcut. Chiar foarte mult. Mama mi-a spus să te mai aduc pe la ea cît de curînd.

Expresia feţei lui Tony, tonul admirativ cu care vorbea, o făcură să se simtă plină de o căldură plăcută.

– A fost una dintre cele mai frumoase seri pe care le-am petrecut vreodată, oftă ea.

El dădu din cap mulţumit, apoi o duse la apartamentul său, unde transformară o seară minunată într-una senzaţională.

Dimineaţa următoare îi găsi pe amîndoi pe feribotul uriaş care făcea drumul de douăzeci şi şase

de mile pe mare pînă în Catalina. Stînd rezemată de balustradă, înfăşurată într-o haină scurtă de blană a mamei ei, Hollis era relaxată, cu capul rezemat pe spate de pieptul lui Tony, simţind cu încîntare căldura braţelor lui petrecute în jurul taliei ei. Ziua era rece şi clară, soarele strălucea şi lumea părea perfectă.

Libertate! Nu mai trebuia să se ducă la magazin timp de trei zile. Bella îi spusese să-şi ia liber şi să se distreze, şi că nu ar deranja-o să-i ţină locul chiar ceva mai des, ori de cîte ori Hollis ar simţi nevoia să mai iasă în lume.

Vineri, înainte de a pleca, Hollis stabilise cîteva întîlniri cu nişte artişti plastici pentru săptămînile următoare. În mintea ei persista ideea unei schimbări de accent la *Annabella Deux.* Noul, combinat cu vechiul. Avea să fie loc în continuare pentru toate antichităţile, dar urmau să apară şi cîteva vitrine cu bijuterii mai moderne şi artă contemporană. Ar putea chiar să sponsorizeze unul sau doi artişti, poate şi să organizeze o expoziţie specială, cu o recepţie de deschidere. Se putea servi şampanie, aşa cum procedau galeriile mai mari, şi puteau participa critici de artă şi ziarişti.

În clipa de faţă totul nu era decît pură fantezie, dar, cu destulă muncă şi implicare, putea s-o facă. Noul ei proiect era grozav de incitant; era

cotitura pe care o aşteptase şi şi-o dorise tot timpul. În cele din urmă va ieşi în lume, alături de oamenii pe care îi admira, şi poate că avea să fie chiar mai bună decît unii dintre ei.

În vreme ce toate aceste planuri îi zumzăiau în cap, îşi dorea să i le împărtăşească şi lui Tony. Dar nu putea. Nu încă. Se autoadmonestă pentru laşitate, dar adevărul era că nu avea deloc idee cum va reacţiona el.

Era o schimbare, şi încă una foarte mare, iar el îşi manifestase anumite rezerve – unele foarte puternice – în privinţa schimbărilor care o priveau. Îşi spuse că propria carieră o privea doar pe ea. Doar ea nu se amestecase în cariera lui, nu?

Dar nu era încă suficient de puternică, nici obişnuită să-şi susţină cauza cu fermitate. Tony nu părea să aibă asemenea probleme. El îşi exprima toate opiniile şi judecăţile cu toată forţa pe care i-o dădea personalitatea lui puternică. Îl iubea foarte mult, iar dacă ea i-ar fi împărtăşit visurile ei şi el nu ar fi fost de acord, ea nu credea că ar putea să suporte asta. Era ceva mult prea important pentru ea.

Oare temerile ei erau nefondate? Posibil. Nu avea de unde să ştie... şi nici nu voia să afle. Relaţia lor trebuia să se dezvolte. După o vreme,

o să-i spună. Sigur că o să-i spună. Deocamdată însă – aşa cum făcea şi cu mami cînd se întîmpla ceva neplăcut sau rău – era mai simplu să nu-i spună nimic. Nu merita scandalul.

Îşi scoase din minte problema, intenţionînd să se bucure de acest preţios weekend în compania lui. Punîndu-şi mîinile peste ale lui, suspină mulţumită.

Tony o rugase pe Hollis să-şi lase părul despletit şi acum vîntul îi arunca şuviţele peste faţă. Îl strînse pe tot cu o mînă într-o parte ca să o poată săruta pe gît. Îi simţea aroma de lămîie şi vanilie a şamponului ei, singurul parfum pe care îl folosea. De fapt, nici nu avea nevoie de altceva, observă ea cu satisfacţie. Nici de machiaj, nici de vreun alt artificiu. Era perfectă aşa cum era acum.

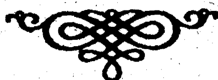
Îşi alintă obrazul de blana moale a hainei ei, apoi îşi îngropă faţa în părul des şi mătăsos.

– Eşti fericită? o întrebă el.

– Nu există cuvinte pentru ceea ce simt eu acum, răspunse ea sprijinindu-se şi mai mult de el.

El îşi reprimă impulsul de a-şi vîrî mîinile sub haina ei şi de a-i prinde sînii în palme. Erau în public, la urma-urmei, înconjuraţi de sute de alţi pasageri. Însă el manifesta uneori o anumită in-

capacitate de a-şi stăpîni mîinile, atunci cînd erau împreună. Trebui să se mulţumească cu urechea ei, pe care începu s-o alinte cu vîrful limbii. Era singurul care îi putea auzi oftatul satisfăcut luat repede de vînt. Numai el putea simţi fundul ei presîndu-l sugestiv. Zîmbi simţind cum trupul îi răspunde instantaneu cu o erecţie în urma acestei simple mişcări a ei. Avea să fie un weekend pe cinste. Iar el era un bărbat norocos. Cine ar fi crezut că această floare timidă se va dovedi în realitate o femeie atît de temperamentală?

Tony privea cu încîntare uimirea copilărească de pe chipul lui Hollis în timp ce făceau turul Catalinei. Insulă mică, cu cîteva porturi naturale şi splendide privelişti spre ocean, Catalina era în principal o rezervaţie naturală, dar fusese cîndva şi un refugiu preferat al starurilor de cinema şi al politicienilor prin anii '23.

Închiriară biciclete şi făcură turul insulei, zîmbind oamenilor prietenoşi care le ieşeau în cale. Mai tîrziu, proprietăreasa pensiunii unde stăteau îi duse la rezervaţia imensă, accesibilă numai local-

nicilor insulei, şi acolo urcară pe poteci de munte şi priviră caprele şi bizonii alergînd liberi pe dealurile din preajmă.

– Bizoni? spuse Hollis surprinsă. Credeam că au dispărut.

– Nu şi aici, spuse proprietăreasa cu mîndrie. Nişte tauri au fost aduşi aici, cu mai bine de şaptezeci de ani în urmă, pentru turnarea unui film mut. După terminarea filmărilor, au refuzat să se lase prinşi şi au rămas liberi vreme de cîţiva ani. Apoi, o persoană deşteaptă a hotărît să trimită cîteva femele. Acum avem o turmă ţinută sub control care numără cinci sute de capete. Tot ce depăşeşte cifra asta e trimis la Long Beach, sub formă de chiftele pentru hamburgeri.

Tony o conduse la dans, în seara aceea, la faimoasa sală de dans a insulei. Loc de desfăşurare al dansurilor-maraton pe timpul marii depresiuni economice, sala enormă se deschisese în seara respectivă pentru spectacolul unei mari orchestre şi se umpluse de sunetul demodatelor *swing*-uri pe care mama şi tatăl lui le dansau de obicei la nunţi.

Pe cînd era copil, Tony îşi privea părinţii vrăjit de imaginea tatălui său, mare şi greoi, şi a mamei sale timide care se mişcau împreună ca o singură

ființă. Pe ringul de dans, tatăl lui era curtenitor și gentil, și se purta cu mama lui de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Ea îi răspundea ca și cum asta ar fi fost menirea ei. Tony nu uita niciodată asta.

Acum, ținînd-o pe Hollis în brațe, avea impresia că retrăiește trecutul. Alunecau pe ring în ritmul unui foxtrot, un curtean ținînd în brațe un trandafir englezesc. Ca de obicei, ea era îmbrăcată superb, de data aceasta cu o rochie cu decolteu, de culoare crem și cu o croială simplă, clasică. Își purta părul strîns într-un coc complicat. Singurele bijuterii care le purta erau o pereche de cercei lungi, o combinație de mărgele mici și fildeș, și care îi ajungeau aproape pînă la umeri. Ceva neobișnuit pentru ea, se gîndi el. Frumos, dar deosebit de gustul ei obișnuit.

– Mă bucur că nu sînt bizon, zise ea.

El se aplecă spre ea și zîmbi.

– Și eu. Dar ce ți-a venit?

– Mă gîndeam ce soartă, să sfîrșești în chip de carne tocată. Nu e un gînd prea plăcut.

El rîse și o strînse mai aproape de el.

– Te distrezi?

– Mmmm. Grozav.

– Cred că aerul mării îți face bine.

Ochii ei scînteiară cînd privi spre el.

– Şi eu cred la fel. Îţi dai seama că am şi eu un weekend? N-am mai avut liber de luni de zile.

– Biata de tine!

– Da, biata de mine, făcu ea.

Însă expresia de beatitudine de pe chip spunea cu totul altceva.

– E ceva neobişnuit la tine în seara asta, spuse el. Eşti foarte bine dispusă. Chiar mai mult decît de obicei.

– Am avut o săptămînă bună. Un bărbat anume pe care îl cunosc, spuse ea ridicînd dintr-o sprînceană, m-a ţinut tot timpul ocupată.

– Cred că asta te-a obosit foarte tare.

– Sigur că da, zise Hollis. Dar sînt tînără. Rezist destul de bine.

El rîse.

– Mulţumesc. Sînt un mare admirator al rezistenţei tale. Frumoşi cercei, apropo. Sînt noi?

– Da. Fata care i-a făcut a venit la mine la magazin. E foarte talentată.

– Zău? Povesteşte-mi despre ea.

Hollis dădu din umeri.

– Nu acum. Ţine-mă în braţe strîns.

Nu putea să reziste unei astfel de cereri. I se părea că pluteşte într-un vis în timp ce dansa cu

ea. Capul ei îi ajungea pînă la bărbie şi îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui. Se mişcau încet, în deplină armonie.

Se îndrăgostea de ea. Realitatea aceasta sări de dincolo de marginile subconştientului. Cum se întîmplase aşa ceva? se întrebă el. Fusese sigur că aşa ceva nu i se poate întîmpla lui – niciodată – şi nu era convins că era prea încîntat de toată povestea. Nimic nu se schimbase. Era încă genul de bărbat care nu trebuie să se implice prea mult într-o relaţie. Nu era el genul care să se îndrăgostească. Nu, categoric nu!

Şi totuşi era implicat cu toată fiinţa. Îi ducea dorul cînd nu erau împreună. Era o plăcere pentru el să discute cu ea, să-i povestească unele dintre cazurile mai dificile – cenzurînd totuşi detaliile greţoase. Simţul umorului la ea era de-a dreptul bestial. La naiba, era o fiinţă cumplit de nostimă.

Iar ce se întîmpla cînd se aflau în pat era de-a dreptul incredibil. Îi înfierbînta sîngele mai mult decît oricare altă femeie cunoscută. Avea destulă experienţă la capitolul ăsta, dar nu experimentase niciodată un asemenea sentiment de comunicare totală. Se găseau unul pe celălalt şi se dăruiau unul altuia atît de uşor, încît graniţa dintre fiinţele

lor era aproape imperceptibilă. Sexul cu Hollis nu era nici un exercițiu de automulțumire, nici o supapă de siguranță. Era un legămînt care unea atît trupul, cît și sufletul. Era, în cel mai curat sens al expresiei, un act de dragoste.

O-o, Stellini, se gîndi el. Au trecut doar cîteva săptămîni și uite cît de mult o dorești. De două ori o-o! De fapt, chiar acum, în timp ce dansa cu ea, simțea cum îl îmboldește dorința. Faptul că era atît de aproape ea îl făcea să se aprindă tot.

– Cred că e cazul să trecem la următorul stadiu al acestui weekend „murdar", spuse el.

– Vorbești serios? Care ar fi nivelul ăsta?

– Mă bucur că ai întrebat. Am terminat partea cu turismul și cu dansul. Acum – își transformă el glasul într-o șoaptă – e timpul ca eu să intru în tine.

Ea se trase puțin înapoi și îl privi cu ochii sclipind poznaș în timp ce obrajii, deveniți brusc trandafirii, îi trădau emoția.

– Chiar aici?

El înălță din umeri și zîmbi la rîndul lui.

– Nu mai am răbdare pînă ajungem în cameră. Ai ceva împotrivă dacă plecăm acum?

– Și dacă aș avea?

– Atunci, aș fi nevoit să te trag de păr după

mine.

– Nu, mulţumesc. Scenele cu omul de grotă nu sînt printre fanteziile mele favorite.

– Aşa? făcu el coborîndu-şi pleoapele şi arcuindu-şi sugestiv o sprînceană. Dar există vreo fantezie pe care ai vrea s-o pui în practică? Eu îţi stau la dispoziţie.

– Eşti un neruşinat, asta eşti!

– Mulţumesc pentru compliment. Şi, dacă vorbim de fantezii, să ştii că am şi eu cîteva.

Îi şopti la ureche detaliile unui scenariu scurt, o auzi cum trage brusc aer în piept, şocată, apoi se apucă să-i mai povestească unul.

– Tony, zise ea gemînd lipită de gîtul lui. Eşti prea nebunatic pentru mine. Opreşte-te. Ai cîştigat.

– Deci vii cu mine?

Ea ezită, se trase din nou înapoi şi îl privi, muşcîndu-şi buzele ca să nu izbucnească în rîs.

– Nu cred că o să reuşesc să tac din gură tot timpul, tu ce zici?

Hohotul lui de rîs atrase atenţia dansatorilor din jurul lor. Fără să le dea atenţie, el o îmbrăţişă, în timp ce izbucnea la rîndul ei în rîs. Apoi o luă în braţe şi ieşi cu ea din sală.

O iubea. Era prea curînd, dar era adevărat. Se

întrebă cît avea să dureze. Veşnicia era un concept bun pentru visători. Totuşi, nu era mai puţin adevărat că în clipa de faţă o iubea. Îi venea să scrie asta pe scoarţa unui copac şi să o încadreze cu o inimă. Îşi imagină cum ar fi arătat. *Tony Stellini o iubeşte pe Hollis Blake.*

Poate că într-o zi va fi în stare să o spună şi cu voce tare.

Capitolul 9

În timp ce-şi usca părul în faţa şemineului, Hollis auzi soneria de la intrare. Înfăşurîndu-şi un prosop în jurul capului şi asigurîndu-se că halatul de baie îi este bine încheiat, se grăbi la uşă şi se uită pe vizor.

Tony stătea în faţa uşii zîmbind caraghios.

Inima ei începu să bată mai repede, ca întotdeauna cînd îl vedea. Deschise uşa.

– Mi-a fost dor de tine, zise el.

– Dar am stabilit că ne vom acorda reciproc o noapte liberă. Îţi aminteşti? Ca să putem recupera orele de somn.

– A fost o tîmpenie.

Ea rîse.

– Ai dreptate, desigur. Ce prostie din partea mea. Intră.

El trecu pragul şi, luînd-o în braţe, o sărută cu pasiune. Ea îi răspunse aşa cum făcea întotdeauna, fără să ia în seamă prosopul din jurul capului ei care căzuse pe podea, înfiorîndu-se sub degetele lui care îi treceau prin păr, coborînd uşor spre talie.

– Mmmm, miroşi bine. A săpun şi a soare.

– Fabricanţii şamponului meu îţi mulţumesc. Ai putea să patentezi sărutul ăsta al tău.

– Deci îţi place, hm? Bine. Mai e destul acolo de unde vine el. Cu braţele încă în jurul ei, se lăsă pe spate şi se uită la trupul înfăşurat în halatul de baie. Tocmai făceai duş?

– Cum ai ghicit?

– E elementar, draga mea, ca să nu mai pomenesc de inteligenţa mea dezvoltată.

În timp de Hollis închise uşa, Tony trecu pe lîngă ea cu mersul lui încrezător, privind prin sufragerie ca şi cum i-ar fi aparţinut, chiar dacă nu fusese acolo decît de cîteva ori. Îşi petrecu-

seră cea mai mare parte a timpului în apartamentul lui. Acolo era patul mai mare.

– Îmi place casa asta. Se aşeză şi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea. Îmi aduce aminte de magazin.

– E normal. Bella l-a mobila cu mobilă luată de la magazin. Hollis aruncă şi ea o privire prin camera de zi a casei de oaspeţi a Bellei. Dacă aş rămîne în ea, aş mobila-o complet diferit. Mai puţin frou-frou şi nu chiar atît de victorian. Ceva mai contemporan. Vrei ceva de băut?

– Sigur. Scotch, dacă ai.

După ce culese prosopul de pe jos şi îl aruncă în baie, ea se îndreptă spre vitrina care ţinea loc de bar şi îi pregăti un pahar lui Tony. Turnă pentru ea vin alb şi puse amîndouă paharele pe o tavă de lemn pe care o duse pînă la măsuţa de cafea. Se aşeză lîngă Tony pe sofa şi luă o înghiţitură de vin.

Era obosită. Fusese o zi epuizantă şi interesantă. Ridicîndu-şi părul peste spătarul sofalei, se rezemă cu obrazul de umărul lui Tony. Îşi simţea pleoapele grele şi oftă adînc.

– Pleci undeva? o întrebă el.

Ceva din tonul lui o făcu să deschidă brusc ochii şi să se îndrepte ca să-l poată vedea mai bine. Ce chip minunat avea – puternic şi foarte

expresiv. Dar era ceva în privirea lui ce ea nu mai văzuse înainte. Era... teamă! El făcea tot posibilul ca să o ascundă, dar teama era acolo.

Ea își puse paharul pe masă.

– Tony, ce s-a întîmplat?

Gura lui senzuală deveni o linie subţire.

– Ai spus „dacă aş rămîne". Suna de parcă te-ai gîndi să pleci. Ce vrei să părăseşti? Casa asta? Oraşul ăsta? Pe mine?

– O, nu! strigă ea uimită de felul în care îi interpretase el spusele. Tony, sigur că nu, bineînţeles că nu te părăsesc! Cum de te poţi gîndi la aşa ceva?

El expiră puternic şi o trase în braţele sale. Strîngînd-o tare la piept, murmură:

– Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu cred că aş suporta să te pierd.

– Prostule, zise ea, certîndu-l cu blîndeţe.

Îi ascultă o vreme bătăile inimii, aşa cum stătea lipită de pieptul lui. Apoi se întoarse cu faţa spre el şi zîmbi. Era plină de dragoste pentru el şi voia ca el să vadă sentimentul ăsta scris pe chipul ei.

– Nu plec nicăieri, îl asigură ea.

Îl privi cu atenţie, în timp ce el îi pieptăna părul cu degetele. Expresia chipului ei îl relaxase în mod clar şi el lăsă să-i scape un oftat.

– Asta e bine.

– Cum ai putut să crezi asta?

Nu-şi imaginase că el ar putea fi atît de vulnerabil. Ce-l adusese în starea asta? se întrebă ea căutîndu-i privirea în timp ce îşi alinta obrazul de palma lui. Înainte de a-l cunoaşte pe Tony nici nu ştiuse că dragostea are o asemenea putere, mai ales puterea de a răni.

– Nu ştiu, zise el. Cred că devin cam emotiv cînd eşti lîngă mine... şi nu sînt deloc încîntat de asta. Of, la naiba!

Sărutînd-o pe creştet, slăbi strînsoarea braţelor în jurul ei şi se întinse să-şi ia paharul. Continuă să-şi ţină un braţ trecut peste umerii ei şi să se joace cu şuviţele ei de păr în timp ce-şi sorbea scotch-ul.

– Deci, spune-mi despre ce vorbeai mai înainte, zise el ca şi cînd discuţia anterioară nici nu ar fi avut loc. De obicei, eu vorbesc tot timpul, aşa că e drept ca şi tu să ai timpul tău rezervat.

– Nu era nimic esenţial. Trebuie să iau cîteva decizii, asta e tot. Trebuie să vînd apartamentul mamei din Fountain, să hotărăsc ce voi face cu magazinul, să mă gîndesc unde aş vrea să locuiesc...

– Cum adică, să hotărăşti ce vei face cu magazinul? spuse el tresărind şi privind-o pe dea-

supra paharului.

Amintindu-şi de călătoria cu feribotul în timpul căreia se frămîntase dacă să-i împărtăşească planurile ei sau nu, Hollis îşi dădu seama că nu i se părea corect să evite atîta timp răspunsul.

– Nu sînt sigură că vreau să conduc *Annabella Deux* toată viaţa. M-am gîndit la cîteva alternative.

– *Aşa?*

Ceva din tonul cu care rosti acel singur cuvînt declanşă un semnal de alarmă. Din nou.

– Alternative, repetă el.

Apropierea pe care o simţiseră amîndoi cu cîteva clipe în urmă se destrăma. Ceva îl deranja. Îşi retrase braţul din jurul ei şi, punînd picior peste picior, îşi sorbi scotch-ul şi privi focul din cămin, evitînd să se uite la ea.

Hollis îl studie, apoi îşi lăsă o mînă pe braţul lui.

– Tony?

– Hmm?

– Nu eşti tu însuţi în seara asta. Ce s-a întîmplat?

El puse paharul jos, dar nu se întoarse spre ea, ci continuă să privească fix măsuţa de cafea.

– Am avut o întîlnire ca să fac un tîrg la tribunal astăzi. În cazul acela de abuz sexual de care ţi-am povestit – tatăl care credea că e dreptul lui

să facă tot ceea ce voia cu fetele lui. Îţi aminteşti?

– Cum aş putea să uit? clătină ea din cap încet.

– După care am trecut pe la magazin. Nu erai acolo.

Glasul lui suna plat, fără urmă de emoţie. Totuşi, ea se simţi acuzată de ceva, şi un uşor sentiment de vinovăţie îi confirmă asta.

– Pe la ce oră?

– Pe la trei sau cam aşa ceva.

Ea încuviinţă.

– E adevărat. Am fost în Venice după-amiază. Abia m-am întors de acolo.

El o privi neîncrezător.

– Venice. Unde anume în Venice?

Ea îi spuse numele unei străzi, iar el se încruntă.

– Nu e chiar cel mai bun cartier din lume. E o zonă cu criminalitate ridicată.

– Am fost destul de atentă. Am încuiat portiera maşinii. Şi, desigur, adăugă ea în treacăt, am întotdeauna în geantă tubul de spray paralizant.

– Ai fost acolo după lăsarea întunericului?

Ea încuviinţă dînd din cap.

– Ce făceai acolo?

– Mă uitam la nişte posibile articole pentru magazin.

– Credeam că toate articolele din magazin vin singure la tine.

– Aşa este, dar vreau să schimb asta, să caut lucruri noi. M-am gîndit să transform magazinul într-o galerie.

– Înţeleg.

Nu-i plăcea deloc ceea ce se întîmpla. Fie era supărat din cauza procesului sau din cauza celor spuse de ea, sau pentru vreun alt motiv necunoscut, o pedepsea retrăgîndu-se, ascunzîndu-se în spatele unei faţade de întrebări reci şi răspunsuri, iar starea lui de încordare o făcea pe ea să se simtă de parcă ar fi făcut ceva rău. Şi mama ei se purta la fel. Cunoştea tipicul, şi nu-i plăcea absolut deloc.

Respiră profund ca să se întărească înainte de a spune:

– Am senzaţia că mă interoghezi, Tony, şi nu-mi place prea mult.

Chipul lui se înăspri şi nările i se dilatară. Dar nu scoase nici o vorbă.

– Uite, spuse ea încercînd să păstreze un ton rezonabil, îmi pare rău că nu am fost acolo atunci cînd ai venit, dar dacă m-ai fi sunat să-mi spui...

– A fost o decizie de moment, pe care a trebuit să o adopt în procesul ăsta ca să rezolv o neînţelegere juridică. Eu...

Se opri şi îşi privi mîinile încleştate. Apoi răsuflă cu năduf şi se rezemă de spătarul sofalei.

– Nu mai contează, zise el trecîndu-şi o mînă peste faţă. Mă port ca un imbecil, şi nici nu e măcar pentru prima oară. Îşi întoarse capul şi îi zîmbi. Nu era un zîmbet imens, dar era totuşi un zîmbet. Îi luă mîna şi i-o strînse uşor. Haide, povesteşte-mi despre Venice.

Îşi dădea silinţa, vedea şi ea lucrul ăsta, şi atmosfera din încăpere păru mai puţin îngheţată, iar nervii ei se mai destinseră.

– Sigur nu vrei să vorbim despre proces?

– Sigur.

– Bine.

Ea mai luă o înghiţitură de vin. Era pentru prima oară în ultimele cîteva minute cînd îl gusta cu adevărat. Îi simţi efectul calmat, liniştitor în timp ce îi încălzea pieptul.

– Am stat acolo vreo trei ore, începu ea.

Lăsînd amintirea după-amiezei încîntătoare să înlocuiască starea de tensiune dintre ei, Hollis zîmbi fericită adunîndu-şi picioarele sub ea şi luîndu-l pe Tony de mînă.

– Oh, Tony, a fost minunat! Iris – cea care mi-a făcut cerceii...?

El dădu din cap încurajator.

– A adunat un grup de prieteni de-ai ei ca

să-mi arate lucrările lor. Totul e foarte interesant. Unul dintre ei, un tînăr coreean, a făcut nişte sculpturi în lemn incredibile, miniaturi ale unor feţe monstruoase. Iar o femeie pe care am cunoscut-o acolo a inventat un nou procedeu de prelucrare a mătăsii. Face nişte ţesături care nu seamănă cu nimic din ce am... Se întrerupse rîzînd. De fapt, nu contează detaliile. Tot ce trebuie să ştii e că vizita asta mi-a făcut mare plăcere.

– Mă bucur.

Ea se apleca spre el.

– În magazin simţeam că mă sfîrşesc încetul cu încetul, Tony, iar azi mi-am dat seama că mai am şi alte posibilităţi. Nu trebuie să fac tot timpul ceea ce a făcut mami.

El dădu din cap şi îi sărută mîna, absent. Ea se întrebă ce era oare în capul lui. De obicei îl citea cu uşurinţă, dar nu şi de data asta.

El îi puse mîna la loc în poală şi o bătu uşor cu palma. Ea îl aştepta să vorbească, dar el rămase tăcut, iar ea îl urmări cum se ridică şi se îndreaptă spre bar. Îşi turnă un nou pahar şi se uită la ea peste umăr:

– Mai vrei şi tu unul?

Ea ridică paharul cu vin.

– Încă mă mai lupt cu ăsta.

Tony îşi făcu din nou de lucru cu sticla de

scotch, dorindu-şi să nu fi fost atît de tulburat de această conversaţie. Rămînînd cu spatele la ea, zise:

– Ai de gînd să faci mai multă vreme lucrul ăsta?

– Poate.

– În Venice? În centrul Los Angeles-ului? În Melrose? Pe acolo îşi au studiourile cei mai mulţi artişti plastici, nu-i aşa?

– Da.

În sfîrşit se întoarse spre ea, strîngînd paharul cu amîndouă mîinile.

– E un oraş periculos.

El încercă să reziste tensiunii pe care o simţea din partea ei, dar vocea îi suna spartă atunci cînd spuse:

– Aici ţi se poate întîmpla orice, Hollis. Orice.

Ochii ei mari şi căprui trădau o emoţie care oscila între vinovăţie şi hotărîre.

– O, Tony, nu începe.

– Dacă aş putea să fac ceea ce vreau, continuă el, conştient de faptul că săpa o prăpastie şi mai adîncă odată cu fiecare cuvînt, ţi-aş cere să stai în magazinul tău toată ziua, ca să ştiu că eşti în siguranţă.

– Dar asta ar fi ca o închisoare!

Îşi puse paharul jos şi se ridică în picioare în

faţa lui, strîngînd mai tare nodul cordonului de la halat.

– Nu pot să trăiesc aşa, iar tu nu-mi poţi cere una ca asta.

Părea atît de mică în halatul ei gros, cu părul bogat căzut pe umeri ca o pelerină. Mică, dar tenace.

– Nu mai fi atît de patern, te rog, zise ea cu voce tremurătoare. Nu am nevoie de aşa ceva din partea ta.

Era pe punctul de a-şi pierde răbdarea cu el, poate chiar şi cumpătul, vedea bine asta. Se tot întreba ce naiba îl apucase.

De obicei obiectiv, fusese pregătit să spună lucrurilor pe nume, să se confrunte cu situaţii neplăcute în fiecare zi. Şi, obiectiv vorbind, ea avea de partea ei toată logica din lume, în timp ce el se purta ca un nevrotic complet lipsit de raţiune. Sigur că putea să-şi discute opţiunile carierei cu el. Sigur că trebuia să iasă şi ea în lume. Sigur că nu avea cum să o protejeze.

Toate capacităţile lui de analiză nu făceau doi bani în situaţia de faţă. Eşuaseră complet cînd fusese vorba să deschidă o fereastră în propriul său suflet. La naiba, îşi dorea să nu fi fost îndrăgostit de ea. Nu se mai purtase niciodată în halul ăsta – lipsit de raţiune, instabil, spunînd şi

simţind cele mai trăsnite lucruri. Şi totuşi nu putea să scape de senzaţia că un lucru nu era în regulă. Ceva în legătură cu schimbarea...

Aşteptînd o clipă să-şi reprime stînjeneala, rămase cu ochii aţintiţi în pahar, de parcă lichidul chihlimbariu ar fi conţinut răspunsurile pe care le căuta el. Apoi îşi ridică din nou privirea şi, încercînd să găsească o cale de împăcare, făcu doi paşi spre ea. Ridică mîna, apoi o lăsă să cadă de-a lungul trupului.

Voia să o atingă, să aducă din nou apropierea dintre ei, dar ştia că nu ar accepta asta în clipa de faţă. Aşa că puse paharul jos şi se aşeză pe braţul canapelei, păstrînd distanţa dintre ei.

Cu o voce neutră, spuse:

– Ştiu că nu prea are sens ceea ce spun, dar nu ştiu ce am de făcut în cazul de faţă. În ultima vreme te-ai schimbat. Nu poţi să negi asta.

Ea se încruntă şi se gîndi cîteva clipe.

– Aşa să fie?

– Da.

Suspină şi căzu la loc pe canapea, alături de el, dar nu în apropierea lui. Sentimentele războinice i se atenuaseră; simţea clar asta, şi era recunoscătoare.

– Eu nu mă simt atît de diferită, spuse ea gînditoare. Mai fericită, poate. Nu mai sînt atît de

timidă. Sînt mai liberă.

Îl privi şi zîmbi puţin, iar el simţi că îi mai vine inima la loc. Starea lui de spirit se schimba la o simplă tresărire a muşchilor ei faciali.

– Asta eşti tu, ştii? zise ea. Datorită ţie nu mă mai simt atît de pierdută ca înainte.

Privi spre şemineul unde focul ardea cu flacără vie, strălucitoare.

– Cea mai mare parte a vieţii mele a fost tristă, continuă ea, şi m-am simţit îngrozitor de neînsemnată. Fetiţa bună a lui mami, şcolăriţa ascultătoare, pînă şi lui Phil i-am fost o logodnică decentă.

Chipul ei căpăta o expresie visătoare, pe măsură ce se adîncea în gînduri. El se ridică de pe braţul canapelei şi se aşeză pe perna de lîngă ea, conştient de faptul că îi spunea ceva foarte important, dezvăluindu-şi o parte a sufletului care nu mai văzuse pînă atunci lumina zilei.

– Atunci cînd eşti mic ţi se dau cărţi de colorat, zise ea. Paginile sînt pline cu imagini trasate cu negru, iar tu trebuie să umpli spaţiile cu culoare, avînd grijă să nu depăşeşti liniile. Dar în mine a existat întotdeauna o parte care tînjea să treacă dincolo de linii, să umple pagina cu tot felul de culori îndrăzneţe; voiam să creez propriul meu desen.

Se întoarse spre el cu ochii strălucind intens.

– Of, Tony, cred că abia acum încep să ascult de vocea aceea pentru prima oară în viaţa mea.

Trecu o clipă înainte ca el să înţeleagă ceea ce îi spusese şi pasiunea cu care îi făcuse mărturisirea. Tony se simţi dintr-o dată ameninţat. Într-un cotlon al minţii lui înţelegea că se schimbase ceva în relaţia lor, complet şi irevocabil.

Îşi puse o mînă pe genunchiul ei.

– Mă bucur pentru tine, iubito, sincer, zise el liniştit. Mă bucur că ai găsit ceva care să te facă fericită.

Ridică mîna şi îi mîngîie părul care îi încadra faţa, aruncîndu-i apoi pletele peste umăr.

– Dar mă întreb ce se va întîmpla cu noi, adăugă el.

Cîntări în palmă şuviţele mătăsoase, lăsîndu-le să-i cadă printre degete în timp ce îi şopti:

– Nu aş putea suporta să te pierd. Te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi îl privi cu un amestec de tandreţe şi tristeţe care lui îi sfîşie inima.

– Şi eu te iubesc, spuse ea. Te iubesc atît de mult!

Hollis îşi deschise braţele spre el, iar Tony se întinse spre ea, îmbrăţişînd-o strîns şi murmurîndu-i numele. Rămaseră contopiţi unul cu celălalt

preţ de ceea ce li se păru a fi o clipă suspendată în timp. Îşi mărturisiseră în cele din urmă sentimentele pe care şi unul şi celălalt le aveau de mai multă vreme, dar pe care ezitaseră să le dezvăluie.

Tony o iubea, se gîndi Hollis. Poate nu asta voia, dar o iubea totuşi. Atunci, ea de ce plîngea în loc să se bucure? De ce nu era în al nouălea cer, plină de sentimentul de satisfacţie şi împlinire pe care şi-l dorise într-o astfel de clipă? Pentru că între ei mai persista o barieră, ceva care îi împiedica să se dăruiască total unul altuia acum, şi poate oricînd altcîndva. Nici unul din ei nu înfruntase bariera în seara asta. Nici unul din ei nu părea dispus s-o facă.

Oare se temeau amîndoi că adevărul îi va face liberi... că îi va elibera unul de altul?

Tony o legăna pe Hollis în braţe, dorindu-şi să nu se mai gîndească la nimic. După un timp îşi slăbi îmbrăţişarea şi se dădu puţin pe spate ca să o privească. Nu putea să îndure să vadă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, aşa că, luîndu-i chipul în palme, i le sărută. Îşi mişcă buzele pentru a prinde umezeala lacrimilor chiar de la izvor şi de pe genele fragile, acum îngreunate de rouă.

Simţindu-i răsuflarea caldă pe piele, Hollis gemu şi închise ochii tremurînd. Într-o secundă,

mîngîierile lui liniştitoare treziseră toată pasiunea care existase întotdeauna între ei, făcînd-o să erupă. Fără să fi plănuit gestul, ea îşi dădu capul pe spate şi îi oferi gura cu buzele întredeschise, ca o invitaţie.

Ea îi auzi oftatul înăbuşit şi îi simţi trupul care se încordase brusc. Şi el devenise conştient de schimbarea de atmosferă, ca şi ea, aşa că preluă controlul. Acum nu mai era blîndul consolator, nici măcar langurosul amorez cu mişcări caline. Acum era tot numai muşchi, foc şi putere, controlînd nevoia unuia de celălalt şi lăsînd deoparte orice altceva.

– Hollis, iubirea mea.

Îi acoperi faţa de sărutări şi răsuflarea lui fierbinte o făcu să simtă fiorul pasiunii străbătînd-o ca un rîu de foc.

– Lasă-mă... şopti el muşcîndu-i lobul urechii şi lingîndu-i apoi urmele pe care le lăsaseră dinţii lui.

Trase de cordonul înfăşurat în jurul taliei ei şi îi scoase halatul, apoi îi mîngîie trupul de la umeri la coapse şi înapoi. Continuă să o mîngîie astfel, cu mişcări care o făceau să tremure. Se arcui spre el, iar el scoase un mîrîit de plăcere, apoi începu să-şi smulgă hainele de pe el cu disperare, ca şi cum dragostea ar fi rezolvat toate problemele.

În cîteva secunde nu mai exista nici urmă de

îmbrăcăminte între ei. El se ridică în genunchi, tot numai graţie masculină şi putere. Doamne, cît de mult îi iubea trupul!

El o împinse la loc pe sofa şi începu să-i atace toate simţurile cu armele pe care le avea la îndemînă. Ea închise ochii şi începu să se mişte instinctiv, în timp ce el cobora tot mai jos sărutînd-o, posedînd-o. Mergea. Întotdeauna mersese. Limba lui, gura lui, dinţii lui o zăpăceau în aşa măsură, încît nu mai putea gîndi. El îi răscolea cu febrilitate fiecare centimetru al fiinţei ei, sărutîndu-i braţele, gîtul, interiorul tremurător al coapselor.

– Tony, Tony, *da!* strigă ea cînd el îi desfăcu buzele fierbinţi ale feminităţii ei, lingînd cu frenezie comoara ascunsă, folosindu-şi dinţii şi vîrful limbii ca să-i excite mugurul sălbatic din centru. Hollis îşi simţea sîngele fierbinte pulsînd sălbatic în tîmple cu un amestec de căldură şi plăcere care, prin intensitate, se apropia de durere.

Mîinile lui urcară din nou pe trupul ei, dibuindu-i sfîrcurile tari în vreme ce gura lui insistentă o aducea în pragul orgasmului. Se retrase, o alintă din nou, apoi se retrase iar. O pedepsea; îşi punea marca de proprietate asupra ei.

Ea încercă de cîteva ori să-l atingă, să-i mîngîie organul, dar de fiecare dată el îi împingea

mîinile deoparte. Ei trebuia să i se acorde toată atenţia în seara asta. El purta acum un război al posesiei dictat de un instinct primar, şi era mai agitat decît îl văzuse ea vreodată. Urcă din nou spre sînii ei, luîndu-i sfîrcurile în gură şi sugîndu-le, delectîndu-se cu ele.

– Iubito, iubito, gemu el cu gura lipită de ea. Nu mă mai satur de tine.

Şi totuşi îşi folosea toată îndemînarea pentru a o aduce la graniţa nebuniei, dar nu mai departe. Iar ea se mişca neajutorată sub mîinile lui, clătinînd din cap într-o parte şi în alta cînd el îşi introduse un deget în ea, apoi două, cît mai adînc cu putinţă, frecîndu-i şi apăsîndu-i cu degetul mare nodul de nervi întinşi la maximum.

Undeva, în haosul care îi domina gîndurile, ea înţelese ce se petrece. El încerca să amuţească glasul înspăimîntat din capul lui şi, în acelaşi timp, să-şi afirme dominaţia asupra ei în singurul domeniu în care îi putea servi drept maestru, în singurul domeniu pe care ştia că îl putea controla.

Nu avea nici o putere să se lupte cu el. Trupul ei se comporta ca şi cum ar fi tînjit de ani de zile după al lui. Ea se zvîrcoli tremurînd şi gemînd în timp ce din adîncul ei izvorau licorile dragostei. Respiraţia i se transformase în gemete întretăiate. Înfigîndu-şi unghiile în carnea lui, strigă:

– Tony! Nu mai rezist!

El trecu deasupra ei şi, apucînd-o de păr, o sărută apăsat pe gură pentru prima oară de cînd începuse asaltul asupra simţurilor ei. Limba lui zvîcni, invadînd-o cu aceeaşi nerăbdare cu care îi invadase şi restul trupului. Îşi gustă propria aromă de pe buzele lui şi simţi că arde toată numai pentru el, cu coapsele ridicate ondulîndu-se într-o implorare mută. Organul lui dur, rigid, pulsa lipit de coapsa ei, iar ea îşi desfăcu picioarele şi le încolăci în jurul taliei lui, rugîndu-l fără cuvinte să umple golul din ea în felul în care numai el singur ştia să o facă.

– Mă vrei... spune-o, zise el gîfîit.

– Tony, gemu ea.

– Spune-o! porunci el din nou. Spune-mi că trebuie să mă simţi în tine acum.

– O, Doamne, da, spuse avînd senzaţia că va leşina în curînd sau va muri. Te vreau. Acum. Te rog, imploră ea cu ultimele puteri.

Cu o singură mişcare sălbatică, el se trase puţin înapoi şi o pătrunse cu atîta forţă, încît o făcu să ţipe.

Mişcările lui încetară. Printre gîfîieli, cu o voce care trăda nerăbdarea, o întrebă:

– Iubito, te-am rănit?

– Nu, nu...

El intră în ea încă o dată, cu mişcarea crîncenă, necruţătoare a unui războinic, umplînd-o pînă ce nu mai rămase loc nici măcar pentru o moleculă de aer; nu mai era loc pentru nimic altceva în afara lui.

– Nuuuu!

Ultima ei negaţie se transformă într-un geamăt prelung atunci cînd explodă în mii de pete de lumină. Încercă să-l prindă pe Tony, să-l ducă împreună cu ea, dar el era prea departe, strigîndu-i numele, spunîndu-i că o iubeşte cu tot sufletul lui.

Duminică seara, Hollis se întîlni cu Bella şi Kate la Versailles, ceea ce era un nume cam ciudat pentru un restaurant cubanez de lîngă Venice. În timp ce se înfruptau din bananele prăjite, din cîrnaţi şi din fasole neagră, Hollis observă cum cele două prietene se uitau mereu la ea şi apoi una la alta.

După cîteva minute de pregătire a apărării, ea zise:

– Ei? Care din voi are de gînd să spună ceva

în privinţa părului meu?

– E o perucă? întrebă Bella plină de speranţă.

– Nu.

– Spune-mi, cel puţin, că l-ai vîndut, zise Kate. Peruchierii plătesc gras pentru părul virgin – dacă pot să spun aşa.

– Nici tu nu ai ghicit. Am început de dimineaţă, gîndindu-mă să-i tund puţin vîrfurile şi am sfîrşit prin a-l hăcui de tot. Cred că de mult mă bătea gîndul să-l tai.

– Să-l tunzi, da, zise Bella. Dar pe tot, într-o singură zi?

– După ce am terminat arătam pur şi simplu groaznic, aşa că m-am dus şi l-am aranjat la un coafor din centru. Slavă Domnului că aveau deschis duminica.

Mai luă o furculiţă de orez şi se strădui să înghită înainte de a întreba:

– Ce părere aveţi? Serios vorbind.

Întoarse capul ca să le ofere o imagine cît mai completă a tunsorii ei etajate, extrem de scurte. Era ceva de genul pe care mama ei obişnuia să-l numească tunsoare de spiriduş, aşa cum purta cu treizeci de ani în urmă Audrey Hepbrurn, actriţa favorită a lui mami.

Kate rupse tăcerea în cele din urmă.

– Acum, că m-am obişnuit, trebuie să spun că

îmi place foarte mult.

– Sînt de acord, spuse Bella. Te avantajează.

– Dar, continuă Kate clătinînd din cap, lui Tony nu o să-i placă deloc.

Hollis încuviinţă.

– Sigur. Şi nu e foarte plăcut la vedere cînd nu-i place ceva.

– Cît timp a fost plecat? întrebă Bella.

– Trei zile. Conferinţa a început vineri de dimineaţă. Îl iau de la aeroport imediat ce terminăm de mîncat.

Un sentiment neplăcut de spaimă continua să nu-i dea pace. Încercă să-l alunge.

– Nu sînt deloc nerăbdătoare să-l întîlnesc.

– Care e problema?

Grija din tonul Bellei era liniştitoare. Îi era ca un fel de mătuşă dragă, nu ca aceea pe care o avusese Hollis, ci asemeni celei pe care şi-o dorise.

– Cum e posibil să iubeşti pe cineva atît de mult şi totuşi să stai ca pe ghimpi în jurul lui? se întrebă Hollis cu voce tare. Mă simt ca o adolescentă rebelă atunci cînd sînt departe de el, dar, cînd sîntem alături, vreau să-l împac, să fiu blîndă ca să nu stric jocul. Există o anumită tensiune între noi în ultima vreme, dar nu vorbim despre asta. E o prostie.

– Bărbaţii, declară Kate transformînd, ca de

obicei, cuvîntul într-un epitet.

– Ei, zise Bella zîmbind, ai trecut printr-o schimbare destul de evidentă, să ştii. Cum ar fi îmbrăcămintea, de exemplu.

– Ce nu e în regulă cu îmbrăcămintea mea?

Hollis simţi că trece din nou pe poziţii defensive, dar nu se putea abţine. Nu se putea relaxa în seara asta, chiar şi aşa, stînd de vorbă cu prietenele ei. Ceva era foarte nelalocul lui, simţea asta pînă în adîncul sufletului. Nu avea de-a face cu cina, ci cu ceea ce avea să vină mai tîrziu, cînd se va întîlni cu Tony.

– Hei, rochia e grozavă, spuse Kate. E chiar frumoasă. Numai că tu nu ai fost niciodată genul care să poarte rochie indiană lungă şi sandale.

– Asta aşa e, se declară Bella de acord. Pur şi simplu nu e...

– Nu e Hollis? zise ea întorcîndu-se cînd spre una, cînd spre cealaltă, făcînd să răsune micii clopoţei aurii din urechile ei. Aşa cum nici cerceii ăştia nu se potrivesc cu Hollis?

Kate ridică din umeri.

– Mă rog, nu cu cea pe care o ştim noi.

– Nu cred că îmi plăcea să fiu acea Hollis pe care o ştiaţi voi, zise ea atacînd din nou porţia de mîncare, simţind cum Bella şi Kate schimbau priviri îngrijorate.

În timp ce mesteca mîncarea fără să-i simtă gustul, gîndurile ei săreau încolo şi încoace încercînd să evite nodul de spaimă din centru minţii ei. Trecuse printr-o schimbare, spusese Bella. Poate că venise timpul s-o informeze mai exact asupra schimbării acesteia.

– Bella, ce ai spune să schimbăm profilul magazinului?

– Poftim?

Hollis puse furculiţa deoparte şi se lansă în atac; mai bine să pună pe masă toate surprizele deodată.

– Am putea să-l modernizăm, să experimentăm cîteva lucruri noi, ca, de exemplu, o galerie de artă. Şi mi-ar plăcea să port propriile mele haine. Mai ales că aş arăta caraghios cu costumul şi cu noua mea coafură. M-am gîndit că ar trebui să angajăm un director permanent, aşa încît să am mai mult timp liber să pot pleca în nişte călătorii de prospectare. Ai putea veni cu mine dacă ţi-ar face plăcere – San Francisco, Santa Fé, Taos. Eu nu prea am călătorit aici, în State.

– Dar ştiu că ţi-a lucrat mintea, nu glumă, zise Bella complet luată prin surprindere.

– Te cam plictiseşti stînd toată ziua în magazin, aşa că mi-am folosit imaginaţia. Mai am şi alte idei, dar e suficient deocamdată. Din moment ce

eşti partenera mea, am nevoie de aprobarea ta.

Kate se uita de la Hollis la Bella şi înapoi.

– Poate că nu ar trebui să fiu de faţă cînd discutaţi afaceri.

– Nu e nimic aici ce tu nu ai putea să auzi, spuse Hollis.

– Da, e în regulă, replică şi Bella neatentă. Eşti prietena noastră.

– Atîta vreme cît nu trebuie să fiu arbitrul vostru, murmură Kate.

Hollis îşi reţinu respiraţia, aşteptînd reacţia Bellei la sugestiile ei. Poate că nu ar fi trebuit să i le trîntească pe toate chiar aşa, dar, din momentul în care începuse, nu se mai putuse opri. Îi fusese teamă să-şi discute planurile cu propria parteneră, aşa cum îi fusese teamă şi cu Tony. Zău, îşi spuse ea, comportamentul acesta era copilăresc şi trebuia să înceteze.

Bella privi traficul de afară prin fereastră înainte de a răspunde:

– Nici nu ştiu ce să spun. Îmi trebuie ceva timp de gîndire. Se încruntă şi îşi clătină capul. Vorbeşti de nişte lucruri pe care nici eu, nici Anna nu le-am avut în vedere, şi a schimba magazinul e ca şi cum nu i-am respecta memoria.

Auzind aceste ultime cuvinte, Hollis fu cuprinsă de o emoţie puternică, un fel de vinovăţie

amestecată cu furie şi cu puţină frustrare.

– Mi-am iubit mama, zise ea, şi am făcut tot posibilul atîta vreme cît a fost în viaţă să o fac fericită. Dar înseamnă asta oare că trebuie să păstrez magazinul ca şi cum ar fi un fel de ... altar pentru ea? Asta vrea şi Tony să fac. Tu vrei acelaşi lucru?

Bella părea surprinsă de vehemenţa reacţiei lui Hollis şi întinse mîinile în semn de imploare.

– Nu te criticam, Hollis, gîndeam doar cu voce tare. Nu ştiu ce să spun în legătură cu ideile tale. Cel puţin, nu în clipa asta.

– Poate am eu un răspuns pentru tine, spuse ea tăios. Ai putea să te gîndeşti să cumperi şi partea mea de afacere.

– Hollis! făcu Bella, evident rănită.

– Hei, fetiţo, ai grijă, o avertiză Kate. Bella nu e duşmanul tău.

Hollis îşi muşcă buza, ruşinată de ieşirea ei. Lăsîndu-se pe spate în scaun, se luptă să-şi reţină lacrimile. Tot ceea ce îi ceruse Bella era doar puţin timp să se gîndească la cele spuse, iar ea sărise calul.

– Îmi pare rău, zise ea clătinînd din cap. Zău că-mi pare rău. Am reacţionat mult prea violent. Nu are nici o legătură cu tine. Are legătură cu Tony şi cu mine. Nu ştiu dacă vom reuşi şi asta

mă enervează îngrozitor.

– Of, Hollis, o bătu Kate cu palma pe umăr. Nu face asta. Aveţi şi voi cîteva probleme, asta-i tot. O să iasă bine.

– Nu prea cred, zise Hollis înghiţind un nod amar. Parcă am fi două trenuri pe linii diferite care s-au intersectat odată şi acum merg în direcţii opuse.

Bella o privi cu îngrijorare maternă.

– Nu fi atît de sigură. Vorbeşte cu el, e mai bine atunci cînd stai de vorbă. Cît despre problema cealaltă, spuse ea calmă oferindu-i lui Hollis şervetul ei, nu vreau să aud de cineva care vrea să cumpere partea altcuiva. Sîntem partenere. Orice ar fi, rezolvăm totul împreună. Bine?

Recunoscătoare, Hollis îşi şterse lacrimile cu şervetul.

– Cum poţi fi atît de drăguţă?

Kate zîmbi.

– Exersează ca să ajungă sfîntă, nu ştiai? La salon i se spune măicuţa Bella.

– Urăsc să mi se pună aşa, mormăi Bella.

– M-au poreclit şi pe mine? întrebă Holis.

– Ţi se spunea Fecioara Maria, dar sigur că asta nu mai e de actualitate.

Kate se trase puţin înapoi, cîntărindu-şi prietena din priviri.

– Cu tunsoarea asta, probabil că o să-ţi spună Sfînta Ioana d'Arc... sau Sinead O'Connor.

Hollis zîmbi şi îşi şterse ultimele lacrimi.

– Cred că totuşi am căutat-o cu lumînarea. Totuşi, să ştii un lucru, spuse ea deodată serioasă, împăturind şervetul. M-am săturat să-mi tot cer scuze pentru ceea ce fac. Tony ar face bine să se păzească. Chiar dacă nu-i convine coafura mea, ar fi mai bine să nu o spună.

– O-o, zise Kate. Se pare că vor fi nişte focuri de artificii la aeroport în seara asta.

– Posibil. Şi dacă vor fi, ei bine, să ştiţi că era şi timpul.

Capitolul 10

– O, nu! Ţi-ai tuns părul!

Tony rămase cu gura căscată din cauza şocului în timp ce se grăbea să iasă pe poartă cu servieta în mînă şi cu o geantă de voiaj agăţată de umăr. Se opri la un metru în faţa ei şi se holbă.

– Iubito, ţi-ai tuns părul.

Se uita la ea ca şi cum ar fi fost vreun marţian recent aterizat, dar ea se aştepta la asta.

– Era de-ajuns dacă o spuneai o singură dată,

îl repezi Hollis, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

El îi dădu ocol încet, cu mare atenţie, fără să ia în seamă mulţimea de pasageri care trebuia să treacă pe lîngă el. Venind din nou în faţa ei, îşi puse jos bagajele şi îi prinse între degete un smoc scurt de păr, pipăindu-l cu grijă. Dădu cu tristeţe din cap, asemeni unui om care atinge o operă de artă recent distrusă.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că aşa am vrut, de-asta.

Uitîndu-se la expresia dezamăgită – ba nu, dezaprobatoare! – a lui Tony, Hollis îşi aminti expresia mamei ei cînd, în copilărie, pregătindu-se să meargă la biserică, reuşise să cadă cu funduleţul într-o băltoacă şi să-şi murdărească singura ei rochiţă bună. Nu fusese vina ei, dar mami o făcuse să se simtă ca şi cum ar fi fost.

Se săturase să se tot simtă vinovată. Pur şi simplu nu-i mai convenea.

Tony observă că Hollis avea din nou aspectul acela războinic care spunea „Ai grijă!" Dar nu se putea abţine.

– Nu ţi se potriveşte deloc. De ce nu ai discutat mai întîi cu mine? Puteai să faci măcar atîta lucru.

– Oare? Şi ce-ai fi spus dacă te-aş fi întrebat?

– Ţi-aş fi spus să nu o faci.

– Mi-ai fi *spus,* nu mi-ai fi sugerat. Doar mi-ai fi *spus.*

– Spus, sugerat, cum vrei tu, suspină el încercînd să fie rezonabil, dar nereuşind să-şi ascundă nervozitatea. Te rog, hai să nu ne jucăm cu vorbele. Ştii bine ce am vrut să spun.

– Da, ştiu. Şi încă prea bine. Mergem? Plouă şi am parcat într-o zonă interzisă.

Se întoarse şi porni, subliniind prin atitudinea trupului şi prin felul în care călca zgomotos cu sandalele că ceea ce spusese el nu era deloc bine primit.

El îşi luă bagajele şi porni după ea, întrebîndu-se cam cît îi va trebui să se calmeze... şi întrebîndu-se ce rochie era cea pe care o purta. Era prea subţire pentru anotimpul ăsta. Martie era totuşi o lună rece, chiar şi pentru însorita Californie. În afară de asta, nu se potrivea deloc cu Hollis. Avea prea multe falduri, era lungă şi arăta ca de pe vremea hippioţilor, avînd în completare nişte sandale care păreau venite din vremuri biblice.

Şi, vorbind de *Biblie,* mai avea atîrnaţi în urechi nişte clopoţei, pentru numele lui Dumnezeu! Din aceia care au o anumită semnificaţie pentru unele secte. Îi venea că creadă că urma s-o vadă oprind trecătorii pe stradă şi cerşind mărunţiş.

O ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

– Hollis, stai aşa.

Ea se smuci din strînsoarea lui şi se urcă pe scara rulantă care cobora spre ieşire. Venind imediat în urma ei, el mormăi nişte blesteme auzite numai de el. Chiar că era furioasă. Dar care naiba să fi fost problema?

Îi puse aceeaşi întrebare după ce ea reuşise să scoată „vaporul" pe care îl numea maşină din zona aeroportului şi să se încadreze pe şoseaua spre Santa Monica.

– Problema? replică ea plină de sarcasm. De ce ar trebui să existe vreo problemă? Doar pentru că ai fost plecat trei zile şi că atunci cînd ai coborît din avion nu a fost loc pentru „Bună, Hollis, ce mai faci? Ce dor mi-a fost de tine"? Singurul lucru care l-ai manifestat a fost o respingere totală a ceea ce am făcut cu părul meu, plus părerea că nu ar fi trebuit să fac aşa ceva fără să te consult pe tine mai întîi, ca şi cum tu ar trebui să fii cel care trebuie să ai grijă de trupul meu, nu eu însămi.

Făcu o pauză ca să respire, apoi se porni din nou:

– Ce problemă să fie? repetă ea. Absolut nici una.

– M-ai luat prin surprindere, mormăi el înţepat

de acuzaţiile ei.

Oare chiar aşa de rău era?

– Îmi pare rău! Adu-mi aminte să rămîn previzibilă toată viaţa.

O-o! se gîndi el. Asta era chiar prea de tot. Se putea scuza, dar ea nu ar vrea să audă. În afară de asta, nu-i părea rău de cele spuse. Cu adevărat nu-i plăcea ceea ce făcuse cu părul ei.

Totuşi, era clar că nu era momentul să discute la rece despre cele întîmplate. Nici nu era momentul să-i spună cît de epuizantă fusese conferinţa şi că singurul lucru care-l ţinea pe picioare era gîndul că ea îl aştepta la coborîrea din avion. Nu l-ar crede şi s-ar gîndi probabil că încearcă să dreagă ceea ce stricase cu reacţia negativă la adresa tunsorii ei.

Îi va da timp să se calmeze, hotărî el observîndu-i expresia severă a chipului în timp ce conducea. Timpul este vindecătorul universal al tuturor toanelor rele. Aşa că rămase tăcut pe tot parcursul drumului, privind pe geam lumina auriu-nebuloasă aruncată de faruri pe pavajul spălat de ploaie şi gîndindu-se că dragostea era o treabă într-adevăr foarte complicată. Nu era de mirare că evitase asta atîţia ani.

Cînd traseră în faţa blocului lui, ea rămase nemişcată, fără să oprească motorul. El se întinse

în spate ca să-şi ia bagajele şi o întrebă:

– Intri?

Ea clătină din cap continuînd să privească drept înainte.

– Nu.

– Poftim? Nu se aşteptase la una ca asta. Sînt pedepsit doar pentru că nu am fost de acord cu tunsoarea ta?

Linia dură a buzelor ei se strînse şi mai mult.

– Nu te pedepsesc.

– Uite, iubito, îmi pare rău că nu-ţi place atunci cînd îmi spun părerea...

Ea îl întrerupse cu un hohot amar de rîs.

– Asta numeşti tu părere?

– Bine, recunosc, forţez puţin lucrurile, ştiu asta. Şi ar fi trebuit să mă gîndesc înainte de a-mi deschide gura mea bogată.

Trase adînc aer în piept, apoi continuă:

– Dar părul tău este... vreau să spun, era... foarte important pentru mine. Cînd făceam dragoste îmi plăcea să... Oh, nu mai contează.

Era mult prea obosit ca să-i explice. Ar putea s-o facă şi mîine. Cu o mînă pe mînerul portierei, spuse:

– Te sun mîine dimineaţă. Poate apuci să-ţi termini tantrele pînă atunci. Tresări, dîndu-şi seama de cele spuse. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit

să spun aşa ceva.

Simţi mîna ei pe braţ.

– Tony, aşteaptă.

El se întoarse şi o privi în ochi. În jocul de umbre aruncat de felinarul de deasupra lor, ochii ei erau larg deschişi, mai mult verzi decît aurii, şi foarte serioşi.

– Ai dreptate, spuse ea. Chiar practic o *tantră.* De fapt, reacţionez prea violent la tot. Adevărul este că ştiam că nu o să-ţi placă tunsoarea mea şi îmi era teamă să dau ochii cu tine. Nu mai pot continua în felul ăsta, oftă ea. Pur şi simplu nu se mai poate.

– Ce nu se mai poate?

– Noi doi, felul în care sîntem.

– Noi? spuse el uimit. Credeam că noi doi ne descurcăm de minune.

Ea privi din nou drept înainte, clătinînd din cap.

– Uneori aşa pare, sau aşa părea, dar mie nu-mi mai place ce se petrece cu noi în ultima vreme. Nu, nu e bine spus. Ceea ce nu-mi place sînt reacţiile mele faţă de tine. Mă trezesc uneori furişîndu-mă ca un copil vinovat, temîndu-mă de dezaprobarea ta.

Se întoarse către el cu ochii plini de durere.

– Tu forţezi nota pur şi simplu, Tony, tu eşti

de-a dreptul copleşitor. Probabil că nu e vina ta, aşa eşti tu. Problema e că nu am învăţat încă să te înfrunt, aşa cum face sora ta, Lisa.

Clătină din nou din cap privind în jos şi spuse în şoaptă:

– Cred că nu ar trebui să ne mai vedem o vreme.

El avu senzaţia că îl loveşte cineva cu putere în plex şi îi trebui ceva timp ca să-şi recapete graiul.

– Doar nu vorbeşti serios.

Ea răsuflă cu greutate.

– Vorbesc foarte serios.

El îşi aruncă din nou bagajele pe bancheta din spate şi îi luă mîinile într-ale lui. Inima îi bătea cu putere şi panica îl cuprinsese cu totul.

– Sînt un tip chiar atît de dificil?

– Poate nu pentru toată lumea, dar pentru mine eşti. Nici nu pot gîndi cînd eşti prin preajmă. Mă nedumiresc o mulţime de lucruri.

– În legătură cu ce? Spune-mi.

Voia să o facă să vorbească cu el, să spună tot ce avea pe suflet. Apoi ar putea să o convingă să nu facă cea mai mare greşeală din viaţa amîndurora.

Ea îşi retrase mîinile dintr-ale lui şi le aşeză pe genunchi.

– Cred că am o problemă de maturizare întîrziată prin care ar fi trebuit să trec mai demult. Întotdeauna am fost o floare care s-a deschis mai tîrziu, rîse ea. Martoră mi-e starea de virginitate în care m-ai găsit.

– Nu ai fost o floare întîrziată, spuse el încercînd să-şi reprime disperarea şi să adopte un ton uşor amuzat. Pur şi simplu mă aşteptai pe mine.

Ea nu se prinse în joc. Nu spuse da, pe tine te-am aşteptat toată viaţa şi te iubesc din tot sufletul. În schimb, continuă să privească drept înainte, stropii de ploaie de pe parbriz desenîndu-i pe chip rîuri de umbre.

– Ştii, eu nu m-am revoltat niciodată împotriva mamei, spuse ea gînditoare. Mă iubea, desigur, dar încerca să mă transforme într-o copie a ei la indigo şi aproape că a reuşit. Trebuie să-mi găsesc singură drumul, să descopăr cine sînt eu – fără ea.

– De ce nu poţi s-o faci alături de mine?

– Semeni prea mult cu ea.

– Cum adică?

Zîmbind în chip de scuză, Hollis se întoarse către el.

– Era o femeie cam dură. Cred că de teamă – viaţa ei de dinainte fusese oribilă şi încerca să

transmită teama ei de lume către mine. Şi tu vrei, ca şi ea, să mă ţii într-un cocon. Eu ar trebui să rămîn în magazin, îmbrăcată ca o persoană dintr-un secol anterior şi mult mai sigur, astfel încît să nu mi se întîmple nimic. Dar, Tony, dacă trebuie să mă maturizez, să-mi domin frica, nu mai pot fi aşa. Nu pot să mai ţin seama de protecţia maternă sau de grija paternă – tot una.

– Îmi fac griji pentru toţi cei la care ţin. Nu ştiu cum să mă port altfel.

– Ştiu.

Ploaia răpăia pe acoperişul maşinii şi, departe, Tony auzi ritmul sacadat al unei melodii rap ce se revărsa din maşina unui automobilist aflat în trecere. Aerul era rece, străbătut de un sentiment melancolic de resemnare. Privirea lui tulburată se îndreptă spre parbrizul spălat de ploaie.

– La naiba, nu pot să te pierd, spuse el răguşit de emoţie, întrebîndu-se cum de reuşise să-şi găsească totuşi cuvintele. Ai ajuns să însemni totul pentru mine. Afară, pe străzi, e o nebunie şi totul ajunge la mine pe birou. Haos, violenţă. Schimbări constante, dezamăgiri, promisiuni călcate. Mă gîndesc la tine ca la... un fel de simbol, cred. Se întoarse spre ea. Tu însemni pace şi adăpost, eşti aproape un sanctuar.

Ea îl privi direct în ochi.

– Să fii sanctuar pentru altcineva e o adevărată povară, Tony. În afară de asta, tu vrei să mă vezi pusă la loc sigur, dar am avut atîta siguranţă în viaţa mea, încît m-am săturat.

El o privi fără să scoată o vorbă, apoi îşi privi pumnii strînşi.

– Urăsc să ştiu cît de importantă eşti pentru mine, spuse el cu pasiune. Nu am vrut să mă mai leg atît de puternic de cineva. Dar am ajuns la un punct în care mi-am zis: „Haide, Stellini, ea este lumina vieţii tale. Las-o să te lumineze." Cînd am coborît din avion astăzi, aveam de gînd să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Înghiţi în sec şi inspiră adînc. Încă aş mai vrea să te căsătoreşti cu mine.

– Pe cine ceri în căsătorie? zise ea încet. Pe fata cu rochie lungă şi păr lung? Sau pe cea care stă acum lîngă tine?

– Nu ştiu.

– Nici eu nu ştiu.

– Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, Colby.

Hollis descuie uşa din faţă şi se întoarse către

bărbatul care stătea în spatele ei. Venise atît de aproape că putea să-i simtă mirosul spray-ului de gură pe care îl folosise pe furiş atunci cînd ieşise să o ajute să coboare din maşină.

– Noapte bună, zise ea.

– Nu mă inviţi înăuntru?

– Nu, nu te invit, spuse ea zîmbind ca să atenueze duritatea refuzului. Sînt obosită.

– Aş fi fericit să te trezesc, spuse el, reuşind să fie sugestiv fără să arate că îi curg balele.

Ea oftă şi se întrebă o clipă dacă el ajungea vreodată mai departe cu astfel de replici. Nu că nu ar fi fost un bărbat drăguţ; chiar era. Dar nu era Tony.

– Nu, mulţumesc. Chiar trebuie să mă duc la culcare.

În timp ce ea se întorcea să intre în casă, el spuse:

– Eşti sigură că nu te pot face să te răzgîndeşti?

Ea se opri puţin, apoi se întoarse din nou spre el.

– Foarte sigură, spuse ea ferm. Şi nu are nimic de-a face cu tine. Eşti un tip foarte drăguţ. Noapte bună.

După ce închise uşa în spatele ei, se rezemă

de ea şi răsuflă din adîncul pieptului. Încă o seară irosită dintr-o serie de seri irosite. Dacă astea erau renumitele întîlniri, puteau foarte bine să se ducă naibii.

Trecuseră cîteva luni, perioada ei de rebeliune, cum îi plăcea să-i spună, pe jumătate sardonică. Dacă toate revoltele merg pînă la extrem cu una din limite înainte de a reveni la calea de mijloc, ea era pregătită pentru mijloc.

Totuşi, aceste luni aduseseră o mulţime de schimbări şi intenţiona să le păstreze pe multe dintre ele în viaţa ei. Era mîndra proprietară a unei maşini noi, una mică şi roşie, care era iute şi pentru care găsea uşor locuri de parcare.

Era, de asemenea, mîndra proprietară a unei noi garderobe: haine în culori vii, cu imprimeuri, fără sobrele tonuri de bej şi negru. Pantaloni strîmţi, pălării mari, rochii largi cu centuri late. Seturi de cercei şi brăţări grele, eşarfe lungi, unduioase şi ghete uşoare din piele.

Kate mersese cu ea la cumpărături de cîteva ori şi se pomeniseră de fiecare dată rîzînd isteric în cabinele de probă ale buticurilor atunci cînd Hollis proba toate creaţiile trăsnite pe care le găsea. Toate lucrurile pe care le cumpăra arătau superb chiar şi pe trupul ei micuţ. Avea un ochi

de artist prea bine format ca să facă alegeri proaste. Dar aceste haine nu mai semănau deloc cu ceea ce purtase mai înainte. Manichiuristele de la *Annabella* începuseră să-i spună Micuţa Cher. Ştia că trebuia să ia asta ca pe un compliment, dar ar fi preferat să nu fie comparată cu nimeni altcineva, şi rîdea întotdeauna cu bunătate atunci cînd îşi auzea porecla.

Apartamentul mamei ei fusese trecut pe lista unei firme de tranzacţii imobiliare, iar ea şi Bella încheiaseră o înţelegere cu privire la parteneriatul lor. *Annabella Deux* trebuia să rămînă aşa cum era, dar alături era un spaţiu comercial liber, şi ele două trebuiau să deschidă acolo un magazin de cadouri şi o expoziţie care să prezinte lucrări originale. Muncitorii se ocupau deja de redecorarea noului magazin, iar Hollis îşi începuse călătoriile. Într-o călătorie la New York întîlnise cîteva posibilităţi şi se întorsese cu două contracte semnate care le ofereau reprezentanţă exclusivă în Los Angeles.

Într-adevăr, fuseseră două luni foarte pline.

În ceea ce priveşte relaţiile între bărbaţi şi femei, se hotărîse că era cazul să se maturizeze, şi asta repede. Însemna că trebuia să înveţe totul despre bărbaţi şi despre felul în care gîndesc

aceştia. Aşa că avusese o serie de întîlniri. Marianne De Longpre primise în sfîrşit undă verde şi îi aranjase o întîlnire cu unul din doctorii ei. Hollis se dusese să facă o plimbare cu iahtul lui Frank Metey de la balul de Sf.Valentin, apoi mersese la una dintre cafenelele recent deschise în West Hollywood, unde se lăsase agăţată de un designer cu părul strîns la spate în coadă de cal. Se mai întîlnise şi cu un agent imobiliar, cu un actor şi cu un agent de bursă.

Nu era nimic în neregulă cu vreunul dintre ei, iar atenţia pe care i-o acordau o flata; în aparenţă, o considerau drăguţă... şi sexy. Ciudat, înainte de Tony nimeni nu o mai crezuse sexy, nici ea nu gîndise despre ea însăşi că ar fi sexy. Acum, cînd stătea la coadă la piaţă sau cînd cumpăra floricele la film, bărbaţii intrau în vorbă cu ea.

Dar, de fiecare dată cînd se ajungea la intimitate fizică, ea dădea înapoi. De fiecare dată spunea nu, ceea ce era extrem de neplăcut pentru ea la început. Nu era obişnuită să fie directă, se prefăcea că nu înţelege, apoi era politicoasă cu ei, dar ei insistau. În cele din urmă, ajunsese să înţeleagă că singura cale de a refuza era de a spune cu hotărîre nu. Uimitor, mergea de fiecare dată.

Din noaptea în care îi spusese lui Tony că nu fusese crescută în compania bărbaţilor şi că nu era obişnuită cu ei şi cu felul lor de a se purta, se schimbase. Lui Kate îi plăcea să spună că orice mascul al unei specii e o simplă creatură, mult mai primitivă decît femela. Dacă aveau stomacul plin şi dacă dorinţele lor sexuale erau împlinite, bărbaţii erau mulţumiţi pe deplin.

Hollis zîmbi în sinea ei. Probabil că bărbaţii erau ceva mai complicaţi decît atît. Dar totuşi nu era chiar atît de greu să ai de-a face cu ei, se gîndi ea căscînd în timp ce mergea spre dormitor. Aşa cum făcuse şi cu Colby în seara aceea, trebuia să fie hotărîtă, asta era tot, să stabilească de la început limitele, cum ar fi făcut cu un cal... sau cu un taur.

Gîndul că se va cufunda în patul ei o făcea să se simtă nemaipomenit. Ocupîndu-se de magazin, căutînd artişti talentaţi, cumpărîndu-şi haine noi şi întîlnindu-se cu bărbaţi, ajunsese să fie moartă de oboseală. După ce se spălă pe faţă şi se strecură în aşternut, se întinse pe spate, închise ochii şi îşi dori să adoarmă imediat. Dacă nu o făcea, s-ar fi gîndit la Tony. Şi, dacă începea să se gîndească la el, era greu să se oprească.

O mai sunase o dată de cînd se despărţiseră,

la cîteva zile după ce-şi luaseră rămas-bun în maşina ei. Fusese o conversaţie dificilă, plină de pauze neplăcute. În cele din urmă îi spusese că despărţirea lor trebuie să fie definitivă şi că ar fi mai bine să nu o mai sune.

El nu fusese foarte galant şi îi răspunsese tăios. Nu putea să-l acuze pentru asta. Înţelegea că furia lui provenea din aceeaşi durere pe care o resimţise şi ea. După ce închisese telefonul plînsese îndelung.

Amintindu-şi convorbirea aceea, Hollis se întrebă dacă va plînge în seara aceea. În timpul cinei cu Colby, nu se putuse abţine să nu-l compare pe bărbatul din faţa ei cu cel pe care încă îl iubea. Nu se putea gîndi decît la zîmbetul lui Tony, la felul lui îndrăzneţ de a intra într-o cameră, la gura lui şi la mîinile lui, la felul în care acestea făceau minuni pe trupul ei, trezindu-l la viaţă, umplînd-o de o vitalitate senzuală, dăruindu-i puterea de a se simţi femeie.

El o făcuse să fie a lui; nu mai era disponibilă pentru nimeni altcineva.

Dar ea nu putea să fie femeia de care avea el nevoie. Deşi îi era dor de el, despărţirea o învăţase că avea nevoie să călătorească, să cunoască şi alţi oameni, să rezerve artei un loc în

viaţa ei. Voia să fie un cetăţean al lumii şi nu ar mai fi putut să fie acel liniştit – cum o numise el? – sanctuar de care avea el nevoie.

Hollis se întoarse cu faţa în jos, aranjîndu-şi perna şi băgînd de seamă că lacrimile îi şiroiau pe obraji, udînd faţa albă de pernă.

Iar o apucase plînsul.

Aproape ieşise pe uşă, cînd Carla coborî după ea.

– Hollis, aşteaptă!

La naiba! se gîndi Hollis. O evitase pe fosta soţie a lui Tony de cîteva săptămîni, avînd grijă ca în dimineţile de joi să se afle în magazin Bella sau noul director, în nici un caz ea. Dar astăzi o prinsese.

Se întoarse cu o mînă pe clanţă.

– A, salut, Carla. Ce mai faci?

– Eu fac bine. Tu mă eviţi, zise Carla zîmbind. Ai vreun motiv anume?

Hollis îşi rezemă capul de uşă şi se gîndi o clipă. Învăţase să fie directă cu bărbaţii, era timpul să facă la fel şi cu femeile.

– Stare generală de disconfort, stînjeneală, nevoia de a te evita, alege şi tu.

Carla rîse.

– Bravo! De ce nu faci cîte o cafea ca să putem sta puţin de vorbă?

– Şi dacă ţi-aş spune că aş prefera să nu stăm de vorbă?

– Sigur că nu te pot obliga, dar cred că trebuie să ştii despre Tony.

Hollis îşi duse repede mîna la piept în timp ce inima îi bătea cu putere.

– Tony? E bine? S-a întîmplat ceva?

– Trupeşte e sănătos, pe cuvîntul meu. Cafeaua mea? Carla se aşeză pe scaunul ei şi se sprijini cu coatele de bar, cu bărbia în palme, aruncîndu-i lui Hollis o privire de pisică satisfăcută. Adu şi cîte o prăjitură pentru fiecare.

Clătinînd din cap, Hollis se duse la filtrul de cafea şi îi dădu drumul.

– Acum, despre Tony, continuă Carla. Nu încerc să-mi bag nasul, dar ce s-a întîmplat între voi doi?

– Dacă asta nu înseamnă să-ţi bagi nasul, aş vrea să ştiu ce înţelegi tu prin a-ţi băga nasul undeva?

Era uimită de cît de în largul ei se simţea cu

Carla. Cu doar două luni înainte, Carla o intimida şi nu putea să-i răspundă decît cu da sau nu.

– Bine, zise Carla, să o luăm altfel. El te iubeşte foarte mult, a crezut că şi tu îl iubeşti, şi acum nu înţelege prin ce treci tu, dar probabil că ar face orice ca să te recîştige. A slăbit şi arată groaznic, mai rău decît arată atunci cînd pierde un proces de crimă din cauza unui mandat de percheziţie prost obţinut. Se simte trădat şi suferinţa i se transformă încetul cu încetul în furie. Nu e deloc o plăcere să fii în preajma lui... şi, dacă ar şti că îţi spun toate astea, m-ar jupui de vie.

Hollis privea fix filtrul de cafea fără să-l vadă, încercînd să pătrundă sensul celor spuse de Carla, care o afectau mai mult decît voia să recunoască.

– Nu ştiu ce face, zise ea încet, cu spatele la avocată. Şi eu mă simt îngrozitor fără el.

– Atunci, du-te şi adu-l înapoi, pentru numele lui Dumnezeu.

Hollis umplu cele două ceşti şi le puse pe tejghea.

– Nu e aşa de uşor. Nu-i place ce am devenit. Şi nu am de gînd să mă întorc la ceea ce am fost, pentru nimeni.

– Eşti încăpăţînată, nu-i aşa?

– Eu? El e cel încăpăţînat, cel care s-a împotrivit tuturor schimbărilor.

– Toţi suportă greu schimbarea. E o ameninţare.

Carla sorbi din cafea, apoi puse ceaşca jos, privind lichidul închis la culoare.

– Un singur lucru pot să-ţi spun despre lege: înveţi să faci compromisuri. L-ai văzut vreodată la lucru?

– Nu.

– Acum are un proces. Fă-ţi o favoare, du-te să-l vezi în acţiune. Asta îţi va spune mult despre el şi vei înţelege de ce este el aşa cum e. Fă lucrul acesta înainte de a ridica între voi bariere care vor fi imposibil de depăşit. Ce zici?

– De ce îmi spui asta?

– Ţi-am mai spus o dată. Tony este prietenul meu şi ţin la el. Şi tu eşti prietena mea, dacă nu ai ştiut asta pînă acum. Sorbi din nou din cafea şi zîmbi. Apropo, îmi place tunsoarea ta.

Tribunalul Van Nuys se înălţa printre case şubrede de lemn şi clădiri vechi cu stucaturi. Se

găsea la o distanţă de doar cincisprezece minute de mers cu maşina de zona selectă în care trăia şi locuia Hollis. Această parte a văii San Fernando fiind un exemplu clasic al extremelor ce puteau fi întîlnite în Los Angeles – bogăţie extremă şi sărăcie extremă, doar la cîţiva paşi una de alta.

După ce a fost verificată să nu aibă arme, Hollis fu îndrumată spre o uşă mare, dublă. Deschizînd-o, aruncă o privire înăuntru şi îl văzu pe Tony din spate. Stătea la o masă în faţa judecătorului. La vederea părului lui negru – are mare nevoie de o tunsoare, se gîndi ea – fu săgetată în inimă de o durere de nesuportat.

Se aşeză pe un loc din spate, avînd grijă să se ascundă de Tony în spatele unui bărbat înalt cu o tunsoare afro. Ca să vadă, trebuia să se uite peste umărul bărbatului, dar ştia că nu trebuie să fie văzută. Nu voia ca Tony să afle că era acolo.

– Domnule Stellini? zise judecătorul. Aţi terminat de interogat martorul?

– Nu încă, domnule judecător.

Tony se ridică şi se îndreptă spre tînăra care stătea în boxa martorilor. Privi o clipă către juriu şi Hollis îşi ţinu respiraţia cînd văzu cît era de schimbat. Avea cearcăne negre sub ochi şi obrajii supţi. Costumul lui bine lucrat atîrna jalnic pe el, arătînd că slăbise. Ea îl privea cu tristeţe, simţindu-se vi-

novată. Din cauza ei ajusese aşa?

Chiar în momentul acela, el se întoarse spre public cu o privire mirată, de parcă i-ar fi ghicit prezenţa în sală. Fu cît pe ce să o zărească, dar se ascunse în spatele bărbatului din faţa ei.

– Domnule Stellini? Judecătorul părea că-şi pierduse răbdarea. Ce-i cu martorul?

El îşi plimbă privirea prin sală de două ori înainte de a se întoarce la martor.

– Îmi cer scuze, domnule judecător. Acum, domnişoară Lee, spuneţi-ne din nou ce s-a întîmplat în noaptea în care aţi auzit focurile de armă lîngă casa dumneavoastră.

Femeia spuse povestea înfiorătoare a unei răzbunări între bande, care implica arme şi moartea unui copil nevinovat. Tony îi îndruma mărturia cu grijă, iar întrebările şi atitudinea lui îi oglindeau compasiunea. Hollis îl privea cum îşi construia cu pricepere cazul împotriva acuzatului, un tînăr încruntat care privea martora cu răutate.

În următoarele ore, alţi cîţiva martori fură introduşi şi toţi povestiră despre un cartier sub stare de asediu, despre răniri şi morţi accidentale cauzate de un grup de tineri care îşi disputau drepturile de dominaţie teritorială cu o altă bandă şi care nu se sinchiseau de cei care le stăteau în cale.

Hollis asculta, uneori cu lacrimi în ochi, cum Tony îi acuza pe cei pe care îi numea de obicei „tipii cei răi", punînd tot sufletul în ceea ce făcea, folosindu-şi toată abilitatea verbală de care dispunea, tot talentul său înnăscut de actor pentru a-şi construi o acuzare solidă, care să-i pună după gratii pe răufăcători pentru multă vreme.

La ora unu luară o scurtă pauză pentru prînz. Hollis reuşi să iasă din sală şi apoi să revină fără ca Tony să o vadă şi se aşeză în spatele aceluiaşi bărbat înalt. După-amiază tîrziu, judecătorul suspendă şedinţa. Cei din jurul ei începură să plece, dar Hollis rămase pe scaun, gîndindu-se la ceea ce văzuse. Acum înţelegea de ce Carla o sfătuise să-l vadă pe Tony în acţiune. Voia ca Hollis să înţeleagă cu ce se luptă el în fiecare zi, să priceapă mai bine sentimentele care îl animă. Acum, că înţelesese, avea inima plină de tristeţe din cauza celor văzute în sala de judecată şi se întreba care era următoarul pas pe care trebuia să-l facă.

Cum ar trebui să se poarte cu Tony? se întrebă ea. De cum îl văzuse, realizase că încă îl iubea la fel de mult, sau chiar mai mult ca oricînd. Dar el? Carla îi spusese că durerea i se transformase în furie. Acum, că se terminase ziua de lucru, putea să vadă cît de nefericit era. Se vedea şi

că era obosit; avea umerii căzuţi în timp ce-şi aranja hîrtiile pe masă.

Şi altcineva îi remarcase oboseala, o blondă şic, care intrase în sală pe o uşă laterală. Îl luă pe după umeri şi îi şopti ceva la ureche. El rîse şi o îmbrăţişă scurt.

Brusc, Hollis îşi simţi inima împunsă de acul geloziei. Oricine ar fi fost femeia aceea, ea o ura. Urmărind-o pe blondă trecînd pe culoar spre ieşire, spera ca fusta strîmtă a acesteia să se rupă şi să dea la iveală o lenjerie găurită.

O privea pe blondă cu atîta insistenţă, încît nu observă că şi bărbatul din faţa ei plecase, la fel ca toţi ceilalţi. Cînd Tony îşi ridică privirea şi strigă: „Connie, aşteaptă-mă!“, o zări pe Hollis şi îngheţă.

Fără să-l privească, Hollis simţi că se uită la ea şi rămase o clipă nemişcată. Mutîndu-şi încet privirea de la Connie la Tony, se forţă să zîmbească în semn de salut, dar buzele ei nu se opreau din tremurat, aşa că se mulţumi să-l ţintuiască cu privirea.

Şi el o privi încruntat, îndelung. Apoi îşi adună hîrtiile şi străbătu culoarul trecînd pe lîngă ea fără să se întoarcă. Connie îl aştepta la uşă zîmbind seducător.

– Vii să bem ceva, Tony?

– Du-te înainte, vin şi eu.

După ce Connie plecă, Tony se întoarse spre Hollis, dar nu făcu nici un pas spre ea.

Hollis simţi că i se opreşte inima în loc. La ce se aşteptase? Că el o va primi cu braţele deschise ca pe o iubită regăsită? Da, probabil că asta îşi imaginase. Dar nu erau într-un film în care eroii se sărută la sfîrşit. Asta era cruda realitate.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă încet către el, oprindu-se destul de aproape ca să-i vadă durerea şi furia luptîndu-se în ochii lui.

– Bună, Tony, zise ea încet.

– Ce naiba cauţi aici?

– Am venit să te văd la lucru. M-am gîndit că ar fi timpul.

– Aşa? zise el ridicînd dintr-o sprînceană. Şi cum ţi-a plăcut spectacolul?

– Ai fost minunat. Dacă aş avea vreodată o problemă, aş prefera să fii de partea mea decît împotrivă.

– Prea tîrziu, iubito. Am fost de partea ta, dar tu m-ai trimis la plimbare. Scuză-mă, mă aşteaptă nişte prieteni.

Se întoarse să deschidă uşa, dar ea îi puse o mînă pe braţ. El făcu un gest de parcă ar fi vrut să-i dea mîna la o parte, dar se răzgîndi şi rămase nemişcat, cu spatele la ea.

– Ce vrei? o întrebă el cu o voce joasă.

– Aş... înghiţi ea un nod greu. Aş vrea să stăm de vorbă. Vrei să vii la mine, să zicem, mîine seară la cină?

Întorcîndu-se spre ea cu o expresie de amărăciune pe faţă, îi zise:

– O să fiu doar eu sau ai mai invitat şi alţi tipi? Am auzit că te-ai întîlnit cu o mulţime de indivizi în ultima vreme.

– Aşa ai auzit?

– Da, aşa umblă vorba. Spune-mi, cum îţi place să fii în compania altor bărbaţi? Îi compari cu mine?

– Da, chiar asta mi se întîmplă. Şi nici unul nu e ca tine. Nici unul.

– Nici în pat?

Nu intenţionase să spună asta, ea-şi dădea bine seama de lucrul acesta, dar el nu avea de gînd să-şi retragă cuvintele. Asta se vedea după expresia lui hotărîtă.

– Nu am de unde să ştiu, replică ea în şoaptă.

Expresia dură de pe chipul lui se mai îmblînzi pentru o clipă, iar el îi căută privirea.

– Îmi spui adevărul? Nu te-ai culcat cu nimeni altcineva?

– Cu nimeni. Dar tu?

Şi ea avea nevoie să afle lucrul acesta la fel de

mult ca şi el.

– Cu nimeni.

– Nici cu Connie?

– Cine? O, nu. Lucrăm împreună. E doar o colegă.

Habar n-ai tu, zise Hollis în sinea ei, dar nu cu voce tare. De ce să introducă şi alte probleme într-o conversaţie şi aşa dificilă?

– O să vii la cină, Tony? Vreau cu adevărat să te văd.

Speranţa i se citi o clipă în ochi, dar dispăru repede.

– Să ştii că sînt acelaşi Tony Stellini. Dur, aşa cum m-ai numit tu.

– De fapt, spuneam doar despre mami că era dură. Tu doar forţai nota şi erai copleşitor.

– Şi patern, adăugă el.

– Şi patern.

Cu siguranţă că avea o memorie bună, mai ales cînd era vorba de jigniri.

– Ei bine, nu ştiu ce ar trebui să fac ca să mă schimb, zise el, şi nu sînt prea sigur că vreau să mă schimb.

Ea zîmbi. Carla folosise cuvîntul „încăpăţînat". Această caracterizare i se aplica şi ei, şi lui Tony.

– La şapte? întrebă ea.

El respiră adînc înainte de a răspunde:

– Voi fi acolo.

Deschise uşa şi ieşi afară să-i ţină şi ei uşa, fără să se ofere să o conducă la maşină, subliniind intenţionat faptul că ea îşi anulase dreptul de a fi tratată politicos.

Cel puţin, pentru moment.

Capitolul 11

Tony stătea în maşina lui în faţa casei lui Hollis. Îi era teamă să oprească motorul, pentru că asta ar fi însemnat că avea de gînd să intre în casă. Şi nu era sigur că asta trebuia să facă.

La ce primire să se aştepte din partea ei? Ce-i spusese ieri? Revăzu în minte scena din sala de judecată: „Vreau cu adevărat să te văd. Trebuie să stăm de vorbă". Acestea fuseseră cuvintele ei – care în mod cert nu o angajau la prea mult. Nu-i

spusese „Te iubesc“ sau „Nu pot să trăiesc fără tine, te rog, întoarce-te la mine“. Era prea puţin, prea puţine dovezi pe care să-şi întemeieze speranţele.

Pe de altă parte, îi spusese că nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Şi cu siguranţă că avusese ocazia, sursele lui o văzuseră cu cel puţin zece bărbaţi diferiţi în cele două luni în care fuseseră despărţiţi.

Îşi încordă fălcile şi îşi strînse pumnii în acelaşi timp. Să-i ia naiba, să-i ia naiba pe toţi cei care îşi petrecuseră timpul cu ea, timp pe care l-ar fi vrut numai pentru el.

Oftă. Se simţea ca un bleg pe care dragostea îl năucise. Ar fi trebuit să fie furios, nu năuc. La urma-urmei, ea fusese cea care o rupsese cu el, ea îl părăsise. Şi fusese furios, foarte furios. Pînă ieri, cînd o văzuse stînd acolo şi privindu-l cu ochii aceia mari, plini de neastîmpăr, ca un copil din felicitările acelea pentru Săptămîna Iertării de Păcate. În clipa aceea, lumea întreagă se oprise în loc pentru el.

Avea un avantaj asupra lui, asta era sigur. Era prea vulnerabil. Nu acesta era cel mai bun mod de a participa la o negociere, dacă o negociere urma să aibă loc în seara aceea. Probabil că ar fi trebuit să întoarcă maşina, să plece naibii de-acolo,

să aştepte pînă cînd se va simţi mai puternic, pînă va controla el situaţia.

Nu, nu, Stellini, îşi spuse el, aşa procedează un laş. Bate la uşă şi termină odată cu chestia asta. Cel mai rău lucru care ţi se poate întîmpla e să-ţi spună că s-a gîndit mult şi că a ajuns la concluzia că nu există un viitor pentru voi doi. Aici nu e vorba despre viaţă şi moarte, ci despre capitolul final al unei relaţii. O inimă zdrobită. Sfîrşitul dragostei, singura pe care o cunoscuse vreodată.

Desigur, asta nu era deloc important.

Ea îi tăie răsuflarea de cum îi deschise uşa. Nu numai cu chipul ei încîntător, cu ochii ei fascinanţi de culoarea alunei şi cu tenul ei ca de porţelan, dar purta ce purtase prima oară cînd o cunoscuse. Costumul. Bluza de un alb imaculat, cu guler înalt, şi nasurii mici de perle, fusta lungă şi neagră, ghetele cu şiret. În urechi avea perle mici care atîrnau de două toarte delicate de aur. Sigur, părul îi stătea altfel, era scurt, dar pieptănat în aşa fel încît cîrlionţii să-i încadreze chipul.

Îi zîmbi cu zîmbetul ei cel mai dulce.

– Bună, Tony. Intră, te rog.

Dacă ar fi avut pălărie, şi-ar fi dat-o jos. Îşi spusese că ar fi trebuit să-i aducă flori, dar cînd intră văzu că încăperea era plină de vaze cu flori proaspete care parfumau subtil aerul. Avea nişte

tablouri noi pe pereţi şi canapeaua era alta – mai joasă şi mai lucioasă. Un foc strălucitor ardea în cămin şi pe măsuţa de cafea era o tavă cu brînză şi biscuiţi, iar o sticlă de şampanie era pusă la răcit în frapieră.

– Totul arată minunat, spuse el.

Şi mirosea minunat. Din bucătărie venea un miros familiar. Condimentat, cu o mulţime de usturoi, ceapă şi oregano.

– Găteşti mîncare italienească?

– Dacă îmi iese, da. Dacă nu, o să spunem că e etnie amestecată. Vino, stai pe canapea.

– E nouă.

– Da.

El se aşeză.

– Porţi costumul.

– Da. Vrei ceva de băut?

– Adică şampanie?

– Aia e pentru mai tîrziu. Îi zîmbi enigmatic, dar nu-i dădu nici o explicaţie suplimentară. Scotch, ca de obicei?

– Sigur.

Îl trata ca pe un membru al familiei regale care venise în vizită. Îi plăcea, dar se simţea şi stînjenit în acelaşi timp.

Ea se îndreptă spre servantă, iar el o urmări cu privirea, remarcînd cum fusta ei strîmtă se

mula pe posteriorul ei rotund.

O dorea. Chiar acolo, în clipa aceea, voia să se ducă în spatele ei, să-i strecoare mîna sub fustă, să-şi croiască drum pe picior în sus şi, cînd ar fi ajuns pe coapsa ei, acolo unde începea rotunjimea aceea dulce, să o atingă între picioare şi...

Opreşte-te, Stellini! Vorbeau hormonii din el. Îşi întoarse privirea de la ea fixînd-o asupra focului pînă cînd ea servi băuturile.

– Vrei nişte brînză cu biscuiţi? întrebă ea.

– Sigur.

El se întinse spre tavă, dar ea îi opri mîna.

– Lasă-mă pe mine.

Cînd se aplecă asupra măsuţei de cafea, o adiere din parfumul ei îi atinse nările – lămîie şi vanilie, ca întotdeauna. Nu-l ajuta să-şi ţină excitaţia în frîu.

Ea întinse brînza pe biscuiţii crocanţi cu un cuţit cu mîner de argint. Aranjînd cîţiva pe o farfurie de porţelan, i-o oferi împreună cu un şerveţel de pînză de culoare galben-pai.

Tony se simţea ciudat să fie servit în felul acesta.

Hollis se aşeză la celălalt capăt al canapelei, lăsînd un spaţiu mare între ei, şi îşi ridică paharul cu vin.

– Noroc!

Ridică şi el paharul.

– Noroc, zise el şi dădu pe gît conţinutul.

– Mai vrei? îl întrebă ea.

– Deocamdată nu.

Urmă un moment de tăcere. Tony, care de obicei nu ducea lipsă de cuvinte, nu ştia ce să spună. Se părea că Hollis era cea care stabilea ritmul în care se desfăşurau lucrurile, iar el trebuia să se supună.

Ea luă o înghiţitură de vin din pahar, apoi îl puse pe masă.

– Creză că vei cîştiga cazul?

– Hm?

Tony îi urmărise conturul buzelor cînd gustase din vin, dorindu-şi să-l fi gustat pe el.

– Cazul la care am asistat ieri, îi aminti ea cu blîndeţe. Crezi că îl vei cîştiga?

– Am şanse mari. Juriul o să dea sentinţa în primele zile ale săptămînii viitoare.

– Mă bucur.

Urmă un alt moment de tăcere întrerupt numai de trosnetul lemnelor din foc. O urmări cum întinde brînză pe un biscuit, cum muşcă din el, ştergîndu-se apoi la gură cu un şerveţel.

– Tu eşti bine? zise el.

Ea zîmbi la fel de dulce.

– Sînt bine.

– Deci, zise el punîndu-şi picior peste picior, spune-mi, cum ţi-am mers în ultima vreme?

– Foarte bine, mulţumesc.

Devenea ridicol.

– Asta-i tot? Foarte bine?

Ea păru nedumerită.

– Îmi pare rău. Ce-ai vrea să ştii?

Ţi-a fost dor de mine la fel de mult cum mi-a fost şi mie de tine? fu replica la care se gîndi el, dar nu era momentul să o întrebe asta. Nu era locul potrivit pentru o confruntare. În loc de asta, parcă erau la un ceai, făcînd conversaţie de salon şi întrebîndu-se unul pe altul ce mai fac. Ar fi fost nepotrivit, lipsit de eleganţă să abordeze subiecte ca trădare sau dorinţă. Se întrebă de ce folosea cuvinte ca *nepotrivit* şi *lipsit de eleganţă* – în mod normal nu făceau parte din vocabularul lui.

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu magazinul, zise el în cele din urmă.

– Am angajat un director şi ne extindem. Sigur nu mai vrei ceva de băut?

– Sigur. Altceva?

Începuse să-şi piardă răbdarea.

– Am fost la New York pentru prima oară şi a fost obositor, dar am făcut cunoştinţă cu nişte artişti talentaţi.

Parcă erau în clasa a patra, se gîndi Tony, iar ea trebuia să facă o povestire orală succintă, scurtă, în propoziţii clare, despre ce făcuse în vacanţa de vară. Sentimentul irealului se accentua, de parcă ar fi urmat-o pe Alice în vizuina iepurelui.

După ce mai luă o înghiţitură de vin, ea îi zîmbi seducător.

– Tu ai mai fost în vreun loc interesant?

– În iad, de fapt, zise el aplecîndu-se spre ea.

– Poftim?

– Ce se întîmplă, Hollis? Ce e cu şarada asta?

– Şaradă?

– Conversaţie de salon, gazda perfectă care are grijă ca musafirul să se simtă bine. Credeam că vrei să stăm de vorbă. Hai să stăm de vorbă.

Ea se îndepărtă de el.

– Eşti furios.

– Sigur că sînt. Ştii prin ce am trecut? Nu am crezut că un om poate suferi atît şi să scape cu viaţă ca să povestească despre asta.

Ea îşi lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău, Tony. Dacă ar fi fost posibilă o altă cale, aş fi urmat-o. Jur că aş fi urmat-o.

Furia lui se domoli pe cît de repede izbucnise. Îi simţea supărarea. O credea cînd îi spunea că-i pare rău. Dar cu o scuză nu repara nimic.

El se lăsă pe spate şi se forţă să respire adînc.

– De ce sînt aici? De ce m-ai invitat?

– Pentru că voiam să te văd, răspunse ea încet.

– Ei bine, m-ai văzut.

– Da, te-am văzut, zîmbi ea timidă. Şi îmi place ce am văzut.

– E vorba de vreun test?

Ea păru tulburată.

– Nu, nu am vrut să spun asta.

– Ştiu. Voiam doar să... Nu contează. Se jucă cu paharul şi o privi cu hotărîre. Ascultă, Hollis, am venit aici după nişte răspunsuri.

– Ce răspunsuri vrei?

– Mă mai iubeşti?

Nu avusese de gînd să spună asta, dar îi scăpase. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă replica ei. În cele din urmă, veni.

– Foarte mult, şopti ea. Mai mult decît înainte. Atît de mult, încît mă doare.

– Păi, atunci ce naiba facem noi aici? Puse paharul jos, se duse lîngă ea şi îi luă faţa în palme. Dumnezeule, te iubesc! zise el cu respiraţia întretăiată.

La aceste cuvinte, ochii lui Hollis se umplură de lacrimi. O iubea! Deşi era furios, o mai iubea încă. El îşi lipi buzele de ale ei sărutînd-o cu blîndeţe. Contactul trupurilor lor fu suficient ca să-i

trezească o dorinţă îngropată adînc în trupul ei. El îi urmări conturul buzelor cu limba, dar ea îl opri.

– Nu, iubito, protestă el. A trecut prea multă vreme.

Ea îşi puse mîinile peste ale lui.

– Da, a trecut, dar te-am chemat aici ca să stăm de vorbă şi, dacă începem să ne săturăm, nu mai putem vorbi.

El îşi slăbi strînsoarea braţelor şi o privi direct în ochi.

– Mă iubeşti?

– Da.

El răsuflă uşurat.

– E în regulă. Cel puţin asta e stabilit. Zîmbind şiret, zise: Acum putem să bem şampania?

Zîmbi şi ea spunînd:

– Nu încă.

– Femeie, ştii cum să faci un bărbat sănătos să-şi piardă minţile. Iar eu nu sînt prea sigur de sănătatea mea mintală.

Îi dădu drumul şi se duse să-şi mai toarne un scotch.

– Eşti sigur că nu vrei să ţi-l aduc eu?

El se întoarse, clătinînd din cap cu uimire.

– Ce-i cu tine de mă serveşti în felul ăsta?

Cu cotul pe braţul canapelei, ea îşi rezemă bărbia în palmă. Totul merge bine, se gîndi ea.

– Nu-ţi place?

– Nu pot să spun asta. Parcă aş fi acasă la mama.

– Interesant.

Dădu pe gît o mare cantitate din conţinutul paharului, apoi o privi cu ochii îngustaţi.

– Curioasă interpretare a cuvîntului „interesant". Şi acum, vrei să-mi spui ce se întîmplă?

Ea îşi lăsă capul pe umăr.

– Mai lasă-mă cîteva clipe, vrei?

– Ce naiba! Au trecut deja cîteva luni, ce mai înseamnă cîteva clipe.

Mai luă o înghiţitură, promiţîndu-şi că va fi ultima. Era clar că trebuia să rămînă treaz pentru orice i-ar fi pregătit ea.

– Îţi aduci aminte de prima oară cînd ne-am întîlnit?

Ducîndu-şi paharul la piept, se sprijini de peretele de lîngă servantă.

– Schimbi subiectul?

– Nicidecum.

– Bine. Sigur că îmi aduc aminte. Cum aş putea să uit? Păreai desprinsă dintr-o poveste.

– Ce te-a atras pe tine la mine? Ăsta nu e un test cu douăzeci de întrebări, îţi promit, îl asigură ea.

El închise ochii, gîndindu-se.

– Nu ştiu, chiar nu ştiu. Cred că ochii tăi. Erau trişti.

– Îţi plac femeile triste.

El deschise ochii şi se încruntă.

– Nu. Nu asta am vrut să spun. Voiam să te fac să zîmbeşti, să-ţi dăruiesc fericirea.

Ce om bun era, se gîndi Hollis. În spatele aparentei durităţi se afla un om bun, tandru.

– Ce altceva te-a atras la mine?

El se mai gîndi puţin, apoi colţurile gurii i se ridicară în sus.

– Corpul tău frumos. Probabil că a fost şi o doză de atracţie animalică.

– Am stat în spatele barului aproape tot timpul, iar hainele astea nu dezvăluie prea mult.

El se înclină.

– Bine. Să spunem că puteam să-mi dau seama ce se află sub aceste haine. Unde vrei să ajungi?

– Aşa cum arăt în seara aceasta, aşa arătam şi atunci.

– Cu excepţia părului, o întrerupse el grăbit.

– Nu m-ai iertat pentru asta, nu-i aşa?

– Nu, zise el vesel, dar trebuie să recunosc că-ţi stă destul de bine, acum că am trecut de şocul iniţial. Arăţi ca un spiriduş – o fetiţă-spiriduş, desigur.

– Desigur, spuse şi ea zîmbind. Trebuia să-l tai. Ajunsese să reprezinte tot ce mă sufoca: magazinul, vocea mamei pe care o tot auzeam în minte. Totul.

Tony se juca cu lichidul din pahar şi dădea din cap aprobator.

– Dacă asta simţeai, cred că înţeleg de ce ai făcut-o.

– După o vreme, continuă ea, s-ar putea să-l las să crească la loc.

– Într-adevăr?

Încîntarea se citea pe faţa lui.

– Nu atît de lung cît a fost, zise ea cu hotărîre. E prea greu de întreţinut.

– Desigur.

El dădu din cap înţelegător, zîmbind însă.

– Şi nu o să-l las să crească pentru tine, Tony.

– Nu, nu pentru mine, o aprobă el.

Ea rîse.

– Ei bine, nu numai pentru tine.

El îşi puse paharul pe masă şi se îndreptă spre canapea. Stînd în picioare în faţa ei, o privi cu o expresie amuzată.

– Să-mi las şi eu părul lung?

Avea avantajul înălţimii; era obligată să-şi dea capul pe spate ca să se uite la el.

– Să vedem. Măsurîndu-l din priviri, ea dădu

din cap. Cam pînă la jumătatea spatelui, nu crezi? Ţi-ar sta bine la un costum gri cu dungi. Poate îţi faci şi coadă. Ar fi drăguţ. O să ţi se spună procurorul-vagabond. Îmi place.

Îşi zîmbiră unul altuia, simţindu-se în largul lor pentru prima oară în acea seară. Să facă un compromis, îi spusese Carla. Să facă tot timpul mici compromisuri, asta o aştepta. Iar compromisul era posibil numai între doi parteneri egali, la fel de puternici, altfel unul l-ar fi distrus pe celălalt.

Tony se apleca deasupra ei, punîndu-şi mîinile pe braţul canapelei.

– Să ne întoarcem la întrebarea mea. Ce sperai să obţii îmbrăcîndu-te aşa şi tratîndu-mă ca pe un paşă?

– Aşa eram în ziua în care m-ai cunoscut.

– Şi?

– Nu e vorba numai despre haine, Tony. Eram timidă, supusă, nu mă simţeam în largul meu vorbind despre mine. Eram foarte politicoasă, spunînd mereu „te rog" şi „mulţumesc".

El se gîndi la asta, apoi dădu din cap aprobator.

– Da, ai dreptate.

– Dar tocmai ai spus că nu-ţi place să fiu aşa.

El se aşeză pe braţul canapelei.

– Mi se pare că sînt manipulat, nu-i aşa?

– O tehnică de interogare pe care am învăţat-o de la maestru.

El se încruntă.

– Nu mai spune asta, mă deranjează.

– Înainte nu te deranja.

– Bine, bine, înţeleg ce vrei să spui.

– Adică?

O prinse de bărbie şi o mîngîie cu privirea ochilor săi căprui şi calzi.

– Adică, aş putea spune că îmi place să fii de modă veche, dar nu foarte tare. Îmi placi mai mult certăreaţă, cînd îmi arunci înapoi unele dintre măgăriile pe care ţi le servesc. Îmi plac independenţa şi elanul tău. Satisfăcută?

Se apleca asupra ei să o sărute, dar ea spuse:

– Deci, îţi place cum m-am schimbat.

El se opri chiar înainte de a-i atinge buzele cu ale lui. Trebuia să se gîndească la asta o clipă. Schimbare. Dintr-o figură împietrită, ca de camee, se schimbase într-o femeie modernă. Dintr-o timidă patroană de magazin, într-o întreprinzătoare energică. Ochii ei mari şi temători deveniseră încrezători. Îi plăcea lucrul acesta?

– Da, îmi place, zise el.

Ea îşi deschise buzele pentru a-i primi sărutul, întîmpinîndu-i limba cu a ei, amestecîndu-şi răsuflarea cu a lui.

– A venit timpul pentru şampanie? murmură el.

– Curînd.

El suspină.

– Vrei să spui că mai avem de discutat?

– Un singur lucru. Şi tu te-ai schimbat Cînd ne-am întîlnit erai cinic şi împotriva oricărei relaţii. Spuneai că nu înţelegi femeile.

– Aşa şi este.

– Prostii. Sigur că le înţelegi. Sîntem oameni, asta e tot. Puţină dragoste, cîteva vorbe bune, un trup fierbinte, cineva care să ne asculte, asta e tot de ce avem nevoie. Şi asta e ceea ce vă trebuie şi vouă, în caz că nu ştiai.

Ea îl urmări cum trece de la confuzie la meditaţie, apoi la înţelegere. El dădu din cap aprobator.

– Te-ai maturizat, nu-i aşa?

– O, Doamne, aşa sper.

– Încă îţi mai e teamă de faptul că aş putea să nu fiu de acord cu unele lucruri?

Ea clătină din cap.

– Nu cred. Sper că am încetat să-ţi mai dau această putere. Dar ţie îţi mai e teamă de relaţii? De faptul că m-am schimbat?

– Atîta timp cît dragostea ta pentru mine nu se schimbă – zise el alunecînd de pe braţul canapelei alături de ea şi trăgînd-o în braţele lui – voi fi

fericit să cred în tot ceea ce spui.

Ea nu-şi putu reţine un fior, atunci cînd el îi dezmierdă urechea.

– Un lucru pot să-ţi spun despre părul tău scurt. Nu trebuie să-mi mai fac probleme, atunci cînd te sărut pe gît, că aş putea lua o gură de păr. Mmm, ce gust bun ai!

Ea se arcui pe spate, plăcîndu-i la nebunie ceea ce-i făcea el.

– Recunoaşte că şi tu te-ai schimbat.

– Dacă recunosc, mă laşi să-ţi deschei bluza?

– Nu, *eu* o s-o deschei.

– De acord, zise el imediat. Sînt de acord cu tot ce spui.

Rîzînd, ea se ridică din braţele lui, se duse în faţa şemineului şi se întoarse cu faţa spre el. El vru să se ridice, dar ea clătină din cap.

– Tu rămîi acolo.

În lumina difuză a camerei şi cu focul arzînd în spatele ei, Hollis părea desprinsă dintr-o gravură antică. *Părea* doar, se gîndi Tony zîmbind în sinea lui mulţumit şi înălţînd o rugăciune de mulţumire. Aveau să reuşească. Avea să fie bine.

Ea îşi duse mîna la gulerul înalt al bluzei încet, deliberat, şi desfăcu primul nasture perlat.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, spuse ea.

Apoi următorul nasture.

– Îmi pare rău că am spus că eşti copleşitor.

Şi următorul.

– Şi patern.

Şi următorul.

– Mă ierţi?

Mîna ei se opri o secundă.

– Tony?

– Ce?

– M-ai iertat?

Trupul lui se încordase din clipa în care ea îşi deschisese primul nasture. Ăsta era efectul pe care îl avea femeia asta asupra lui. Îi era greu să audă ceea ce-i spunea prin bubuitul sîngelui în timpane. Dar ştia că ceea ce-l întreba era de o mare importanţă.

Iertare, ca să nu mai existe acuzaţii sau amărăciune. Ca nici unul din ei să nu-l facă pe celălalt să plătească pentru răni mai vechi.

Oftă adînc, din rărunchi.

– Iubito, nu e nimic de iertat.

– Dar te-am făcut să suferi.

– Şi eu te-am făcut să suferi, îţi aminteşti? La început te-am făcut să suferi foarte mult. Amîndoi ne căutam drumul, asta e tot. A trecut. El zîmbi. Acum poţi să-ţi continui reprezentaţia.

– Te iubesc, spuse ea cu adevărul strălucindu-i

în ochi.

– Şi eu te iubesc. Trebuie să stau aici?

– Da. Trebuie să exersez. Nu am mai făcut asta niciodată.

El surîse.

– Exersează pe mine, atunci.

Ea îşi mai deschise încă trei nasturi. Acum bluza se desfăcuse suficient ca să lase vederii marginea unei dantele şi partea de sus a sînilor ei. Cu o încetineală înnebunitoare, ea îşi trecu degetele peste pielea dezgolită, iar el simţi că respiraţia îi devine mai rapidă.

– Ce ai pe dedesubt? întrebă el răguşit.

Încă trei nasturi. Apoi bluza alunecă de pe un umăr alb, fără să dea altceva la iveală în afara dantelei.

– Ghici.

– Nu vreau să ghicesc. Vreau să văd.

– Atît de nerăbdător!

Ea îşi trecu limba peste buze, iar el gemu. Umezeala de pe buzele ei strălucea în lumina focului, iar ochii ei, sub pleoapele pe jumătate închise, era întunecaţi şi provocatori. Femeie din cap pînă-n picioare!

Se îndreptă spre el foarte încet, lăsînd bluza să alunece puţin cîte puţin.

– Într-o singură privinţă nu m-am schimbat,

Tony. Din clipa în care mi-am dat seama că te iubesc, nu m-am mai oprit.

El îşi ţinu răsuflarea, cu trupul încordat ca un arc.

– Hollis, iubito!

Ea lăsă bluza să cadă. Un sutien decoltat, de culoarea pielii, susţinea două globuri perfecte, ale căror areole rozalii înconjurau două sfîrcuri excitate care împungeau deja prin material, gata să fie sărutate.

– Asta se află sub bluză, şopti ea.

El o prinse de talie şi o trase spre el ca să-i poată lua în gură fiecare muguraş şi să-l guste.

– Pentru o novice, zise el trecîndu-şi limba peste sfîrcurile ei, ştii foarte bine să-ţi alegi lenjeria.

Arcuindu-se spre el, îşi înfipse degetele în părul lui, oftînd de plăcere.

– Ar trebui să vezi şi restul costumului, murmură ea. E franţuzesc.

– Cina italiană va trebui să aştepte.

– Nici o problemă, oricum nu va fi gata decît peste cîteva ore.

– Suficient timp. Deocamdată.

– Unde mă duci? întrebă ea cînd el o luă în braţe şi se ridică de pe canapea.

– În patul tău. Ceea ce am de gînd să fac cere mai mult loc decît poate oferi o canapea.

Cînd el porni spre dormitor, ea îl luă cu braţele e după gît şi îi spuse:

– Tony?

– Da?

– Să nu uităm să aducem şampania.

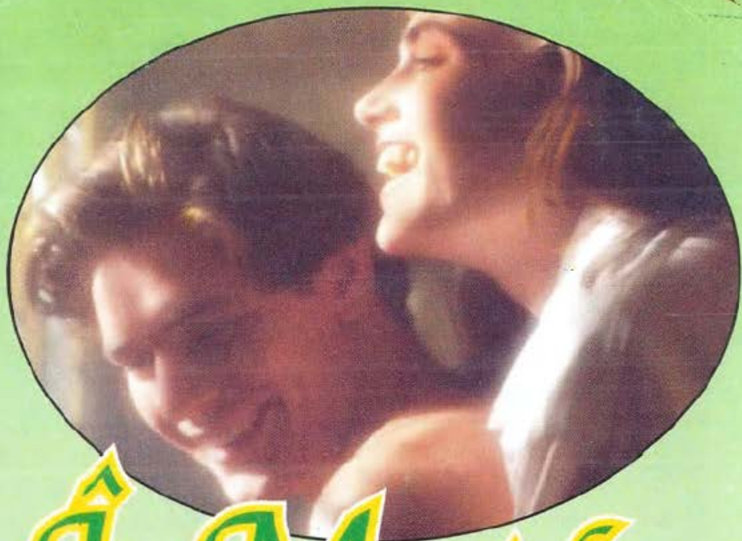
El se opri din mers şi zîmbi.

– Acum?

– Acum.

SFÎRŞIT

În Mrejele Dragostei

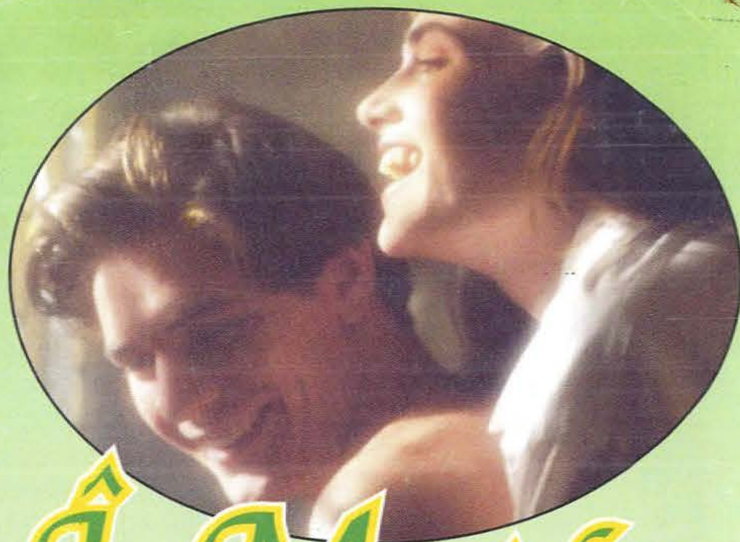
Tony – avocat, numai mușchi, foc și putere.

El intră în magazinul de suveniruri, plin de mirosuri plăcute, cavaler înalt, sobru, în jurul căruia aerul tremură de energia pe care o emană. Cum să aspire Hollis Blake la acest bărbat fascinant? În costumul ei de modă veche, arată ca un trandafir englezesc. Dar ea tînjește după un sărut... Atras de frumusețea ei neîntinată, Tony își jură că va deveni a lui.

O IUBITĂ NEVINOVATĂ SAU O AMANTĂ DEZLĂNȚUITĂ?

Tony nu are de unde să știe că sub mătasea și dantelele ei bate o inimă rebelă, care dorește să guste toate plăcerile, să-și împlinească toate visurile pînă atunci interzise. Hollins îl adoră pe cel care a învățat-o ce este extazul, dar știe că se va sufoca în plasa țesută în jurul ei. Ea a înțeles dorința lui de a o proteja, dar va reuși să-l facă să înțeleagă că va găsi întotdeauna un adăpost sigur în brațele ei?

Lei 13500

În Mrejele Dragostei

Tony – avocat, numai mușchi, foc și putere.

El intră în magazinul de suveniruri, plin de mirosuri plăcute, cavaler înalt, sobru, în jurul căruia aerul tremură de energia pe care o emană. Cum să aspire Hollis Blake la acest bărbat fascinant? În costumul ei de modă veche, arată ca un trandafir englezesc. Dar ea tînjește după un sărut... Atras de frumusețea ei neîntinată, Tony își jură că va deveni a lui.

O IUBITĂ NEVINOVATĂ SAU O AMANTĂ DEZLĂNȚUITĂ?

Tony nu are de unde să știe că sub mătasea și dantelele ei bate o inimă rebelă, care dorește să guste toate plăcerile, să-și împlinească toate visurile pînă atunci interzise. Hollins îl adoră pe cel care a învățat-o ce este extazul, dar știe că se va sufoca în plasa țesută în jurul ei. Ea a înțeles dorința lui de a o proteja, dar va reuși să-l facă să înțeleagă că va găsi întotdeauna un adăpost sigur în brațele ei?

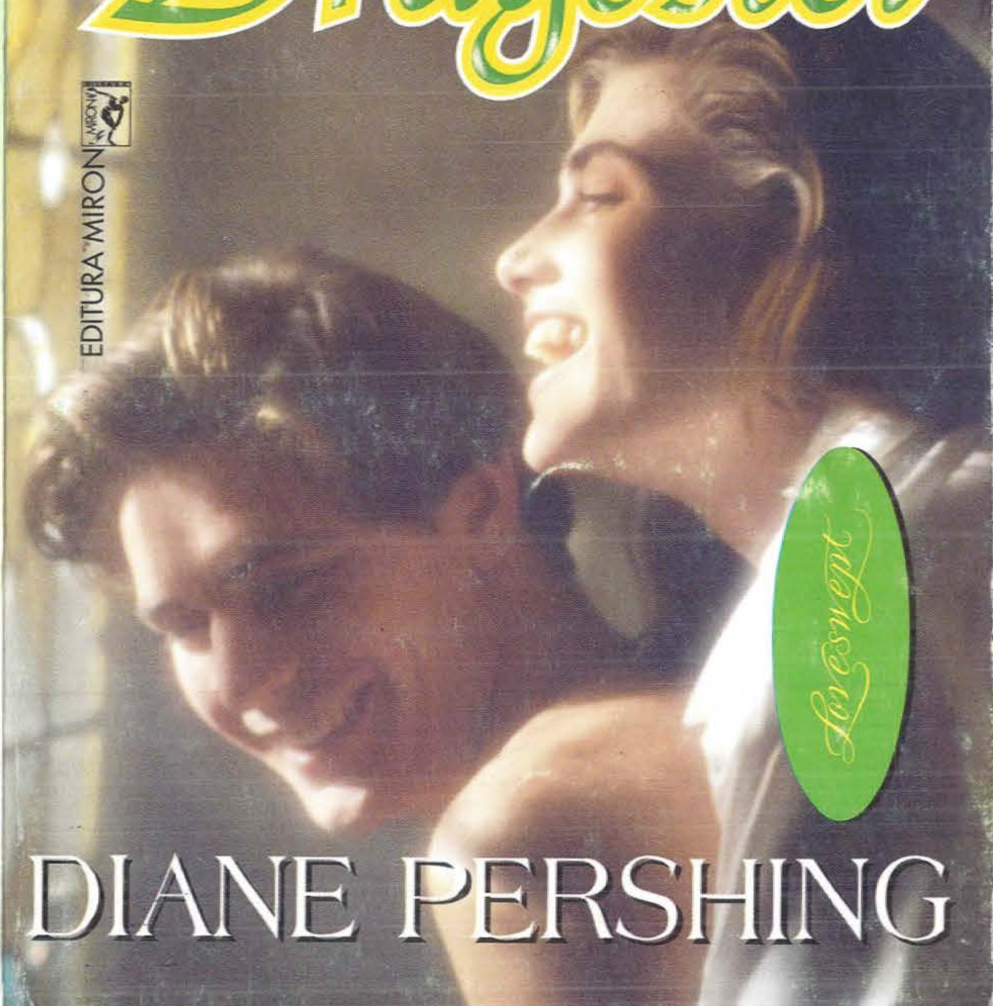
Lei 13500

DIANE PERSHING ÎN MREJELE DRAGOSTEI

În Mrejele Dragostei

EDITURA "MIRON"

DIANE PERSHING